1960. július 14 Ára: 1 forint XVI. évfolyam 28. szám

Ludas Matyi

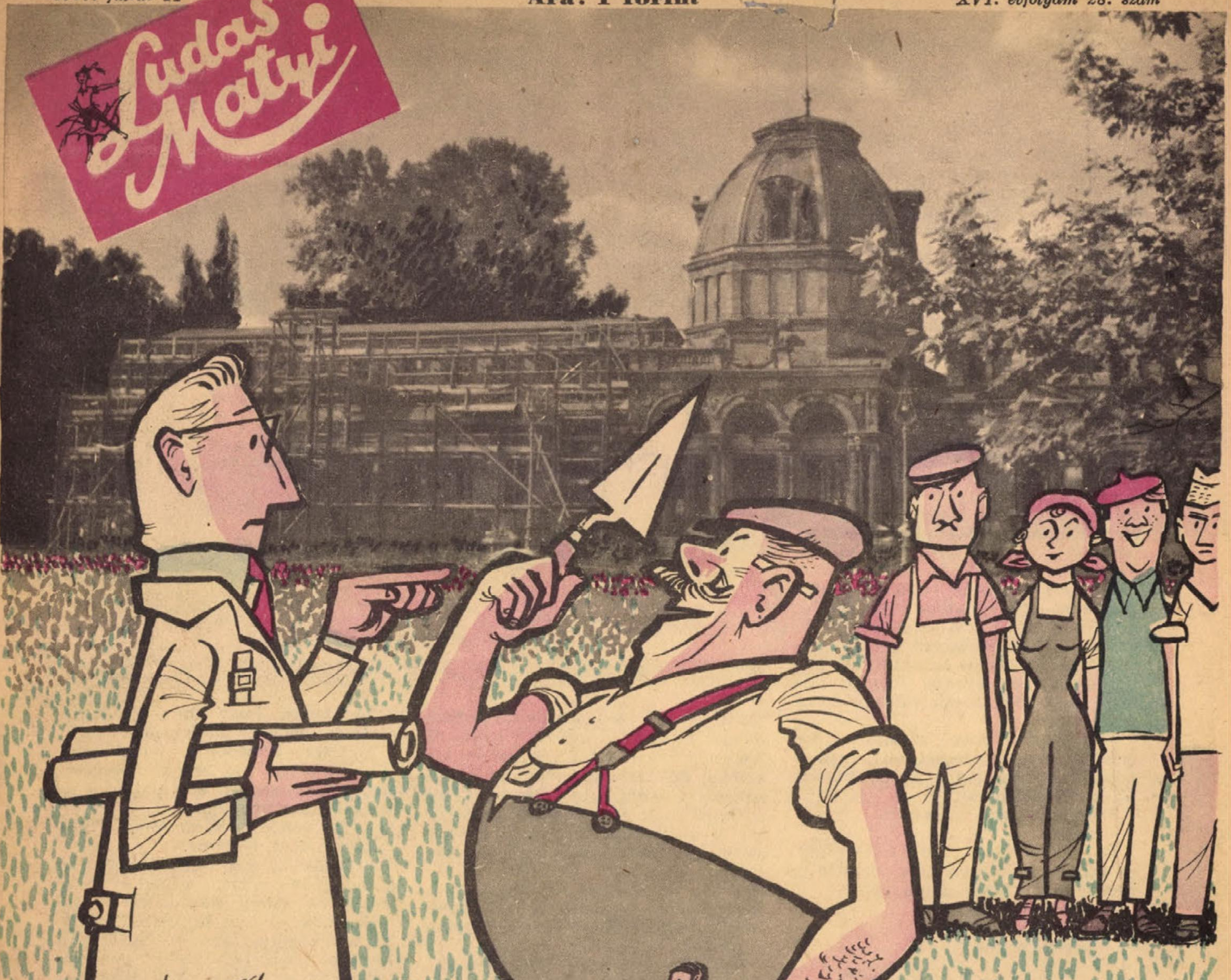

Gerő Sándor rajza

— Főmérnök kartársnak jelentem: az Ybl-fürdő tizenöt éves karbantartási munkálatait befejeztük!

— Rendben van! A bontást megkezdhetik!

FURFANGOS EMBER

Felpattantam a helyemről:

— Tessék parancsolni.

A kissé rikítóan öltözött nő, akinek felajánlottam az ülést, bágyadt mosollyal köszönte meg az előzékenységet, helyet foglalt és tüntetőn kibámult az ablakon. Néztem római arcélét és töprengtem: hol láttam én ezt a nőt? Kire hasonlít? Mert hogy döbbenetesen hasonlít valakire, azt már az első pillanatban észrevettem. Rámemelte a tekintetét és villámszerűen átcikázott rajtam: megvan, Pórács Miklósra hasonlít! Néztem, néztem — ilyen végzetes hasonlóságot soha nem láttam. Ugyanaz az arc, ugyanaz a homlok, áll, orr ... csak persze mindez női áttételben, ápoltan, gondosan kozmetikázva. Nem hagyott nyugodni a gondolat: ez a nő biztosan közeli rokona Pórács Miklósnak, mert ilyen hasonlatosságot a véletlen nem produkálhat. Furdalt a kíváncsiság és amikor a villamosról leszállt, utána sompolyogtam. Női ösztöne megérezte, hogy követem, lopva hátra is pillantgatott, de közeledésemet zordul visszautasította. Mégis összeszedtem bátorságomat és ájtatos képpel, nehogy aszfaltbetyárnak tartson, megszólítottam:

— Bocsásson meg, asszonyom, ne értse félre a merészségemet, nem a nővére ön véletlenül az én Pórács Miklós barátomnak?

Fojtott hangon válaszolt:

— Nem.

És tovább sietett. De a kocka már el volt vetve és szerettem volna le is aratni. Ezért utána szaladtam:

— Nem is a húga?

— Nem.

— Nem rokona?

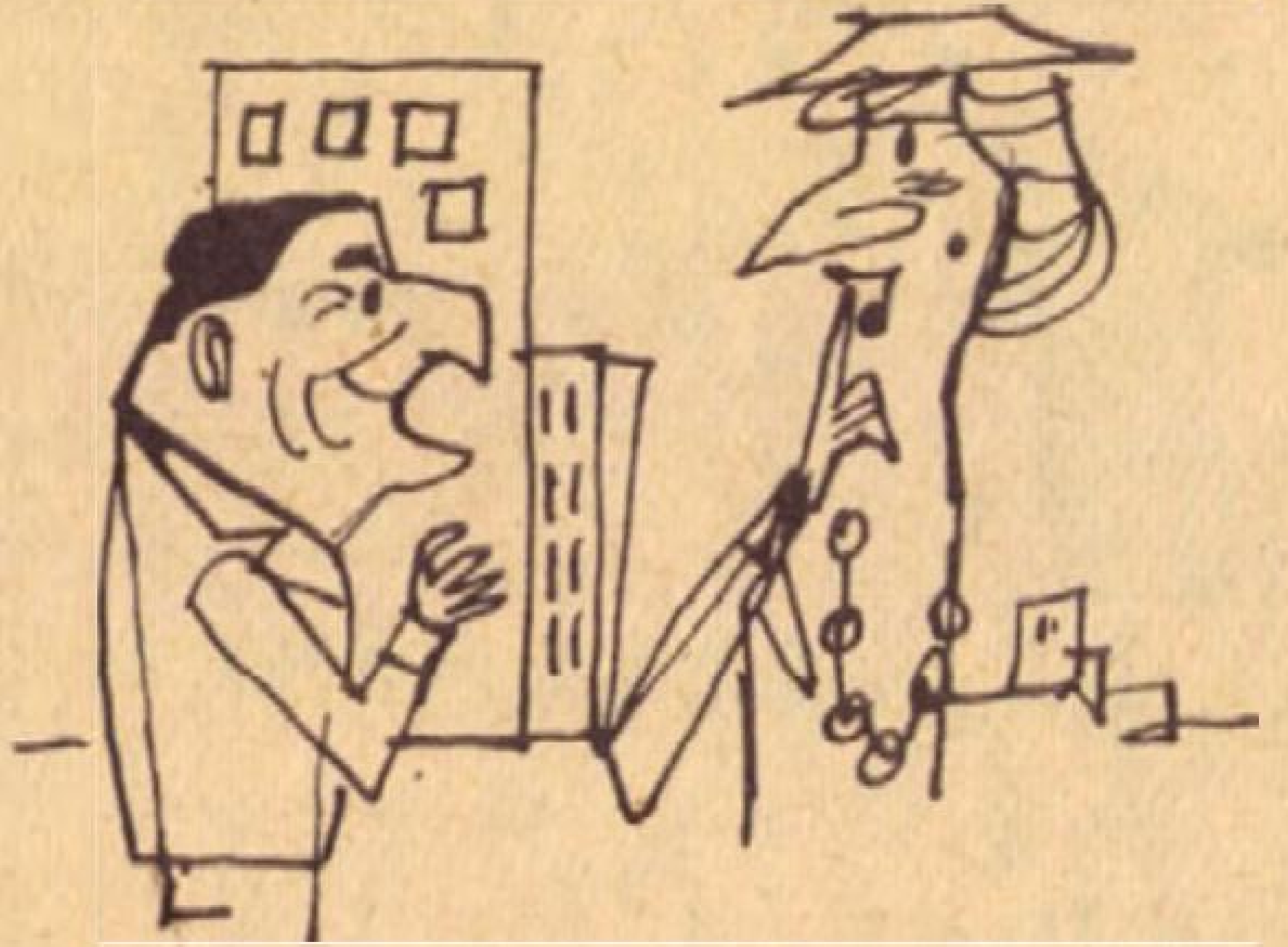

Erre furcsa mosoly suhant végig gondosan festett arcán. Érdes hangon válaszolta:

— Nem! Én magam vagyok, Pórács Miklós, te hülye!

Még mielőtt felocsúdtam meglepetésemből, nylonkesztyűs ujját rúzsos ajkára emelte.

— Pszt!

Szívdobogást kaptam. Miféle rejtélyes bűnügynek lettem a szemtanúja, netán részese? Miféle titkos misszió kényszeríti Pórács Miklóst, hogy hónapokkal a farsangi idény után női jelmezben járkáljon fővárosunk utcáin? Szorongató tépelődéseimre maga Pórács Miklós adott választ, most már a saját, természetes, borízű hangján:

— Becsületszavadat veszem, hogy nem árulsz el! Bizonyára te is hallottad a rádióban a gyakori közleményt: különleges női fürdőruha- és fehérnemű-bemutatót rendeznek kizárólag nők számára. Mindig hangsúlyozzák, férfit nem bocsátanak be, a férjek csak a vásárlásnál kísérhetik el a feleségüket. Szóval csak a zsebünkre tartanak igényt, a szemünkre már nem. Ez ellen tiltakozom. Az egyenjogúsítás idején én is meg akarom tekinteni a különleges fürdőruha-bemutatót. Ezért öltöttem álruhát.

Fölényesen kitárta zöld selyemmuszlinba burkolt karjait:

— Na, ki vagyok?

Felhasználtam a kínálkozó alkalmat némi erkölcsi prédikációra:

— Kéjenc vagy, öregem, agg huligán, aki bohózati trükökkel csempészi be magát a tisztességes manekenek közé. Mit szól hozzá a feleséged, ha megtudja, hogy tűsarkú cipőbe bújtattad 43-as lábadat és sztriptizre vadászol?!...

Letorkolt:

— Nem erről van szó! Már régen vágyom kihallgatni a nők meghitt beszélgetését akkor, amikor nem sejtik, hogy férfi fül is lapul a közelben. Vajon milyen titkokat fecsegnek ki egymás között? Vajon milyen rejtett vágyakat, álmokat közölnek egymással? Vajon milyen rágalmakat szórnak a férfiak ellen?

Kajánul mosolyogva hozzátette:

— De hát természetesen, ha már ott vagyok, nemcsak a fülemet nyitom ki, hanem a szememet is, és egy kicsit szemügyre veszem a női trikókat ... Van egy ötletem: ülj be ide a kis eszpresszóba és várj meg. Majd elmesélem, mi volt odabenn a háremben ...

Küszködött bennem a kíváncsiság és a jóerkölcs, de mint az életben annyiszor, a jóerkölcs vereséget szenvedett. Némi irigységgel vártam a barátomra, hogy elmesélje izgalmasnak ígérkező élményeit.

Letörten, csalódottan jelent meg. „Csak egy nő tud ennyire megöregedni háromnegyed óra alatt" — filozofáltam magamban.

— Mi volt? — kérdeztem.

Rezignáltan legyintett.

— Mint egyedüli férfi, rengeteg nő társaságában néztem végig a divatbemutatót. Amíg elkezdődött a parádé, a nők — nem sejtve, hogy férfifül is hallgatja őket —, fesztelenül beszélgettek és legtitkosabb gondolataikat is elárulták. Mit gondolsz, miről gyóntak? Az egyik elmondta, hogy a zöldborsó ára nem akar lemenni. A másik arra panaszkodott, hogy a férje túl sokat dohányzik, holott az orvos eltiltotta. A harmadik a kislánya tiszta ötös bizonyítványát mutogatta anyai büszkeséggel. A negyedik kiöntötte a szívét:

nem talál bejárónőt. Szóval, öregem, az úgynevezett izgalmas kérdésekről szó sem esett.

— No és a fürdőtrikók? — kérdeztem.

A barátom sóhajtva válaszolta:

— Semmi különös. Holnap kimegyek a szigeti strandra; tudod, mennyivel merészebb női fürdőruhákban lehet ott gyönyörködni?!

Stella Adorján

Akár a felnőttek...

Erdei Sándor rajza

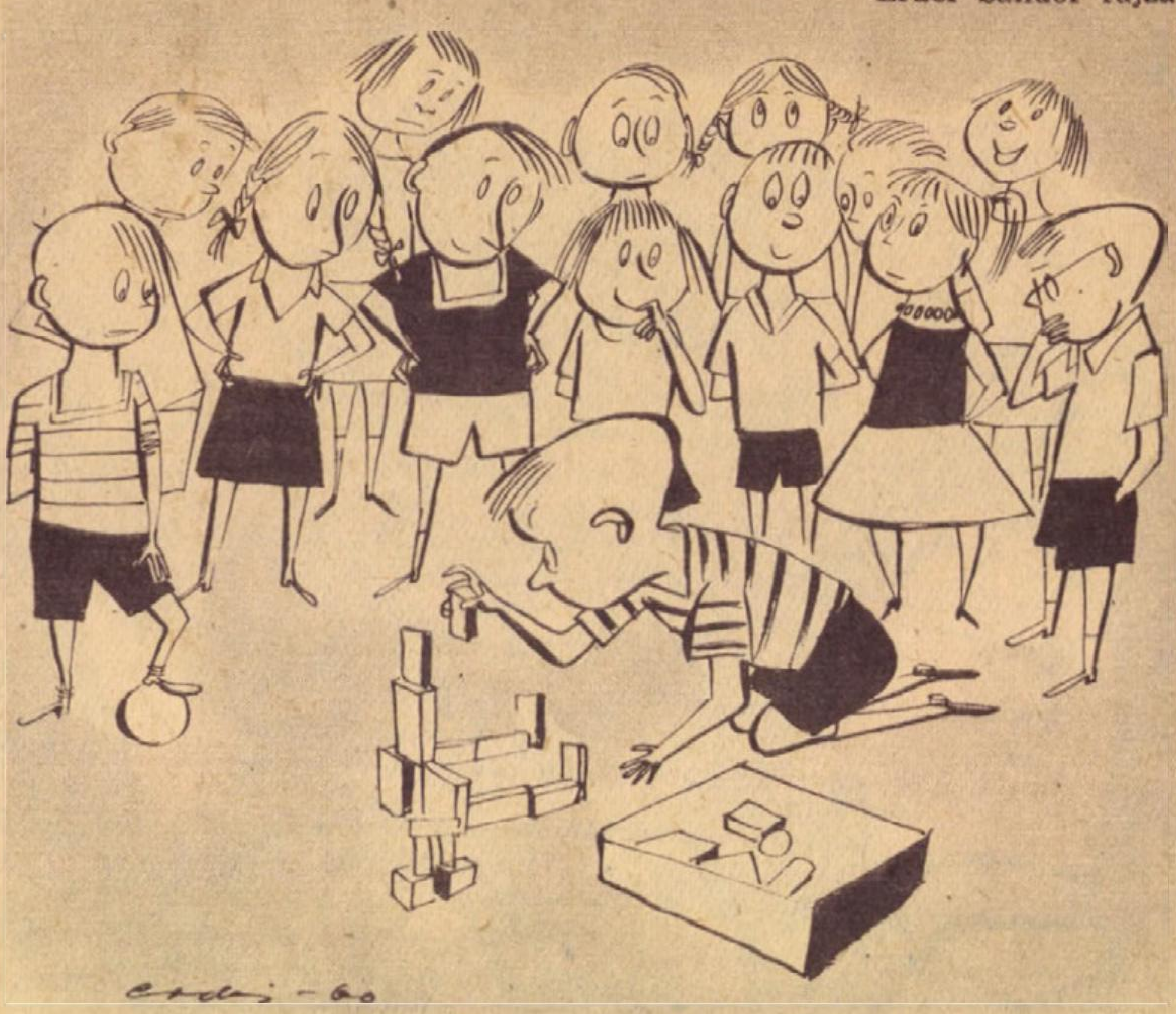

Kibicek öröme: Folyik az építkezés

Heltai Jenő írásaiból

Az osztriga és a színházigazgató

Az osztriga fölkereste a színházigazgatót, és bejelentette neki, hogy színésznő szeretne lenni.

Az igazgató elszörnyedt:

— Micsoda vakmerőség! Van hangja, kisasszony?

— Nincs!

— Se hangja, se intelligenciája. Hát miféle kvalifikációja van erre a pályára?

Az osztriga lesütötte szemét, és pirulva mondta:

— Nagyon jó vagyok pezsgővel.

. Rögtön szerződtették.

Gentleman

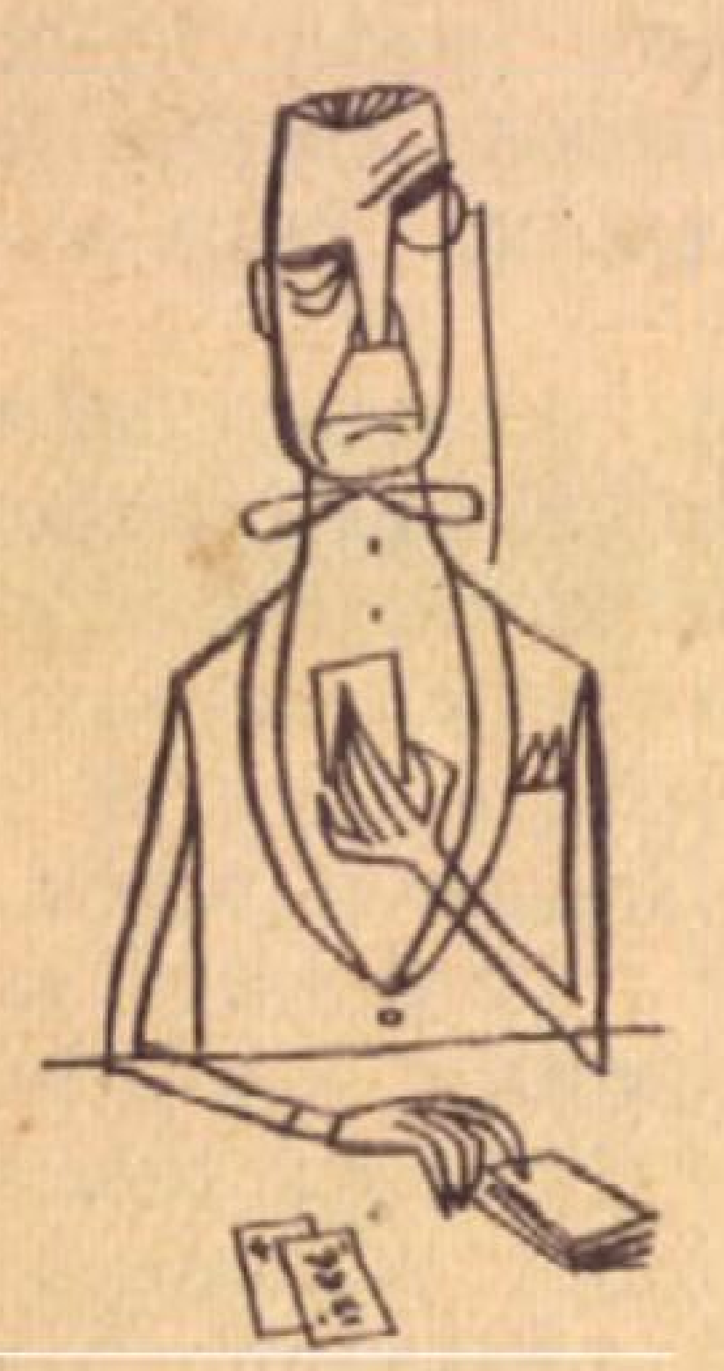

Az előkelő mágnás egyedül volt, és rettenetesen unatkozott. Nem tudott mihez fogni, tehát egyéb szórakozás híján, elkezdett önmagával makaózni. Korrektül és finoman játszott, mint mindig, és nemsokára elnyert saját magától harmincezer koronát.

Mikor már ötvenezer koronát vesztett, bosszantani kezdte a dolog, és „Dupla vagy semmi!" kiáltással újra osztott. Ez alkalommal úgy adta le képzelt ellenfelének a kártyát, hogy látta. Ellenfelének hete volt. Azután megnézte saját kártyáját, és minthogy csak hatja volt, bevágott. Annál is inkább, mert a következő kártyát már előbb begörbítette, és így tudta, hogy az a pikk hármas. A mágnásnak kilence volt és visszanyerte az ötvenezer koronát.

Ennek nagyon megörült, de azután hirtelen elkomorodott.

— Hisz én csaltam! — mondta megvetéssel. És főbe lőtte magát.

A legszerencsésebb

A bűbájos asszony kedves állatai arról vitatkoztak, hogy úrnőjük melyikükre pazarolja legszívesebben kegyeit.

— Én viszem — mondta a büszke paripa. — Fehér keze nyakamat veregeti, pici lába oldalamat súrolja.

— Engem ölébe vesz — mondta a pincsi. — Megnyalom a kezét, akárhányszor meg is csókol.

— Velem játszik legszívesebben — hencegett a cica. — Magához ölel, simogat.

— Nevetséges — mondta hetykén és gőgösen a bolha. — Én ott csípem meg, ahol még a férjének sem szabad.

Eredmény

A fiatalember sokáig és hevesen udvarolt egy asszonynak. De az asszony erényes volt.

— Legyen jó! — könyörgött az ifjú. — Legyen jó!

Az asszony azonban hajthatatlan maradt. Nem akarta az urát megcsalni. Pedig az ifjú mind hevesebben és meghatóbban ismételte ezt a forró fohászkodást:

— Legyen jó! Legyen jó!

Hasztalan volt minden. De az ifjú mégsem csüggedt. Összeszedte minden ékesszólását, minden rábeszélő tehetségét. És az eredmény nem maradt el. Addig biztatta az asszonyt arra, hogy jó legyen, míg az végre csakugyan rossz lett.

Kemény szivar

Erdei Sándor rajza

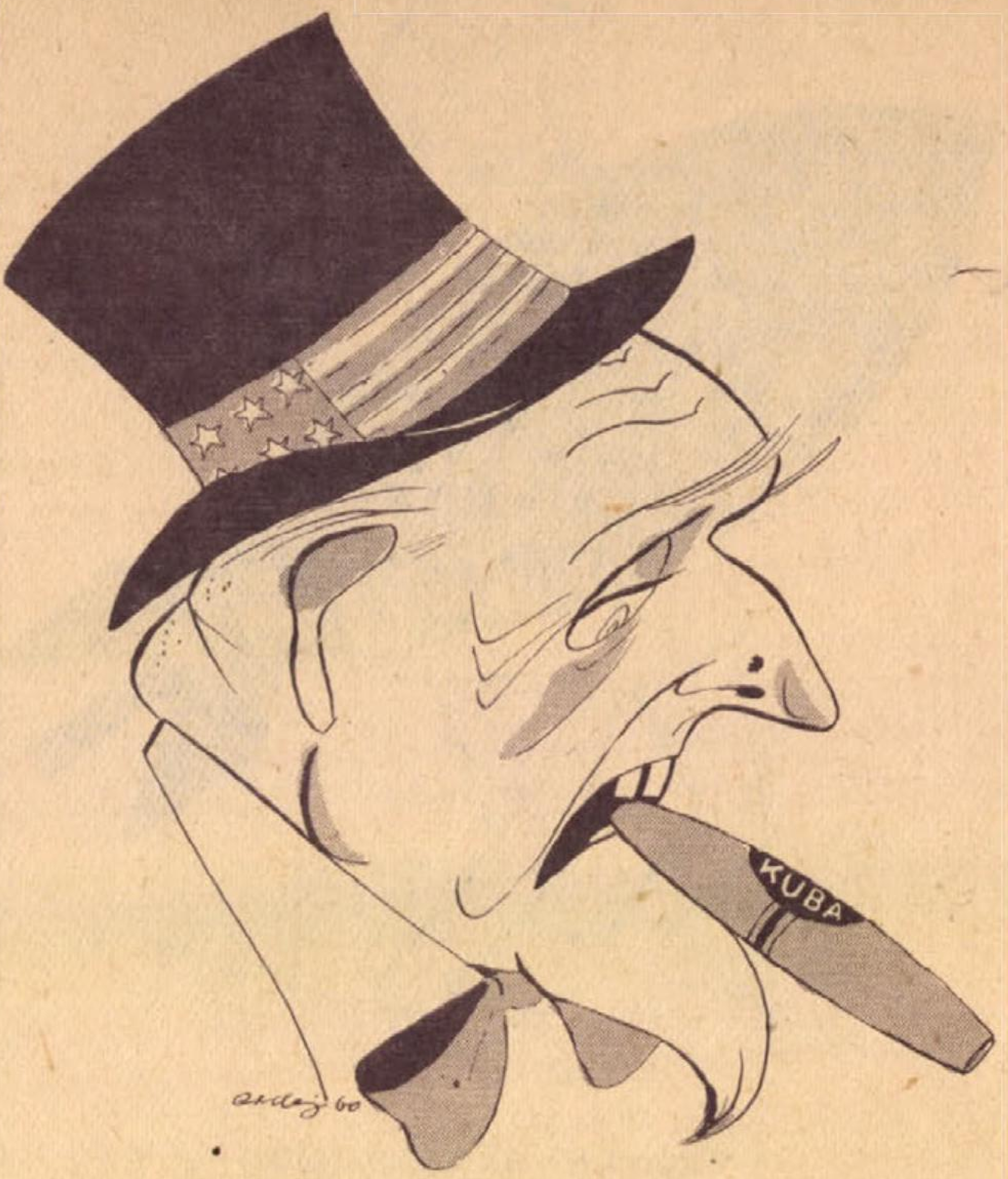

A cseresznyefrontról

Vasvári Anna rajza

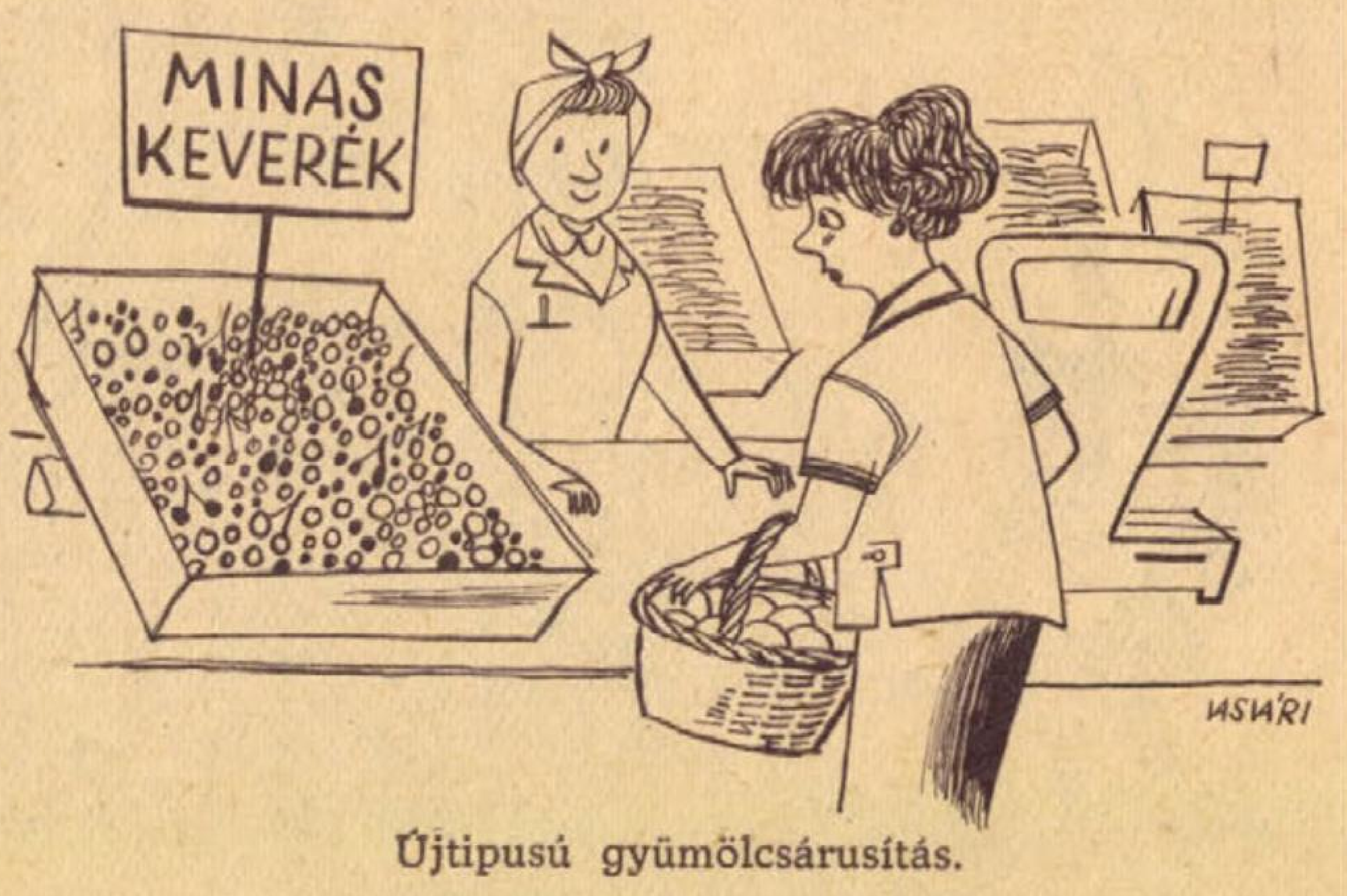

Újtipusú gyümölcsárusítás.

A csendrendelet haszna

Schwott Lajos rajza

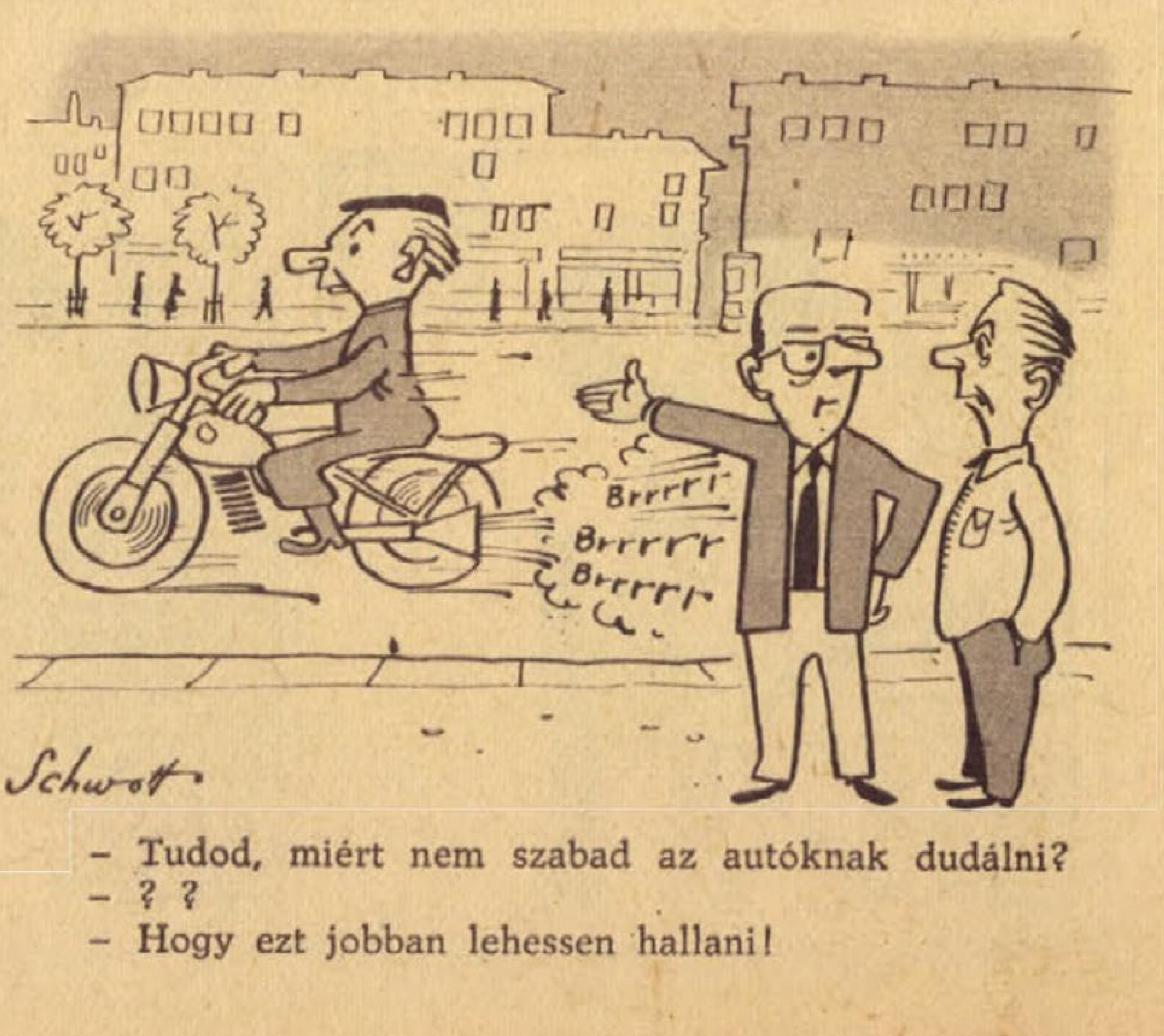

– Tudod, miért nem szabad az autóknak dudálni?
– ? ?
– Hogy ezt jobban lehessen hallani!

Leszerelési javaslat

Vasvári Anna rajza

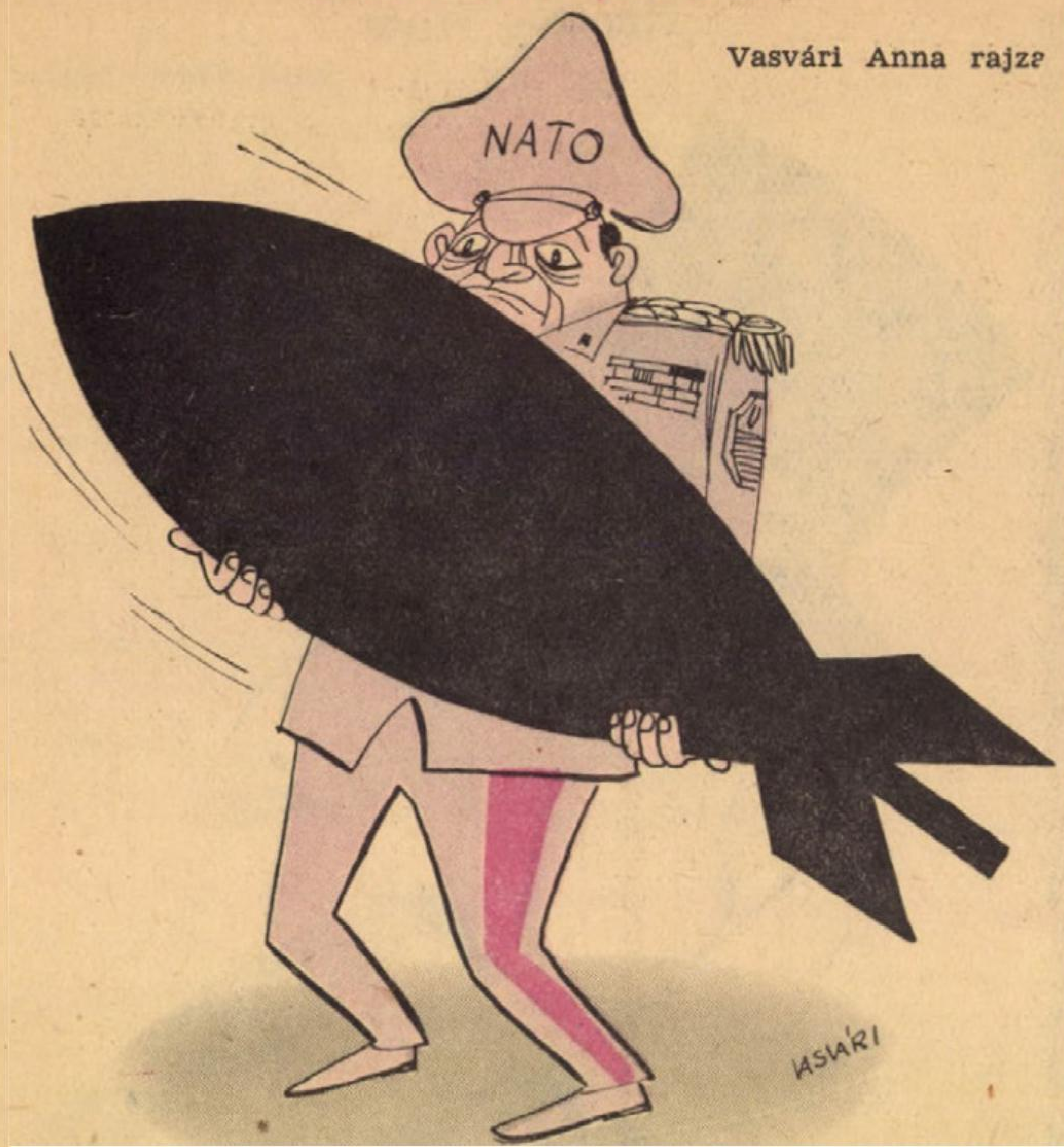

– Tegyem le? Az nagyon nehéz! . . .

Alapos vevő

Gerő Sándor rajza

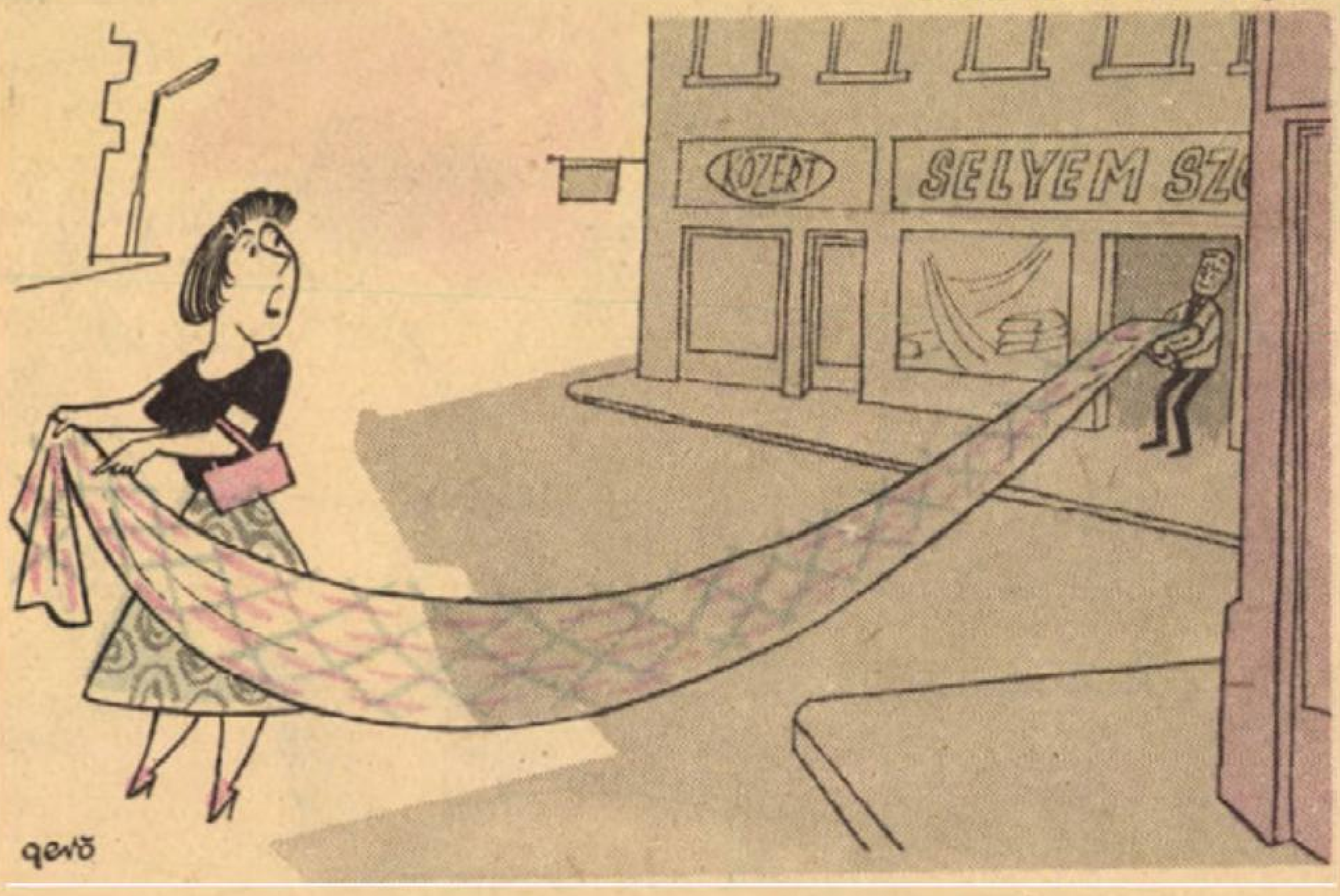

– Csak megnézem napfénynél is! . . .

LEVÉL a világnézettől

Asszonyom!

Ha az Ön vallásos érzületéhez illőn óhajtanám magam kifejezni, akkor a következőképp szólnék: jól imádkozott, kedves Asszonyom, hiszen a budai hegyekben, közvetlenül az autóbusz megállónál, magának vallhat egy összkomfortos, háromszobás, kertes villát. Engedje meg azonban, hogy én is élhessek az alkotmányban biztosított jogommal és kijelentsem, hogy régi nagy vagyonából megmaradt villájának tulajdonjogát nem kitartó fohászkodásának jutalmaként élvezi, hanem a Magyar Népköztársaság kormányának erre vonatkozó rendelete alapján. Tehát bármilyen ájtatosság is hasztalan erőlködés lett volna, ha nem jelenik meg az említett kormányrendelet.

A fentiekkel, csupán a kettőnk között fennálló világnézeti különbségre kívántam rámutatni, valamint arra is, hogy merőben különböző felfogásunk ellenére kölcsönösen részt veszünk a békés egymásmellett élés bölcs politikájának honi megvalósításában. Én, Asszonyom, nem irigylem Öntől a háromszobás összkomfortos budai villát és nem zavarom az Ön vallásos ájtatosságát sem; Ön pedig nem irigyel engem, sem azért, mert nincs budai villám, sem azért, mert nincs imádkozásra hajlamos, ájtatos természetem. Vagyis a diplomácia nyelvén szólva: nem avatkozunk egymás belügyeibe.

Korrektnek mondható kapcsolatunkat azonban némiképp megzavarta szomszédom kisfia, Pistike, aki másik öt gyerekkel együtt kerek négy hét óta lakja az Ön budai villáját. Ön vállalta el a nyárra a gyerekeket fejenként tisztes összegekért, mondván: ideje van, villája van, jól jön az a párezer forint havonta. Nemcsak Önnek előnyös és az égieknek tetsző helyes cselekedet ez, hanem a dolgozó szülők nyári pihenését is megkönnyítő, úgyszólván közérdekű tevékenység, amin szívem szerint csak örvendezni tudnék.

De sajnos, nem tudok örvendezni, mert szomszédom Pistikéje a múlt vasárnap az Ön budai villájából hazajött látogatóba és kedves szüleit, valamint a szomszédokat, közöttük engem is, különböző vallásos hittételekre igyekezett megtanítani. Ha figyelembe veszem, hogy Pistike összesen 5, azaz öt esztendős és otthon ilyesmiről sohasem hallott — szülei ugyanis nem kívánják vallásos nevelésben részesíteni —, akkor nemcsak a gyerek rendkívüli fogékonyságát kell megdicsérnem, hanem az Ön nagyszerű pedagógiai és agitációs képességét is. Mert Pistike néhány nélkülözhetetlen fohászon kívül Szent Flórián legendáját és a tizenkét apostol csodatetteit máris olyan hibátlanul ismeri és terjeszti — persze anélkül, hogy tudná, miről is van szó —, mint első gyermekmeséjét, a Piroska és a farkast.

Ezért nem vitték vissza Pistikét a szülei, hétfőn reggel, az Ön budai villájába, Asszonyom, amiből remélhetőleg levonja azt a következtetést, hogy gyermeknevelési módszereit illetően visszatérjen Grimmhez, Andersenhez, s ha úgy gondolja, Pósa bácsihoz is.

Mert a vallás nemcsak az Ön magánügye, hanem az enyém is, sőt Pistikéé is . . .

Földes György

Jucika helyettesít

Pusztai Pál rajza

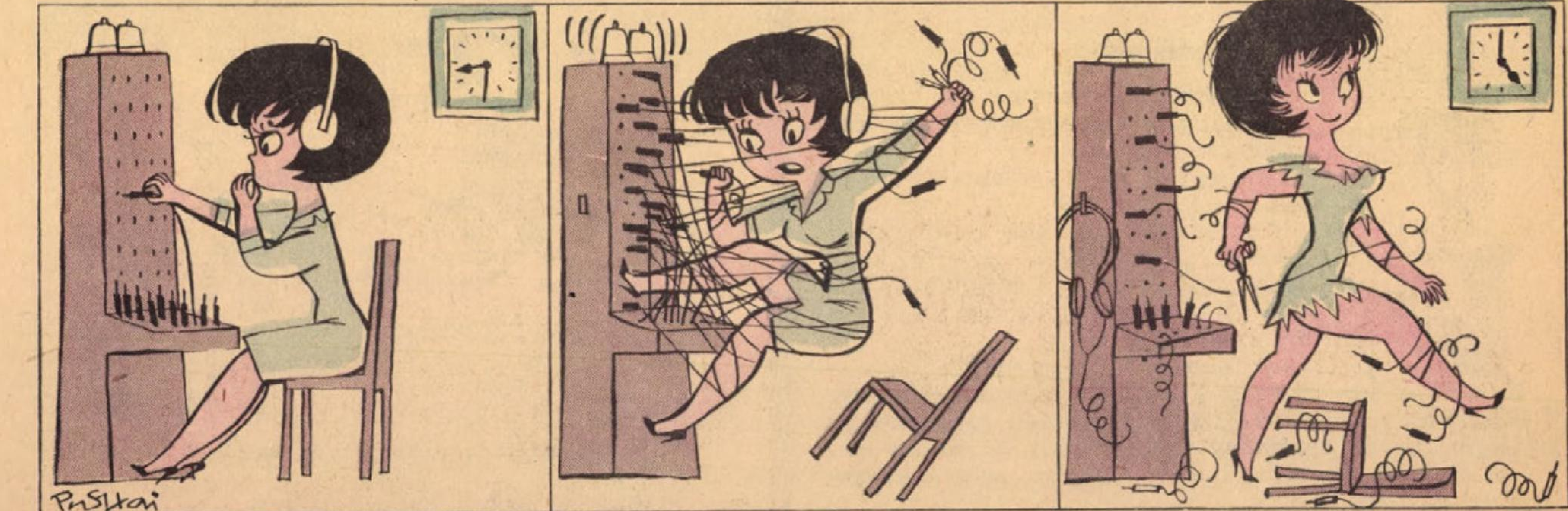

TÖBB KOMOLYSÁGOT!

Sok félreértést okoznak a felelőtlen, meggondolatlan, a száraz igazságot elferdítő, a józan valóságtól elrugaszkodott beszédek. Mert ilyenek, sajnos, még mindig vannak.

Naponta hallom például, hogy a Patyolat a hozzá tisztításra beadott ruhát piszkosabban adja vissza, mint ahogyan átvette. Ez nem igaz. Lehet, hogy egy kicsit piszkosan, meglehetősen piszkosan, eléggé piszkosan, sőt időnként, helyenként éppen olyan piszkosan. De hogy piszkosabban, arra semmiféle bizonyíték nincs.

Kellő megfontoltság nélkül való kritikák hangzanak el a húsadagok térfogatának méreteivel kapcsolatban. Vendéglőket, éttermeket, üzemi étkezdéket szoktak egyesek dehonesztálni olyanféle megállapításokkal, miszerint a főzelékhez, körethez mellékelt hús jelenléte csak mikroszkópon át vizsgálva állapítható meg. Komolytalan tényállítás. Sokfelé étkezem és tanúsíthatom, hogy a szokványos húsadag minden esetben tisztán kivehető már közönséges látcső, kézinagyító, egészen olcsó kivitelben készült bikonkáv lencse segítségével, sőt derült időben szabad szemmel is.

– Tegnap egy olyan kiflit kaptam – mondja barátom –, amit vasbetonból öntöttek.

A kijelentés a péksütemények szárazsági és keménységi fokára vonatkozó és a legnagyobb mértékben szertelen. Egy kiflit, amelybe vasszeget kalapáccsal bele tudsz verni anélkül, hogy hegye kicsorbuljon, szára elgörbüljön, vagy feje lepattanjon, semmiképp sem lehet vasbetonból valónak minősíteni. Az ilyen kifli mondható olyan keménynek, mint a fenyőfa, tölgyfa, bükkfa, esetleg gyertyán, vagy mahagóni. Lehet mondani, hogy oly kemény, mint a keménygumi, a száradt agyag, a homokkő, mészkő, tufa, iszapszén, mocsári lösz, tőzeg, lignit, folyami cundra, lágybazalt, réteges pala, vagy közönséges malter. Van kifli, mely harapás közben a fogat visszarúgja; van, melyre, ha rálépsz, kifordul a bokád, van, mellyel ha a falat megkopogtatod, az üreges részeken lehullik a vakolat, van, mely kőre ejtve szikrát csihol, de olyan kiflit, melybe a szög belegebed, még soha nem láttam.

A felelőtlen beszédnek ezeket a kirívó példáit panaszlom nyelvész barátomnak a Kisfürt eszpresszóban, aki sűrűn bólógat, minden szavamat helyesli, ám ahogy a feketét hozzák, kiderül, hogy ő sem különb. Mert belekóstolván, azt mondja:

– Fúj. Moslék.

Holott sem korpa, sem dara, sem derce nincs benne.

És bánatosan szürcsölvén, tanácstalanul kavargatom alján a cukrot:

Mit lehetne tenni, hogy vége legyen egyszer már ezeknek a felelőtlen kijelentéseknek? : : :

Kisjó

Nem tipikus, de néha előfordul

Mészáros András rajza

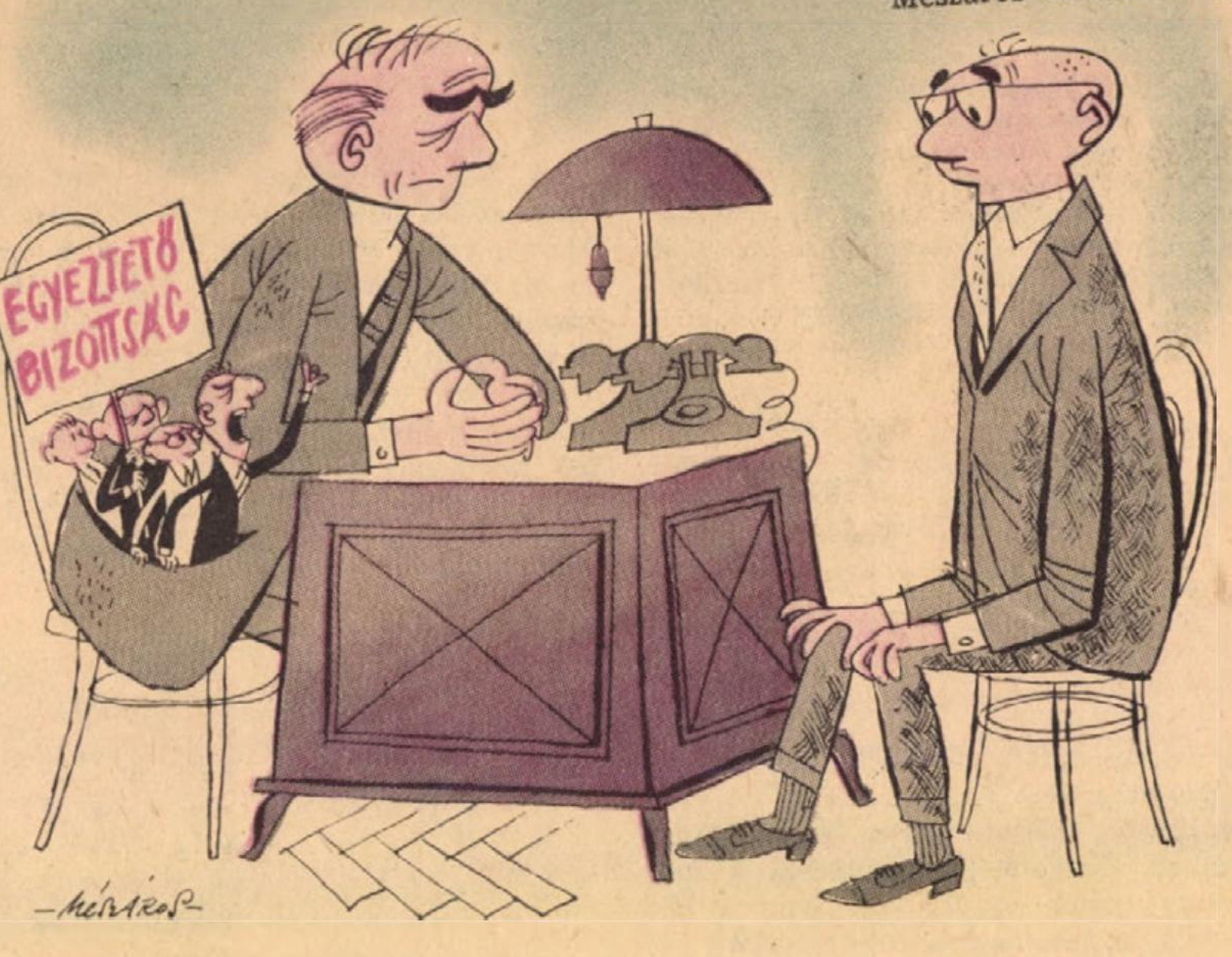

– Mi mindenben egyetértünk a vezetőkartárssal!

HÁTHA VALAKI NEM ISMER!

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A meteorológus a heti időjárás-jelentést állítja össze. Mikor készen van vele, felolvassa a feleségének:

– Hétfő: mérsékelten hűvös; kedd: derült; szerda: szeles; csütörtök: változó; péntek: esős.

A felesége közbeszól:

– Elfelejtetted, fiam, hogy pénteken a Málcsi néniékhez kell mennünk. Tedd át az esőt szombatra.

Rend a lelke mindennek

Balázs-Piri Balázs rajza

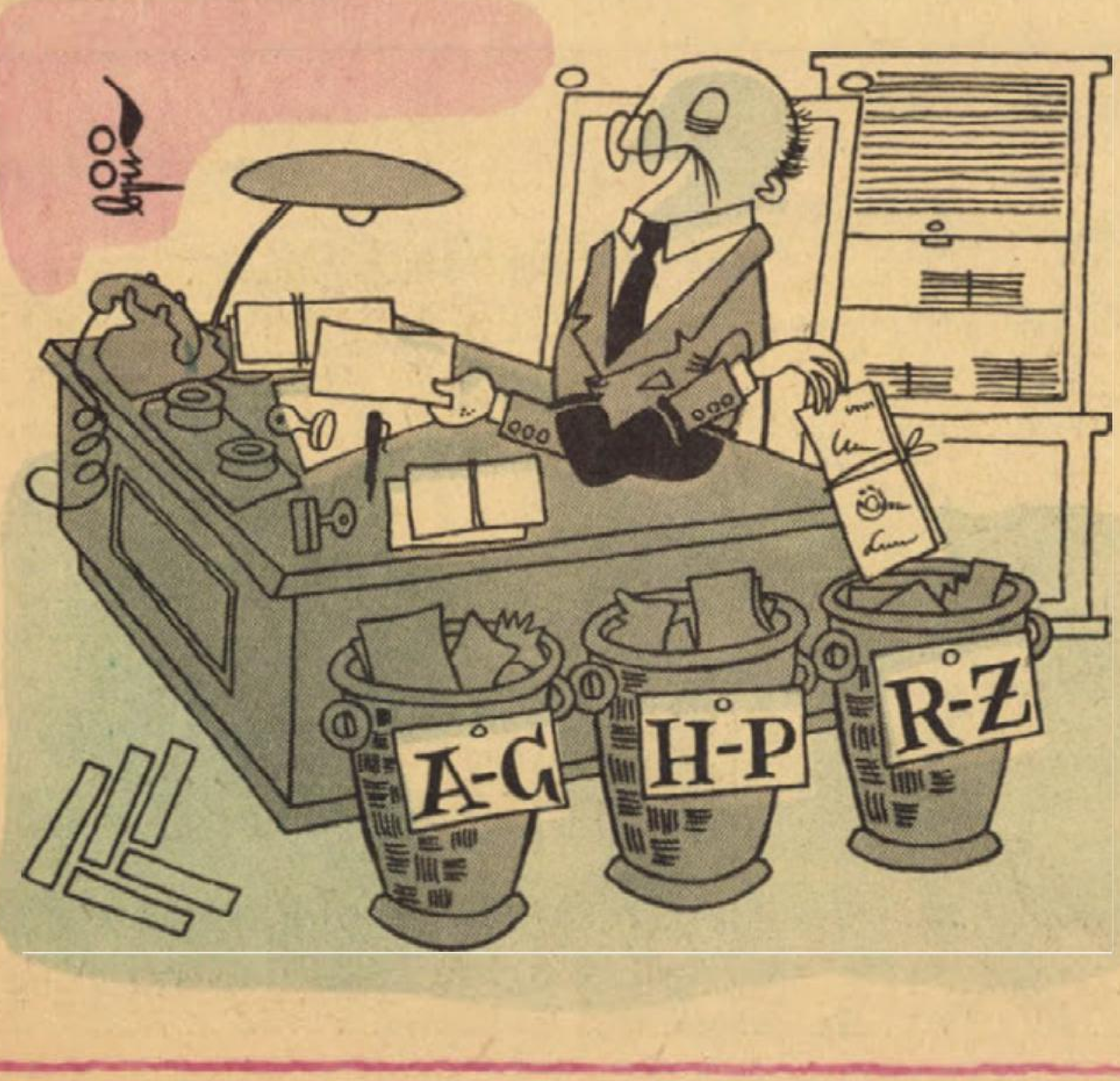

Önérzet

Pusztai Pál rajza

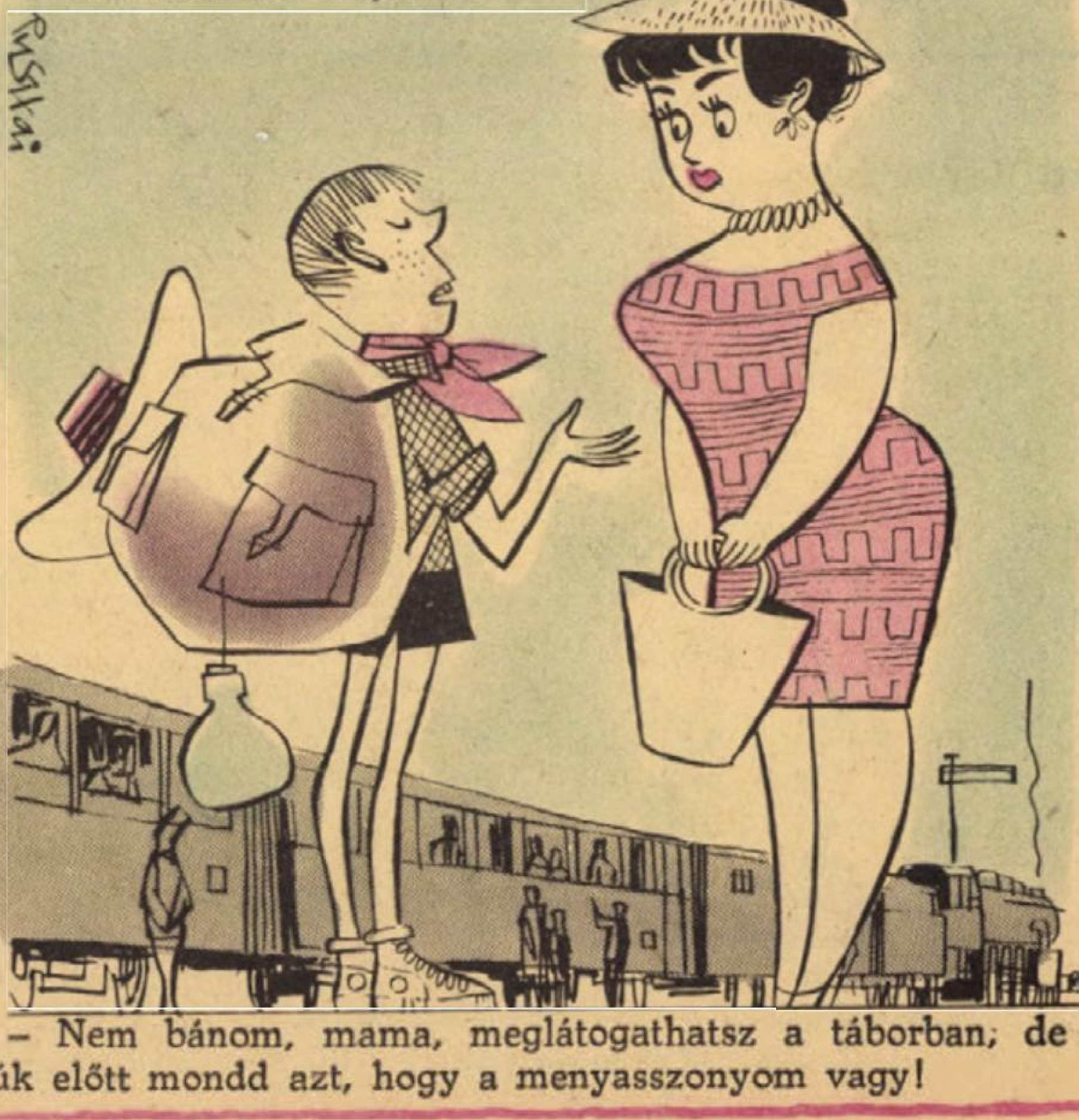

– Nem bánom, mama, meglátogathatsz a táborban; de a fiúk előtt mondd azt, hogy a menyasszonyom vagy!

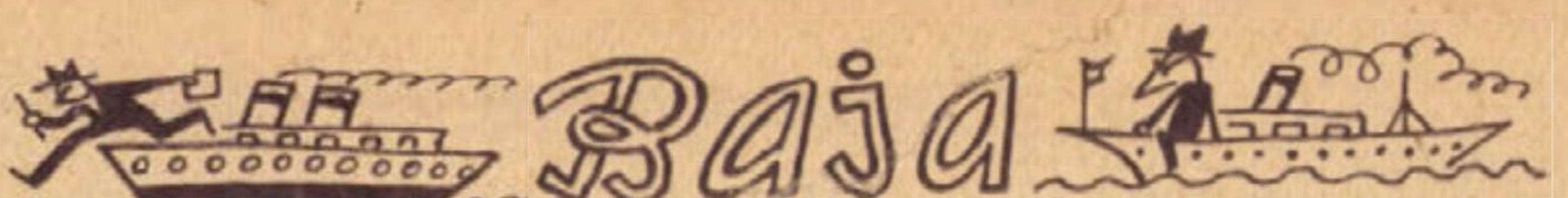

Baja

(E. E. Kischt, aki egyik könyvecskéjében végigvezeti olvasóit Amerikán, Kínán, Oroszországon, s akinek csak egyetlen ugrás volt a túlsó félteke — joggal nevezték száguldó riporternek. De én, saját hazámban utazgatok, s szeretek napokat tölteni egy-egy kisvárosban, órákat egy-egy üzemben — csak az andalgó riporter címhez formálhatok jogot. Bajára természetesen hajóval utaztam — mivel lassúbb közlekedési eszközt eddig még, sajnos nem találtak fel számomra . . .)

Baleset-elhárítás

Ha vonat halad át a Duna-hídon – negyedórákig tilos a gyalogforgalom, pedig a járdán biztonságosan félreállhatna az ember. Viszont pár méterrel a híd előtt egy másik vasúti vágányon a kikötő felé zakatolnak a tehervonatok – abba akár gépkocsival is szabad beleszaladni –, az országutat ugyanis soha nem zárják el sorompóval. Az az érzésünk, helytelenül osztja el áruját a Bajai Óvatossági Kiszerelő V.

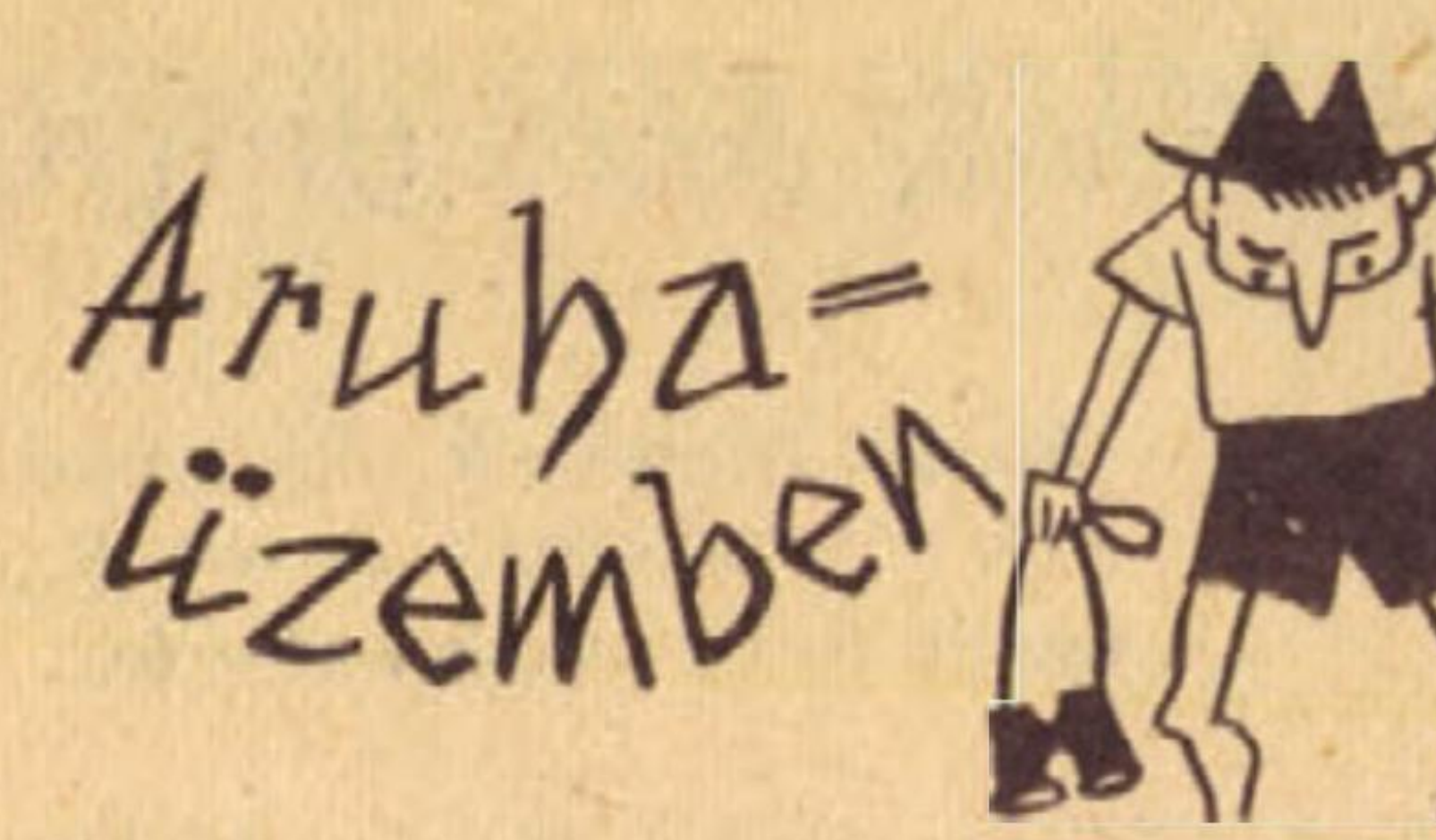

Áruha-üzemben

Minden ruhaneműből először tervet készítenek – még a klottnadrágból is. Láttam a legújabb típust: nos, az 1960-as klottnadrág-divat a következő: fölül nagy kivágás (a deréknak), alul két kisebb lyuk (a lábaknak). Főleg hancúrozásra, labdázásra, esetleg délutáni kertészkedésre való viselet. Estélyekre, Operába az idén nem ajánlatos.

*

Szinte tudományos alapossággal számítják ki, hogy pl. egy 40-es nyakbőségű ing háta milyen széles, ujja milyen hosszú legyen. Ha valaki bajai gyártmányú inget vásárol és az nem passzol testére mindenütt, csakis önmagát okolhatja. Miért nem hízott mértani arányossággal?

*

A két műszakban több mint ezren dolgoznak. Sok az újítás: indigóval egyszerre több végre rajzolják rá a mintát – és fűrészgéppel még sokkal több rétegben szabják ki. Azután az első varrógépre kerül az anyag – majd a másodikra stb. –, s az utolsón kész a ruhadarab, mehet az áruházakba. Hogy föl ne boruljon a kereslet és a kínálat egyensúlya, nekünk vásárlóknak is rövidesen fejlesztenünk kell szaggatási módszereinket.

Órák

A bajaiak panaszkodnak, hogy egyetlen nyilvános, pontos óra sincs a városban, amihez igazodhatnának. Utánanéztem a dolognak és megállapítottam, hogy ez bizony nem igaz. A Béke tér sarkán levő óra ugyanis délelőtt 10, és délután 6 órakor is *pontosan annyit mutatott,* mint a vasútállomás nagy órája este fél 9-kor: vagyis negyed 3-at . . .

Gemenci-erdő

A Duna túlpartján, a meseszép gemenci erdőben nagy sétát tettem. Bevallom, előzőleg arra számítottam, hogy őzeket, szarvasokat, fácánokat kell lépten-nyomon kerülgetnem ezen a védett területen, de az erdészék tehenén kívül semmiféle vadállattal nem találkoztam. Azaz mégis. A Dunának a fák közé besurranó egyik mellékága mentén nekem támadt egy vérszomjas szúnyogfalka.

Dunai Ferenc

Bár már ott tartanánk

Az egyik kis városunkban kiállítást rendeztek a modernista helyi képzőművész alkotásaiból. A kevés gonddal festett, de nagy gondatlansággal összeválogatott anyagot a művelődési otthon előcsarnokában helyezték el, mert olyan volt ez a helyiség, mint egy átjáróház, és sokan megfordultak itt a büfébe, kuglizóba, játékterembe igyekvők közül. A kiállítás megnyitója mégsem sikerült. Mintha a képek elriasztották volna a látogatókat, csak néhány hivatalos vendég vett részt az ünnepi megnyitón, s néha-néha betántorgott a büfének nyilvánított szomszédos kocsmaszobából egy-egy kritikai megnyilvánulásra alkalmas helyiséget kereső műélvező.

Ezért esett meg, hogy amikor a népművelési felügyelő szokása szerint és számításból egy órát késve, megérkezett az ünnepségre, már egy lelket sem talált a kiállítási teremben. Kezdetben érzett is egy kis lelkiismeretfurdalást, mert a helyi újság híre szerint ő tartotta volna az ünnepi beszédet, ám hamarosan elnyomta az aggodalom érzését a felháborodás jogos haragja. Észrevette ugyanis, hogy az ajtók tárva-nyitva állnak, senki sem őrzi a képeket, az utcai járókelők közül is bárki leakaszthatná azokat a helyükről, és magával vihetné egyéni megőrzésre.

Dühösen kereste meg a gondnokot, s aztán közös leleménnyel megtalálták a kocsmában János bácsit, a teremőrt is.

– Hogyan őrzi maga a képeket? Azért fizetik, hogy a kocsmában csatangoljon? S ha közben valaki elemelte volna a kiállítás anyagát? – záporoztak a felügyelő kérdései.

Az öreg teremőr nagyokat pislogott.

– Én tudom a kötelességemet . . . Ami a képeket illeti? . . . Bár már csak ott tartanánk . . . ! Hát elmondom, kérem . . . Nekem Modern művész úr külön órabért fizet, ha őrizetlenül hagyom a termet. Azt mondta: Ha már nem nézik, nem vásárolják a képeket, az is nagy művészi megbecsülés és elismerés volna, ha legalább ellopnák . . .

Gombkötő Gábor

Mennyei mennyezet

Réber László rajza

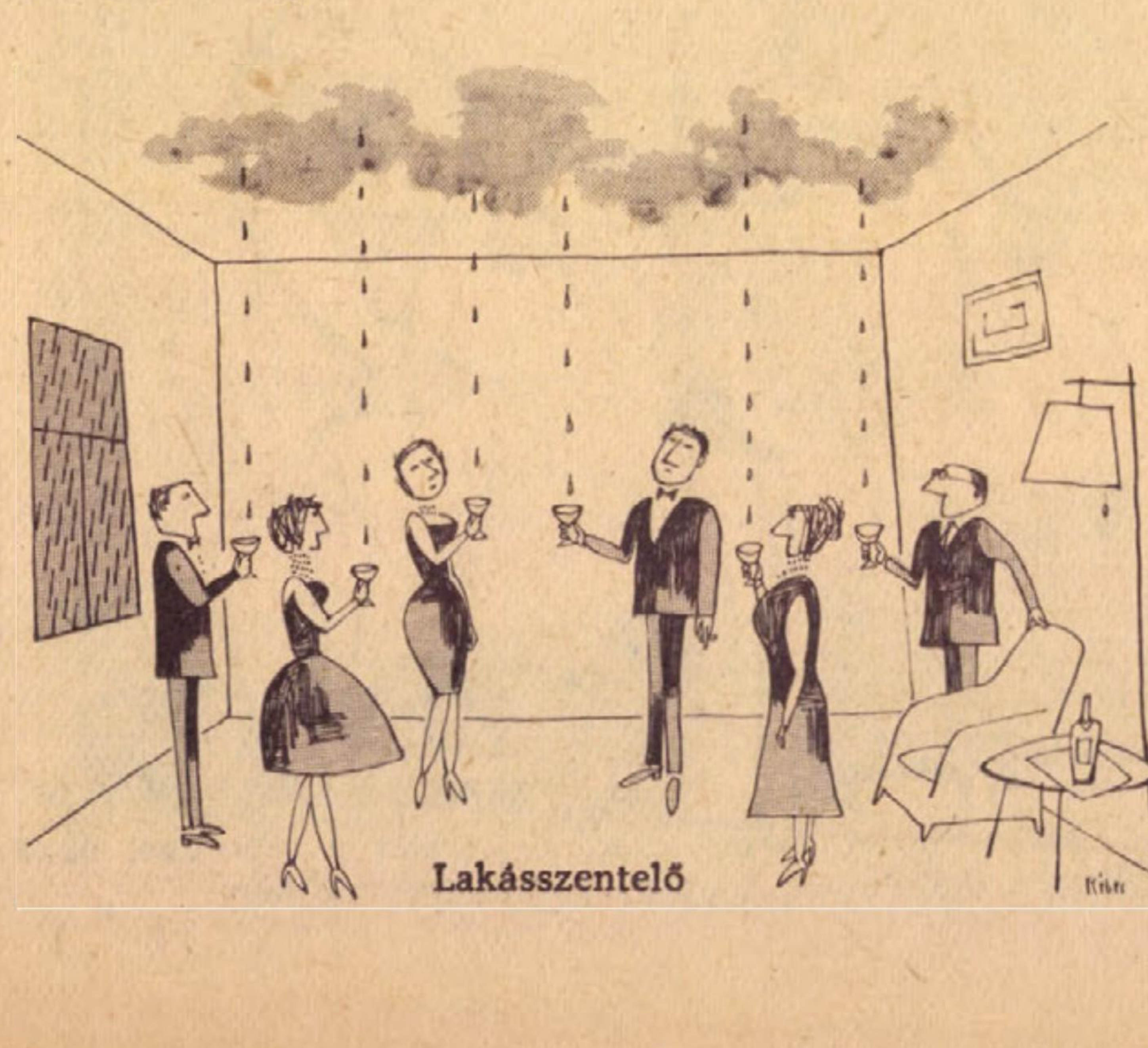

Lakásszentelő

Szegő Gizi rajza

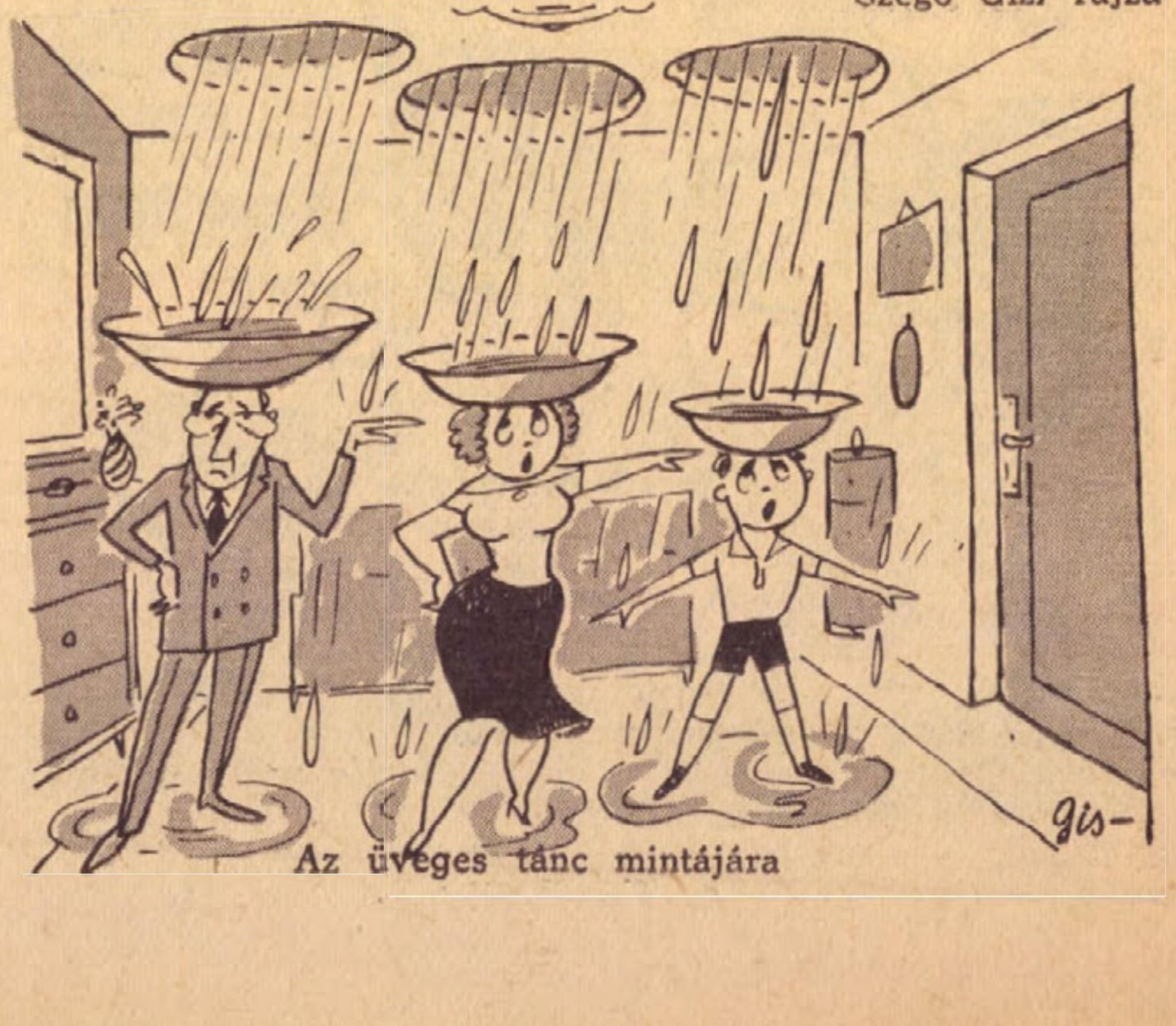

Az üveges tánc mintájára

Levél haza

Édes kicsi feleségem, tudatom veled, hogy jó egészségben vagyok, a tízórait megettem, a hazai parizer nagyon ízlett, kár, hogy már elfogyott.

Ma később megyek haza, mert nagy csata lesz, de ne aggódj, nem lesz semmi baj, feküdj le nyugodtan. A vacsorát én is meg tudom melegíteni.

Nem árulhatom el, hol lesz a csata, csak annyit mondhatok: nagy csata lesz, Termophyle, Muhi és Austerlitz kis csetepaté volt ehhez képest. Megyünk kiharcolni a túlórákat, sejtheted, hogy mi vár rád. Zászlónkra, amelyet természetesen vidáman csattogtat a szél, azt írtuk: „Túlóra, vagy nem tudjuk, mi lesz!” Ez alatt a lobogó alatt vonulunk hadba.

Ma reggel az igazgató szemlét tartott a harcba induló sereg fölött. Amikor meglátott engem, szétterpesztett lábbal, szemöldökét összehúzva, elgondolkozva megállt előttem, majd barátságos, dörmögő hangon, mutatóujjával kidüllesztett mellemet bökdösve, így szólt: „Én ismerlek téged, kartárs, de honnan?” Bizonyisten, könnybelábadt a szemem. Ez ő! Csak tíz éve dolgozunk együtt, mégis emlékezett rám. Fórsriftosan kihúztam magam, keményen megmarkoltam aktatáskám fogantyúját és azt feleltem: „Igazgató kartárs, ott voltam a béralapemeléséért vívott csatában, és ott voltam, amikor a létszámkeret felemeléséért harcoltunk!” Az igazgató homlokára csapott és felkiáltott: „Emlékszem rád, sasom! – még a nevemre is emlékezett, tudta, hogy Sasnak hívnak. – Te voltál az, aki a létszámkeret felemeléséért vívott harcban az utolsó leheletedig ültél a telefonon. Emlékszem rád! Ki akarták csavarni a kezedből a kagylót, el akarták ragadni tőled, de te nem hagytad. Emlékszem rád!”

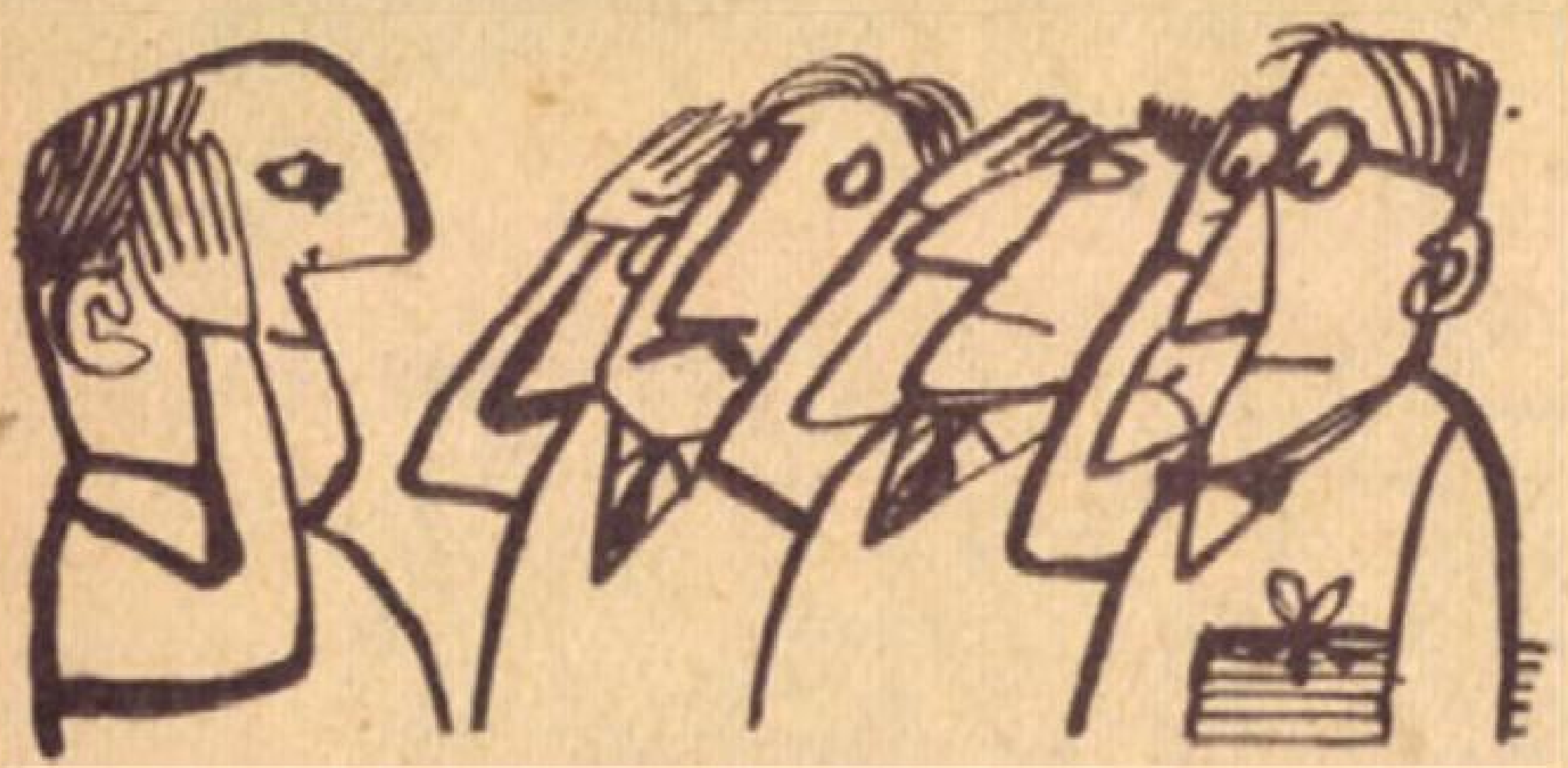

Öreg, harcedzett tisztviselő vagyok, de ekkor majdnem sírtam, mint egy gyerek. Amíg élek, nem felejtem el ezt a percet. Ha majd obsitos leszek, elmesélem az unokáimnak, hadd tudják meg, milyen nagypapájuk volt.

Egyszóval megyünk a csatába, drága feleségem. Mihelyt végeztünk, rohanok haza és ha érdekel, majd elmesélem, mi a nagy hadihelyzet. Máskülönben nyugodt vagyok. Nem mondom, van egy kis gyomoridegességem, de csata előtt mindenkinek van. Majd elmúlik. A hangulat jó, bízunk a győzelemben. Defetista nincs közöttünk. Ha a túlerő mégis diadalmaskodnék, az utolsó karillomat magamba röpítem.

Na, épp most szólt be Hunyadi János, az ősz vitéz, hogy készülődjünk, nemsokára indulunk. Tőlem indulhatunk, én kész vagyok. Az íróasztalomat bezártam, táskám itt van a kezemügyében. Nyugodt lehetsz, fiam, vigyázok, óvatos leszek, nem fogok könnyelműsködni, nem járatom fölöslegesen a számat.

Mellettem a Kinizsi Pali szedelőzködik. Tudod, az a jóképű, stramm fekete fiatalember, aki az üzemi bálon Törökné-vel a foga között ropta a táncot. Most nem olyan nagy fiú, mint akkor. Fehér, mint a fal, egyik cigarettát szívja a másik után és reszket. Még nem esett át a tűzkeresztségen. A Jurisich Miki, akit nemrég helyeztek fel hozzánk a kőszegi telepünkről, beásta magát a fedezékbe, elbújt az íróasztal mögött, alig lehet látni és állandóan az iránt érdeklődik nyöszörögve: „Mit fognak szólni odafenn? Mit fognak szólni odafenn?” Mintha én tudnám! Annyi bizonyos, hogy nem diadalkapuval és nem fehérruhás lányokkal várnak majd. Szegény fiú, nagyon begyulladt, az előbb megitattam vele két duplát, de attól se lett harciasabb.

De nehezen múlik az idő! A gyomoridegességem felhúzódott a fejembe. Mi lesz? Szívesen verekedném már a túlórákért. Ez a várakozás, ez a tétlenség szörnyű, a roham előtti másodpercek felőrlik az ember idegeit. Alig várom, hogy Bözsike, az igazgató adjutánsnője, megfújja a riadót azzal a pici piros szájával. Akkor aztán ki a fedezékből, ki az íróasztal mögül, rá, rá, hajrá! Előre! Roham! Túlóra, vagy nem tudjuk, mi lesz!

Még csak annyit, anyukám, ha győzünk, megiszunk valahol egy pohár sört. Ha nem győzünk, akkor is, de sokkal szomorúbban.

Mikes György

Javaslataink a kombájnok tökéletesítésére

I.

Hegedűs István rajza

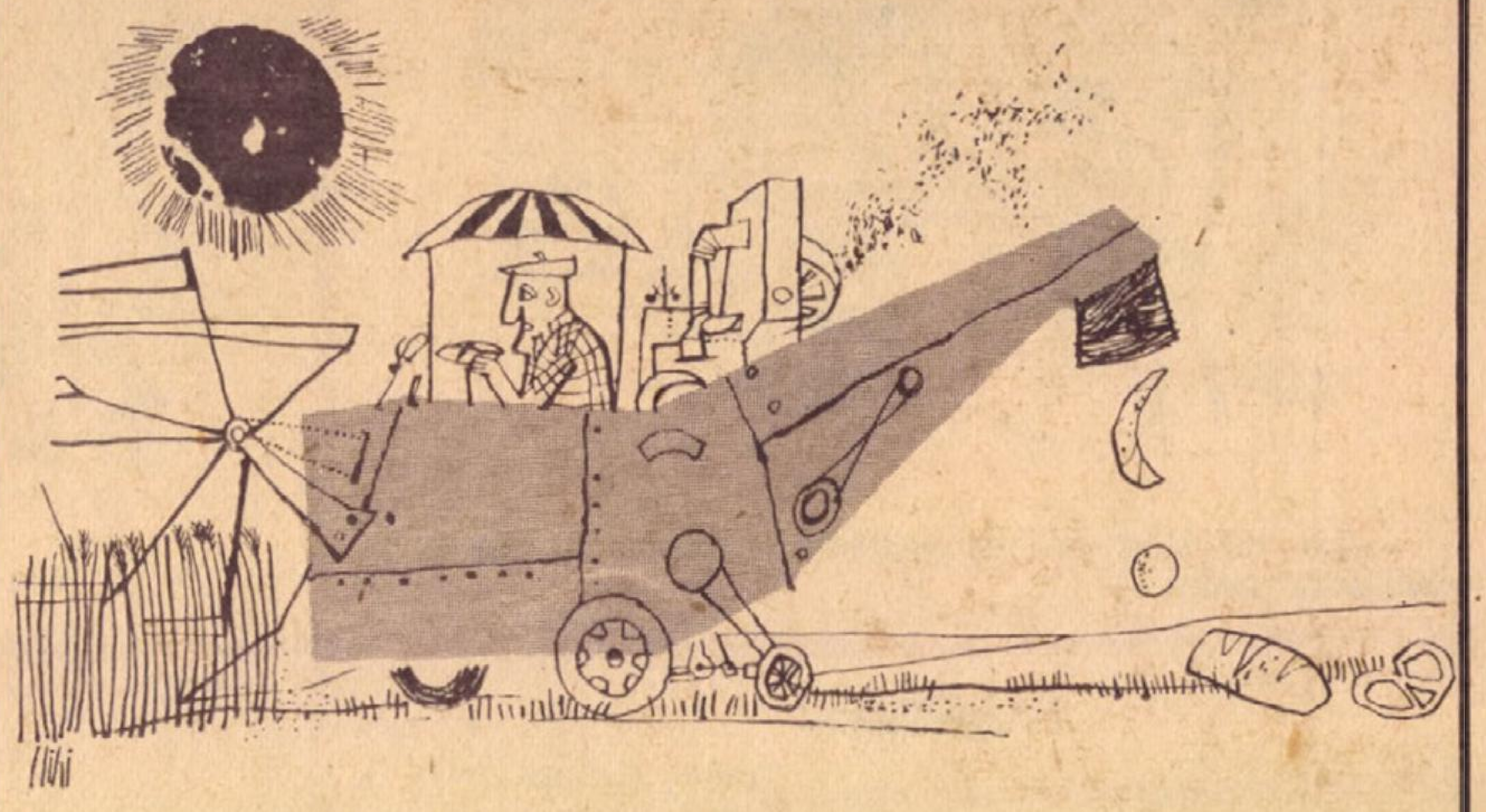

II.

Pusztai Pál rajza

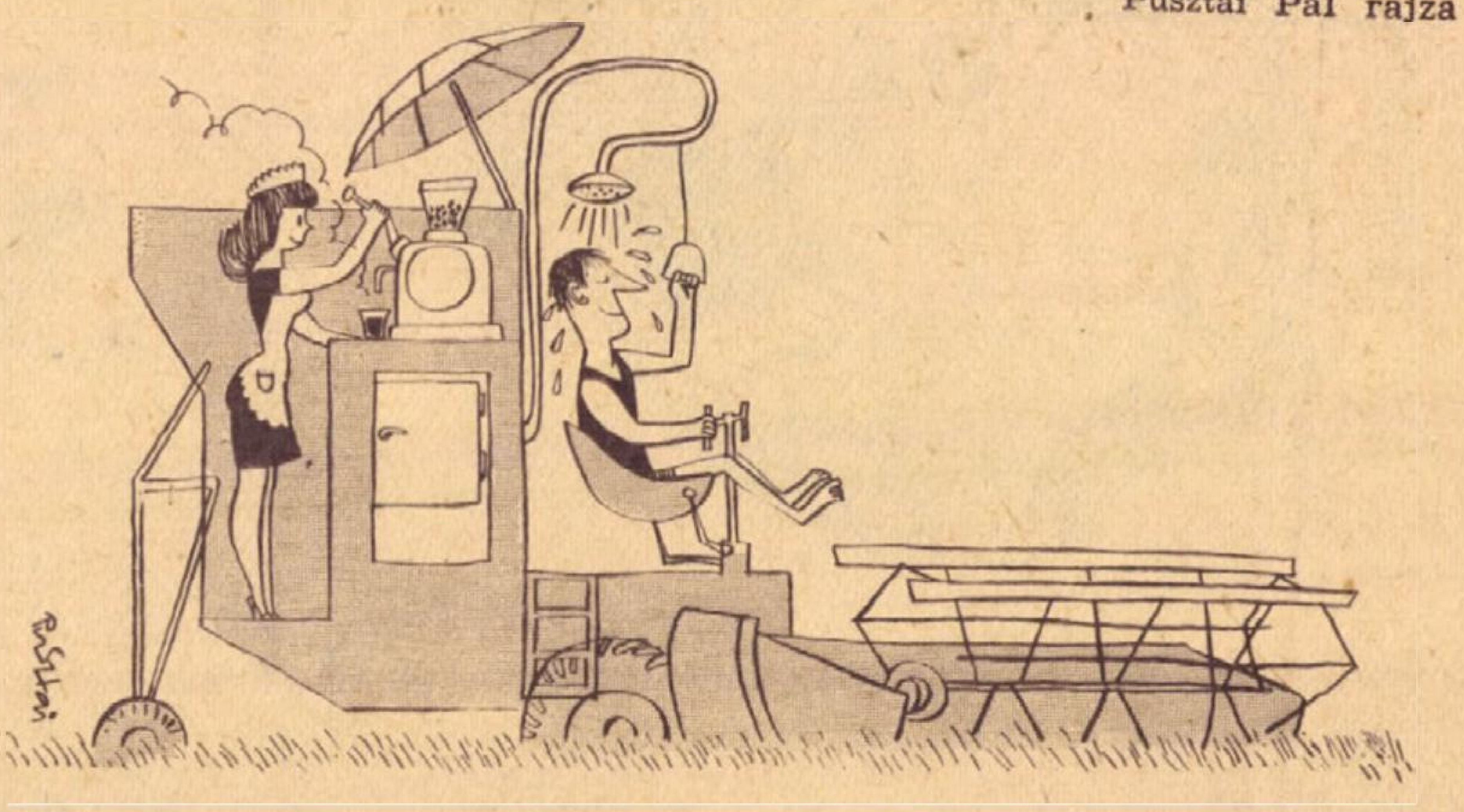

Az új magasugró világrekord 222 cm!

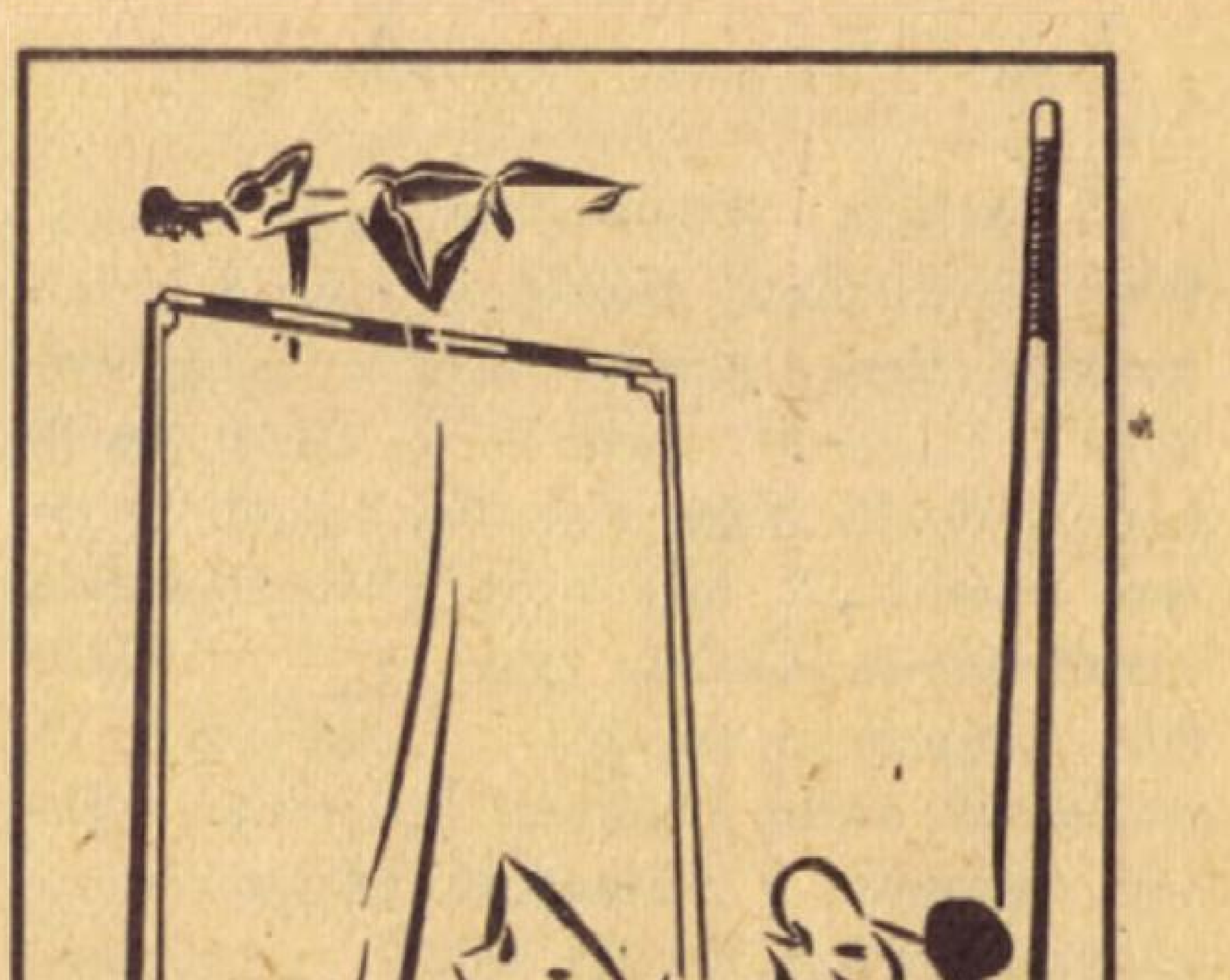

– Hja; rúd nélkül nem kunszt!

Szabadság előtt

Toncz Tibor rajza

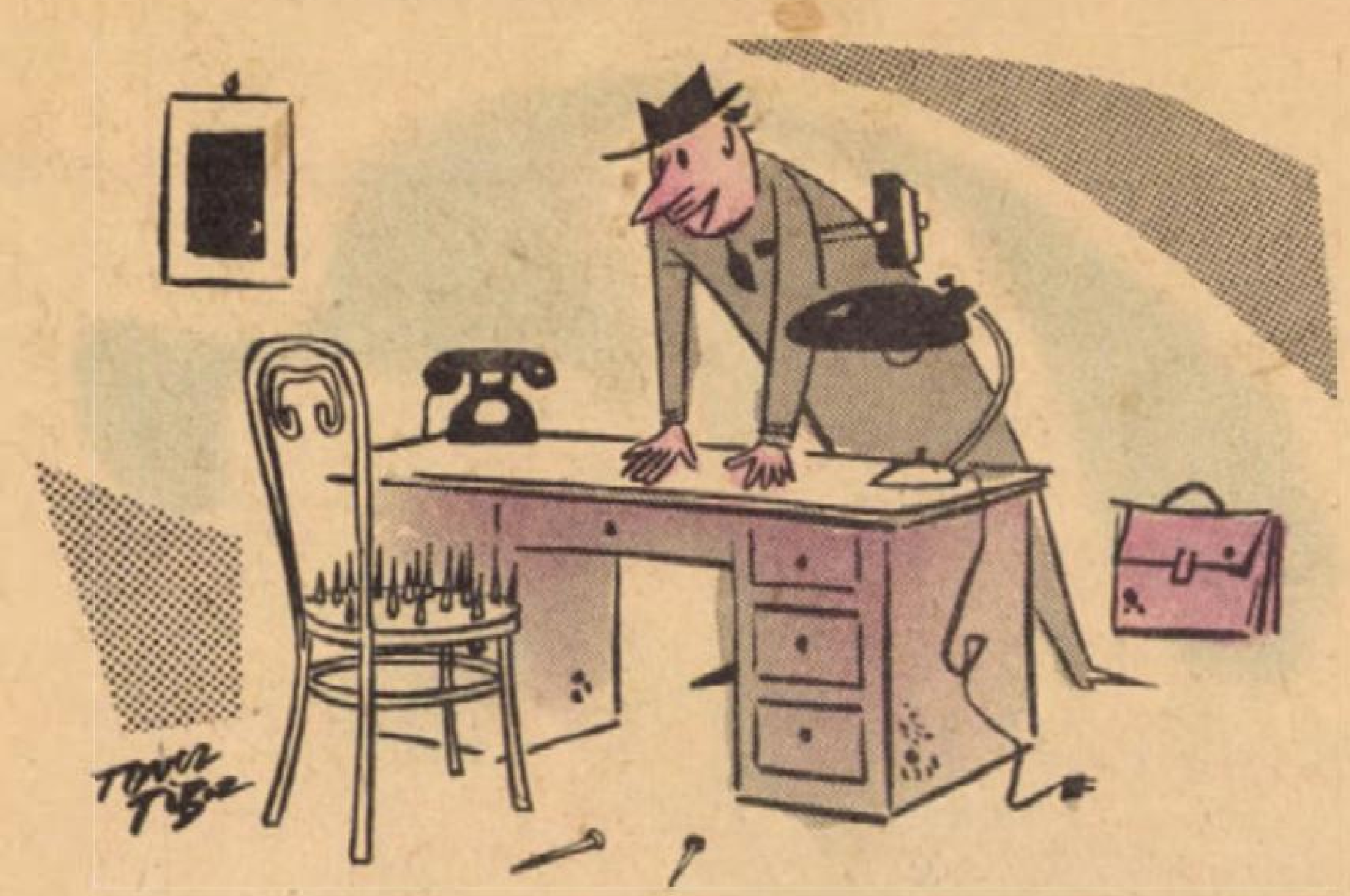

– Így ni! Most már nyugodtabban utazom el. Nem ül a helyemre senki!

Micsoda léhaság!

Vasvári Anna rajza

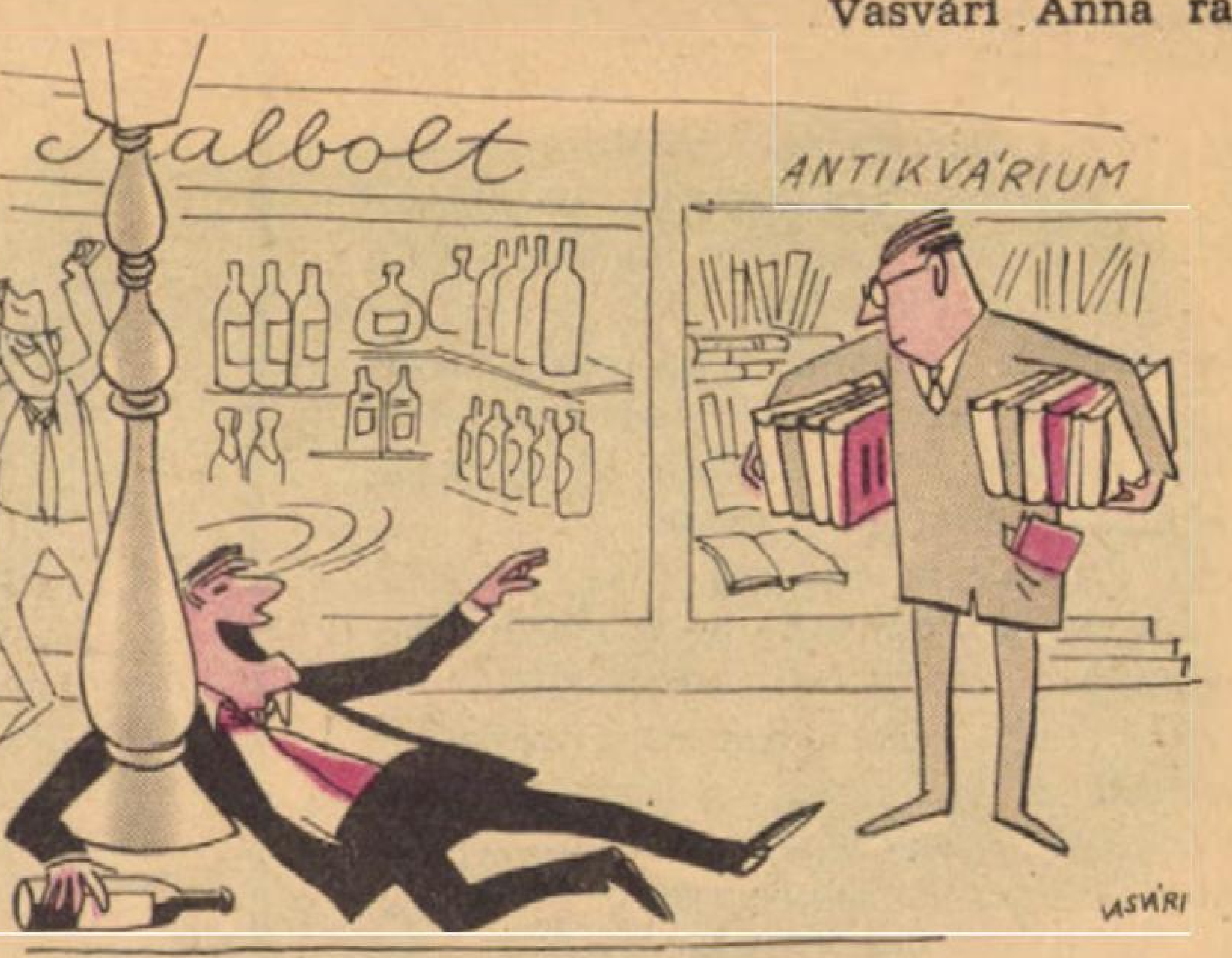

– Van szíve annyi pénzt kiadni könyvre?!

Nagykocsi

Várnai György rajza

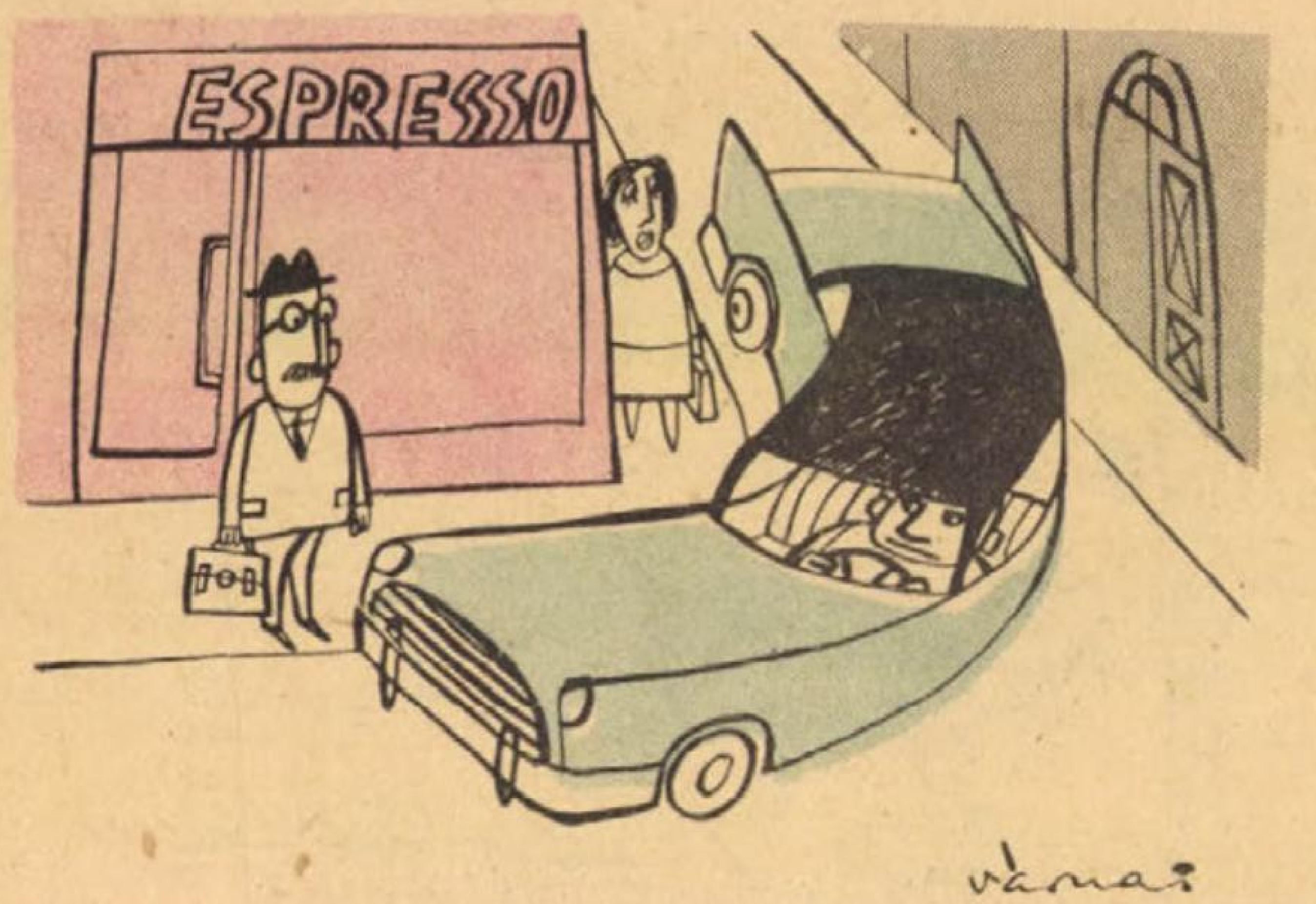

Indiszpozíció

Toncz Tibor rajza

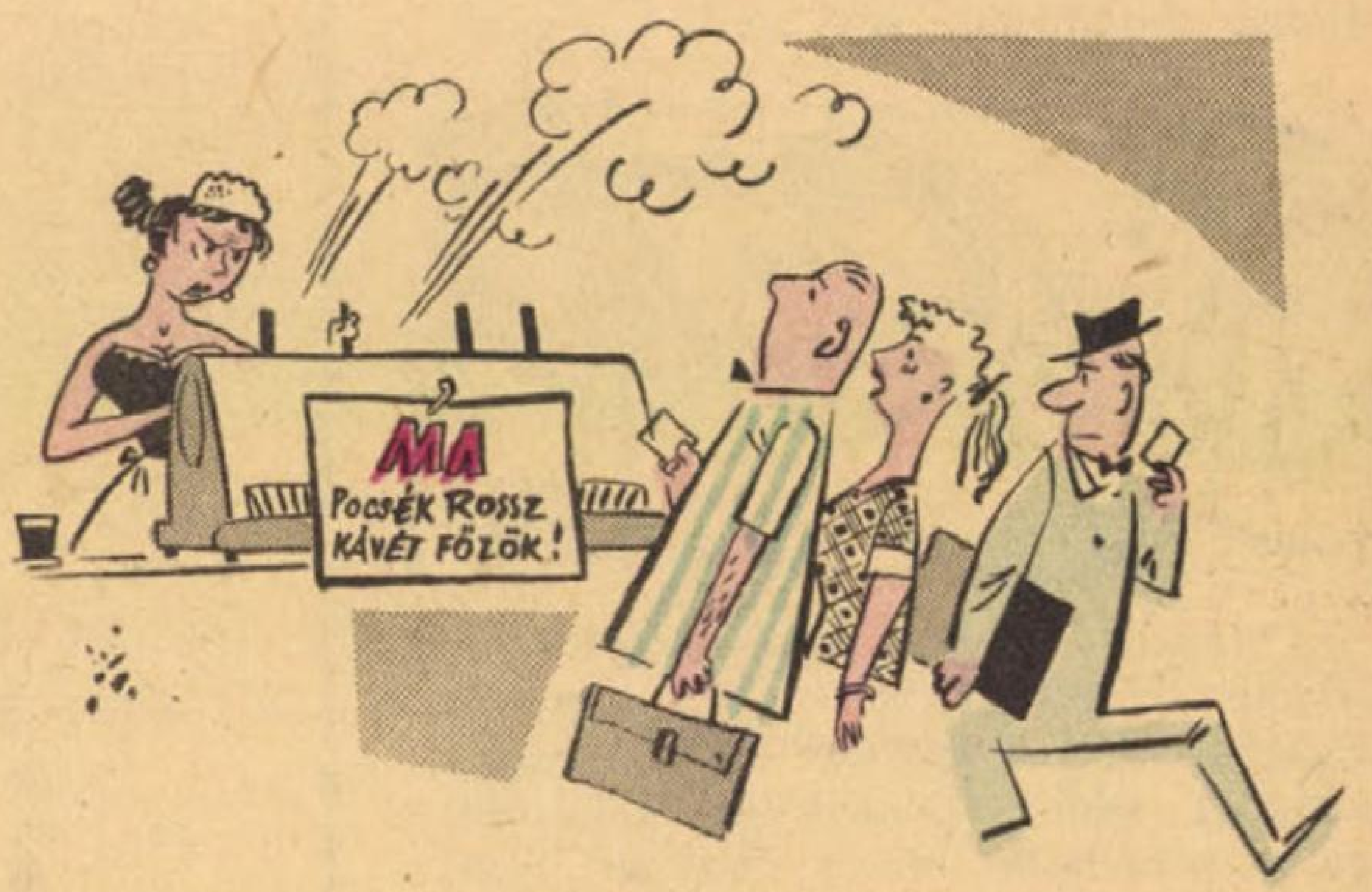

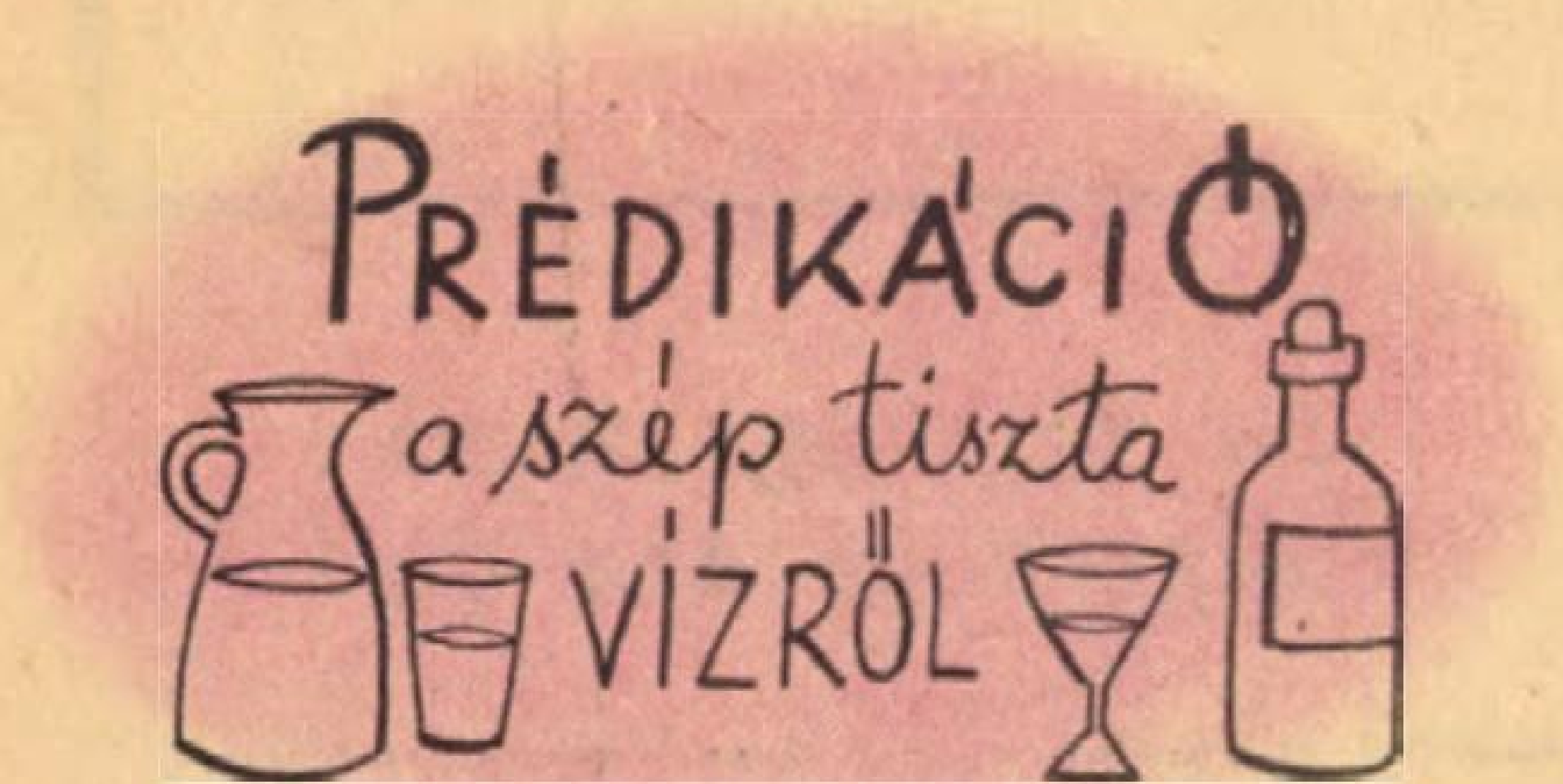

PRÉDIKÁCIÓ a szép tiszta VÍZRŐL

A MICIK (Mindenféle Intim Cikkeket Gyártó Ktsz) elnöke – miután a feltűnően csinos titkárnő betette maga mögött a párnázott ajtót – a közös profilban működő Ktsz ifjú kiküldöttét helylyel kínálta. A már nem túlfiatal elnök, akiről széles körben csak úgy nyilatkoztak: „legény a talpán!", vendégének átszellemült arcán nyomban felfedezte a hatást, amelyet a teltkarcsú titkárnő megjelenése váltott ki. Az elnök római metszésű arcán finom mosoly játszott, majd apás közvetlenséggel így szólt:

– Látom, kis kartársam, a szépérzéke fejlett – cinkos mozdulattal a titkárnő ajtaja felé intett –, ami egyáltalán nem antiszociális, már annál is inkább nem, mert szocialista életünk, ugyebár, egyre szépül... De, ha megengedi, hogy egy jóval idősebb kartárs, mármint én (mielőtt a hivatalos dolgokra térnénk), tapasztalt szemével a lelkébe nézzen ... egyszóval, ha megengedi, akkor bátor vagyok megjegyezni: ön, kis kartársam – ismételten a csinos titkárnő szobája felé bökött – irigyel engem ... Elárulom: én, általában, nemcsak a felszínnel törődöm, de a dolgozók lelkivilága is érdekel, és noha ön nem beosztott munkatársam, mégsem állhatok ellent ... Hm, ha megengedi, szolgálnék egy atyai tanáccsal. Fogadja meg, kis kartársam, mert az idő múlik és ön, egy-két év múlva osztályvezető lesz, később elnök esetleg. Egyszóval: hivatalban sose mélyedjünk a kollégialitás vízszintje alá, mert ha ezt megtettük, odalent, a kapcsolatok mély vizében, a tekintély elmerül, a fegyelem a laza közvetlenség hínárjába vész és a főnök, aki így alábukik, már nem is főnök, még akkor sem, ha mindennek dacára ajtaján ott díszeleg a főnöki címet hirdető tábla. Szemléljük a dolgokat természettudományos alapon, kis kartársam, és éppen ezért *harmóniára* törekedjünk és ne *hormoniára!*... Mert, ha erre nem vetünk ügyet, furcsa dolgok jönnek ki. Például: a szomszéd szövetkezet elnökével tárgyaltam a minap, aki – úgy két mondat közben – rászólt a titkárnőjére, hívja fel a minisztériumot. Erre a csinos titkárnő – láttam, olvasott a fiókban! –, csak úgy mellékesen ezt válaszolta: „Elnök kartárs, hozzád éppen olyan messze a készülék..." Hát ez az, kis kartársam, első a főnöki tekintély! És itt, ha nem veszi szerénytelenségnek, leszögezném véleményemet: a nőnemű kollégákat,

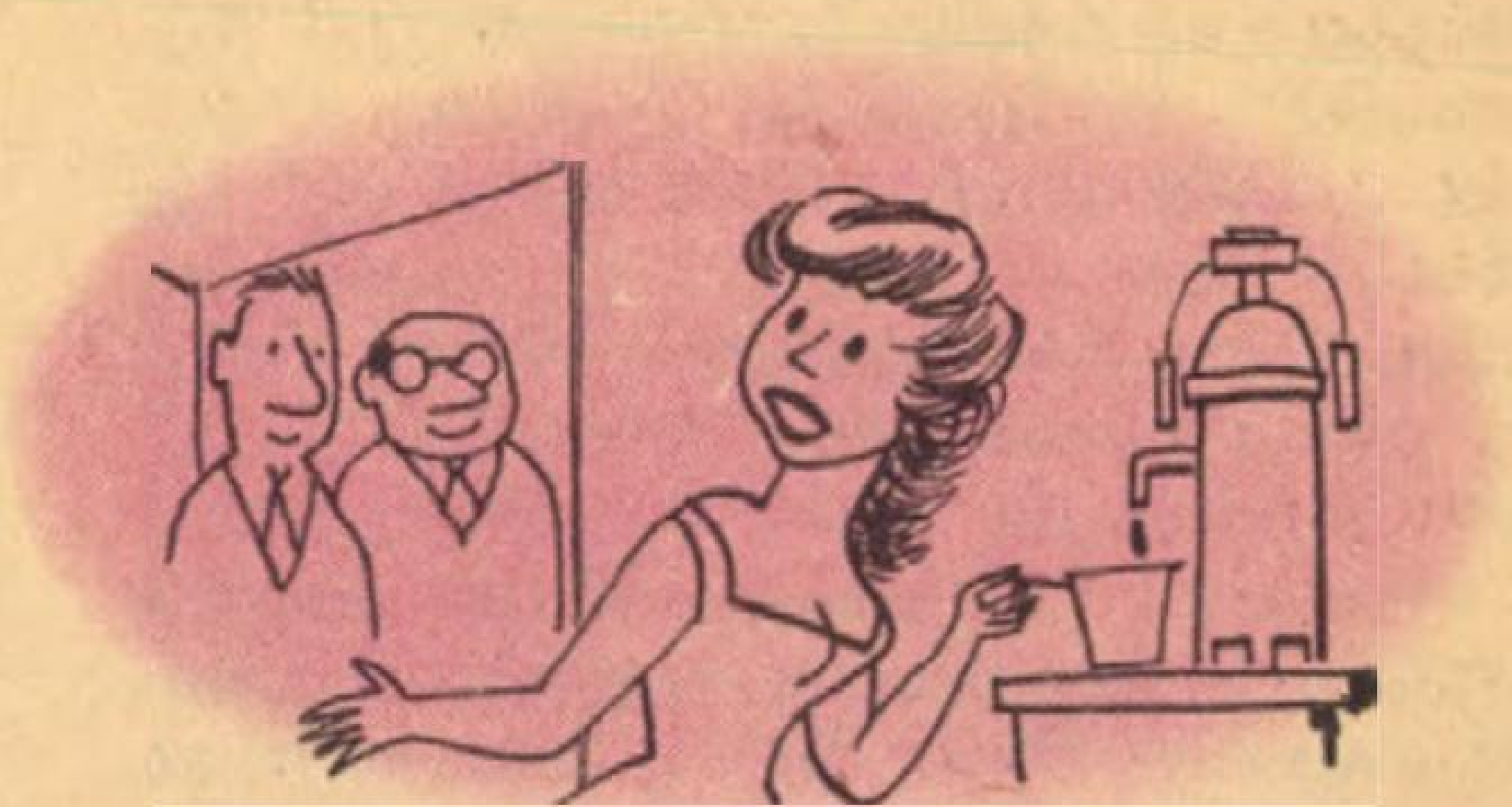

szívvel és szemmel, csak munkatársnak nézzük, mert ellenkező esetben, és bizonyos előre nem látható szituációkban, megeshetik, hogy... – karját széttárta, bölcsen mosolygott, majd hozzátette még: – Azt hiszem, érti mire gondolok!? Egyszóval, hivatalon belül, félre a biológiával! – Megnyomta a csengőt. – Tehát a szállítási kimutatásokért jött? Egy pillanat – mondotta és újból csöngetett. De amikor a teltkarcsú titkárnő erre sem jelentkezett, felállt és fiatalos léptekkel átment a titkárnő szobájába. – Ibike – kérdezte –, elromlott a csengő?

– A csengő?... Szó sincs róla, de – és szoborszépségű karjával az órára mutatott – már mondottam, hogy ilyenkor főzöm a feketét és nem szeretem, ha feketézés közben ráncigálsz... A kimutatások különben ott vannak a gép mellett – dohogta Ibike és a kávéjába csak egy szem cukrot tett, mert félkeserűen szerette.

Égly Antal

Folyik a harc az USA elnökjelöltségéért

Várnai György rajza

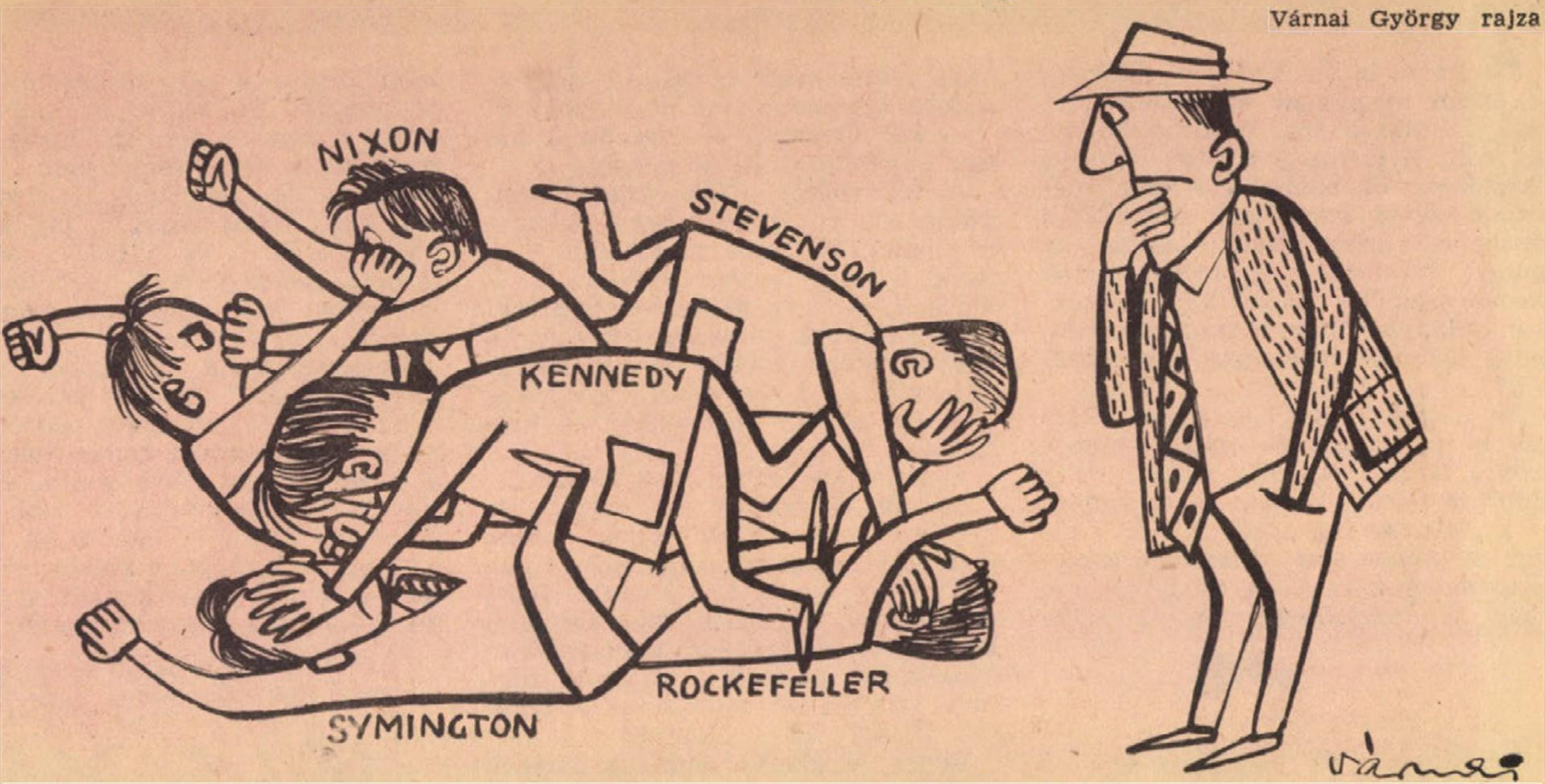

USA polgár: Nem mindegy, hogy ebből a gomolyagból melyiket választom?

·RÓMAI·VAKÁCIÓ·

Tivadar barátom kicsit nagyotmondó ember, állításainak értékét mindig a kellő szintre kell leszállítani. Ha például angoltapasszal leragasztották kisujján a körmét, rögtön történetet fabrikál arról, hogy egyedülálló trópusi betegsége van, melegen érdeklődik utána a hazai orvostudomány és akkor tudjuk, annyi történt mindössze, hogy manikűrnél bevágta a körömházat.

Legutóbb a strandon találkoztam Tivadarral. Mellém helyezte gyékényét és lelkesen mesélni kezdett.

– Képzeld, ki akar küldeni a vállalat a szabadságom idejére Rómába!

Adtam a kíváncsit.

– Ne beszélj! Illetve, beszélj!

– Odajön hozzám az igazgató. Azt mondja: „Bubujka kartárs, mi már régen odafigyeltünk áldozatkész munkájára és szeretnénk valamivel megjutalmazni. A vállalat egy embert kiküldhet Rómába, az olimpiára és magára esett a választásunk!" Én hűvösen mosolyogtam és azt mondtam, nem érdekel a sport. Az igazgató azonban lelkesen folytatta:

„Szóval nem izgatja magát a világ legjobb sportolóinak a vetélkedése? Nem számít. Rómában megtalálhatja az antik kultúra számos maradványát, ott a Kolosszeum, Sophia Loren . . ."

Ez sem érdekel különösen – válaszoltam –, mert kíváncsi voltam, mire akar kilyukadni az öreg. Ő előbb a líra hangját pengette, majd a dollárét, ugyanis elmondta, valutát annyit szerez, amennyit csak akarok, az útlevelet, vizumot, percek alatt elintézi. Most már nagyon érdekelt, mire megy a pakli. Meg is kérdeztem, miért pont engem választott ki a római vakációra. Az igazgató hímezett-hámozott, majd kivágta, hogy ez az út előre kárpótol engem azért, mert szeptembertől nekem kell betöltenem a megüresedett kocsikísérői állást a vállalat taktaharkányi telepén.

Tivadar befejezte élménybeszámolóját és várakozásteljesen leste a hatást rajtam. Mivel a nap e pillanatban egy felhő mögé bújt és szellő kezdett fújdogálni, hűvösen szóltam hozzá.

– Tivadar, már megint lódítottál. Egy szó nem igaz a történetedből!

Tivadar sértődötten göngyölte össze gyékényét.

– Hát vedd tudomásul, a történetnek a fele igaz!

Mi történt? Tivadar már legalább félig a jó útra tért? Békülékeny hangon érdeklődtem tovább.

– Melyik fele igaz a történetednek?

– Az, hogy szeptembertől kocsikísérőnek megyek Taktaharkányba! . . .

Tardos Péter

Mengele Chilében bujkál

Erdei Sándor rajza

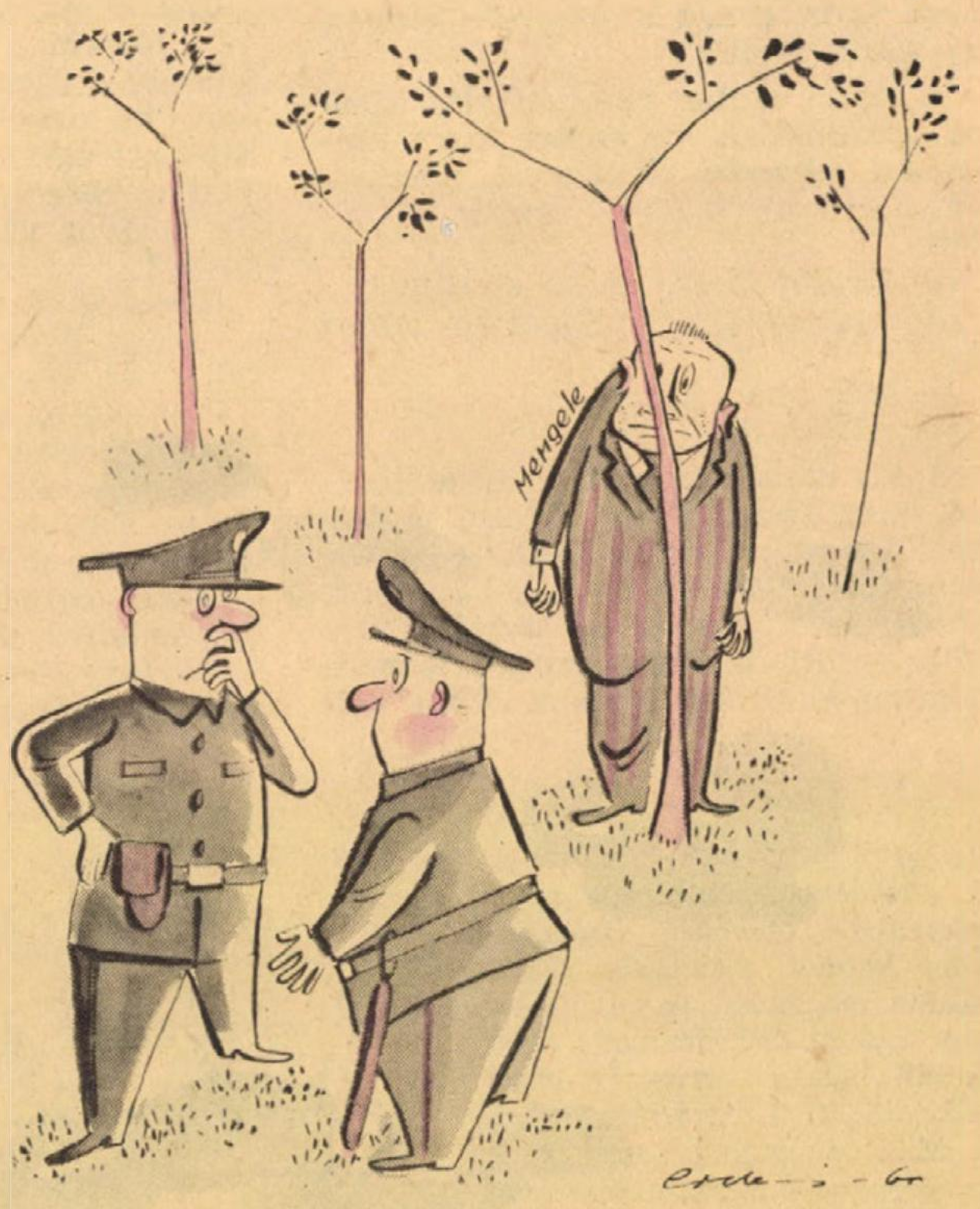

– Hol lehet?

izgalmas futóverseny

Egy őrizetbevett személyt fényképeztek az egyik londoni őrszobán a nyilvántartás számára. Az illető a fényképezést arra használta fel, hogy elmeneküljön. A fényképész utánarohant és elcsípte. Mint mondotta:

– Az illető a szabadságáért futott, én az állásomért.

Két pofon, de nem egyforma

A kávéház tömve volt. Odakint, az utcán megolvadt az aszfalt, idebent felforrt a sör. Irgalmatlan hőség volt. A lárma is aléltan úszott a levegőben. És ebben a trópusi melegben gyors mozgással lépett át a térdig leeresztett kirakatablakon egy ember. Nyaktalan és hasas, zsíros arccal, szemébe csüngő hajjal. Kezében kalappal. Százas tempóban jött, majd fékezett és megállt egy asztal előtt.

Az asztalnál ült egy ember. Sárgás bőrű, kopasz és olyan vékonycsontú, mint egy kis madár. Már előbb is feltűnt nekem ez az ember, ez a picinyke fogyasztó. Akkor, amikor a pincér esti műszakra leterítette az asztalt. Azon csodálkoztam, hogy a meglebbenő abrosz szele nem fújta el ezt a pihécske embert az asztal mellől.

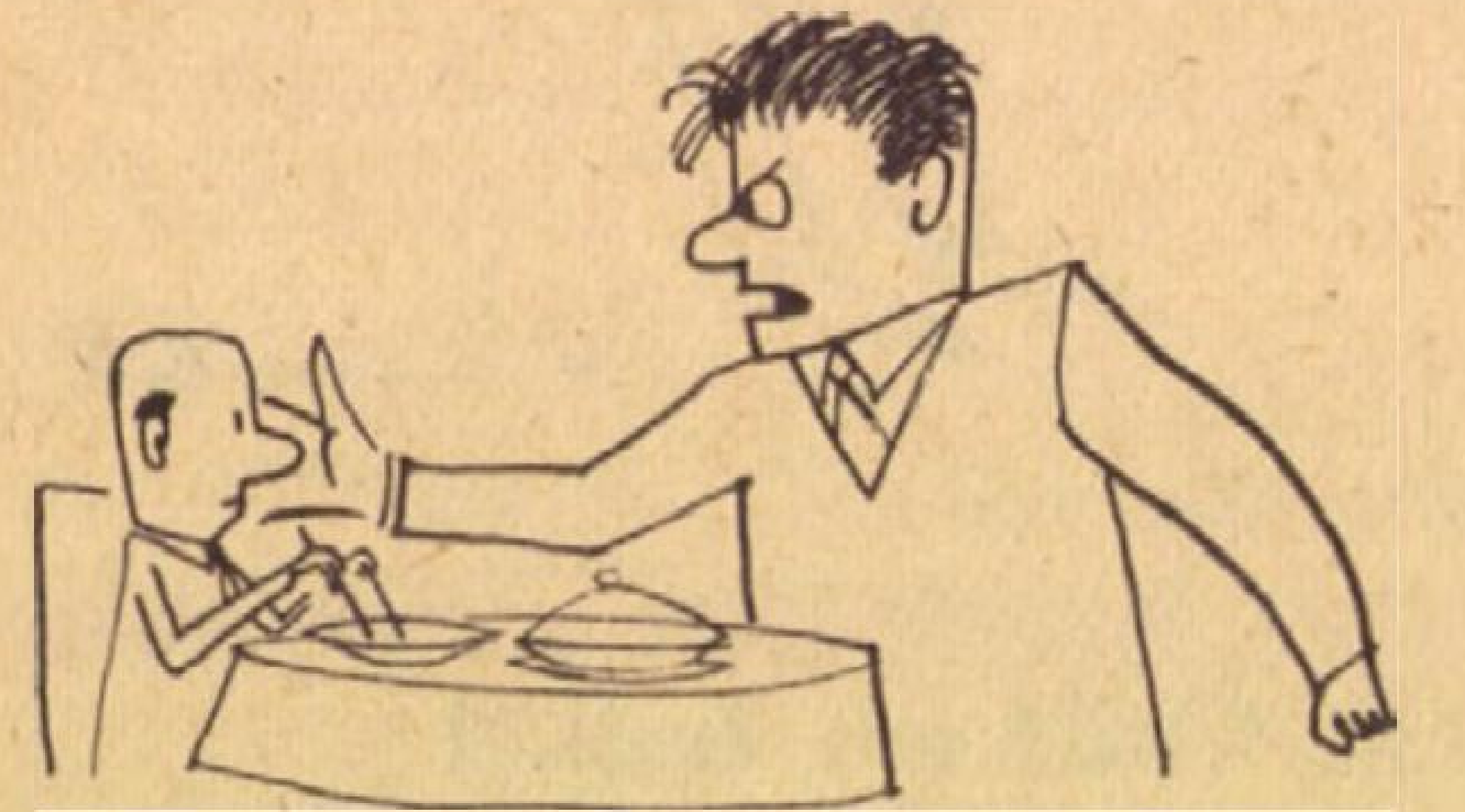

A kövér ember odaszorította hasát az asztalhoz. A kis ember evett. Makaróni milanézt. Étvággyal, precízen és szaftosan. A kövér ember rákiáltott:

— Uram! Tegye le az eszcájgot!

A kis ember meglepetten nézett fel:

— Mit akar, kérem?

— Álljon fel!

A kis ember rámnézett. Csodálkozva, megütődve. Nem értette a dolgot. De úgy látszik pedáns ember volt, fölállt. És abban a pillanatban, ahogy parányi teste az asztal szintje fölé került, a hasas ember tenyere odacsapódott az arcához. Nem volt nagy pofon, nem is csattant nagyot, inkább odanyomódott, de pofon volt.

— Ezt akartam — mondta a hasas, sarkonfordult és elment.

A kis ember megkövülten nézett utána. De mi is, akik tanúi voltunk a jelenetnek. Mire magunkhoz tértünk, a kövér ember elviharzott. A kis ember arcán szétkenődött a makaróni milanéz piros szaftja. Egy jótékony hölgy törölte le, részvéttel, igyekvőn és szalvétával, ügyetlenül.

— Ismeri ezt az embert? — kérdeztük.

— Soha életemben nem láttam.

Sokáig tárgyaltuk az esetet. De minden csoda csak három napig tart. Egy kávéházi pofon még addig se, ha az egyik fél eltűnik. Jelen esetben az, aki adta. Aki kapta, a kis ember, tovább ette a makarónit, kitunkolta a szaftot, tortát is rendelt, Parádit is ivott és utána feketét. Újságot kért, olvasott.

Éppen le akarta tenni az újságot, amikor jött vissza a hasas. Nagy garral és már messziről széttárt karokkal. És messziről indította beszédét is:

— Jaj, de röstellem magam! Jaj, de szégyellem!

Odaért az asztalhoz:

— Kérem ... kérem ... Hogyan is tehettem ilyet?! Én összetévesztettem önt, uram. Ugye, megengedi? — Elhúzott egy széket, már le is ült. — Tudja, kérem, a feleségem megcsal. De hogy is gondolhattam, hogy magával?

Mosolygott, mentegetőzött:

— Egy ilyen kis nyamvadt emberrel, mint kegyed? Ugyan!

Felütöttem a fejem. A kis sovány ember megint csak rámnézett, meglepetten, majd visszafordult látogatójához. Figyelmesen hallgatta vendégét. De tar fején, mint a csillagok az esteledő égbolton, apró, vörös pontok jelentek meg.

— Hogy magával? Az én feleségem? — folytatta a hasas. — De hiszen még csak nem is hasonlít arra a lovagra. De tudja, az embernek felfut a vére ... nem lát. Pedig hogy megnéztem ezt a fényképet. — Mutatta. — Ezt. És maga? Ez a kopasz fej. Ez a vaksi szem ... jaj, bocsánatot kérek ... és a füle ... rögtön látnom kellett volna ... tudnom kellett volna, hogy egy ilyen nyápic ... kripli ... nyim-nyám ...

Belebámult a levegőbe, újabb „mentegetődző" jelzőket keresett.

Ez alatt furcsa dolog történt. A nyápic, nyim-nyám ember hátradőlt a székén, majd előre lendült és két karját ölelésre tárva ... jobb kézzel, nagy ívben ... úgy vágta pofon a hasas embert, hogy az két asztalon átesve, egy harmadik alatt átgurulva, kikötött a negyedik asztal alatt.

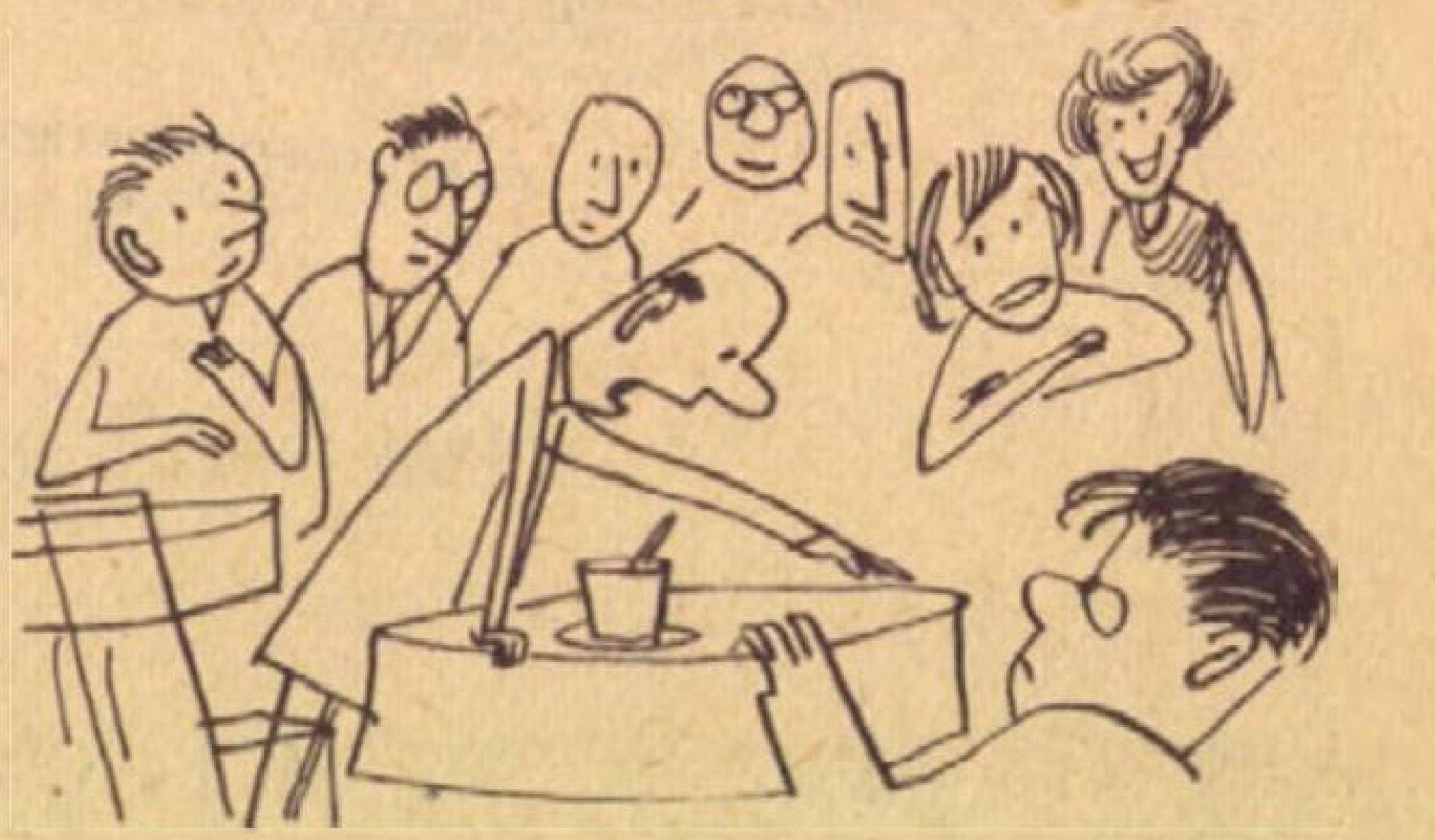

Mozdulatlanul, mint egy tömött cementzsák.

Egy pincér, aki mindig tévedett a számolásnál, most pontosan számolt tízig. Aut. A cementzsák ott feküdt, meg se moccant.

— Odarohantam a kis emberhez:

— Uram. Maga így tud? ... Hát akkor az előbb? ... Miért nem ütött vissza? Miért hagyta?

— Tévedni emberi dolog. De ha megsértenek, mindig dühbe jövök.

Valaki közbeszólt:

— És úgy látszik mindig tudja hová kell ütni.

Kerestem, honnan jött ez a hang. Lehet, hogy lentről, az asztal alól, ahol a kövér, hasas ember feküdt.

Boross Elemér

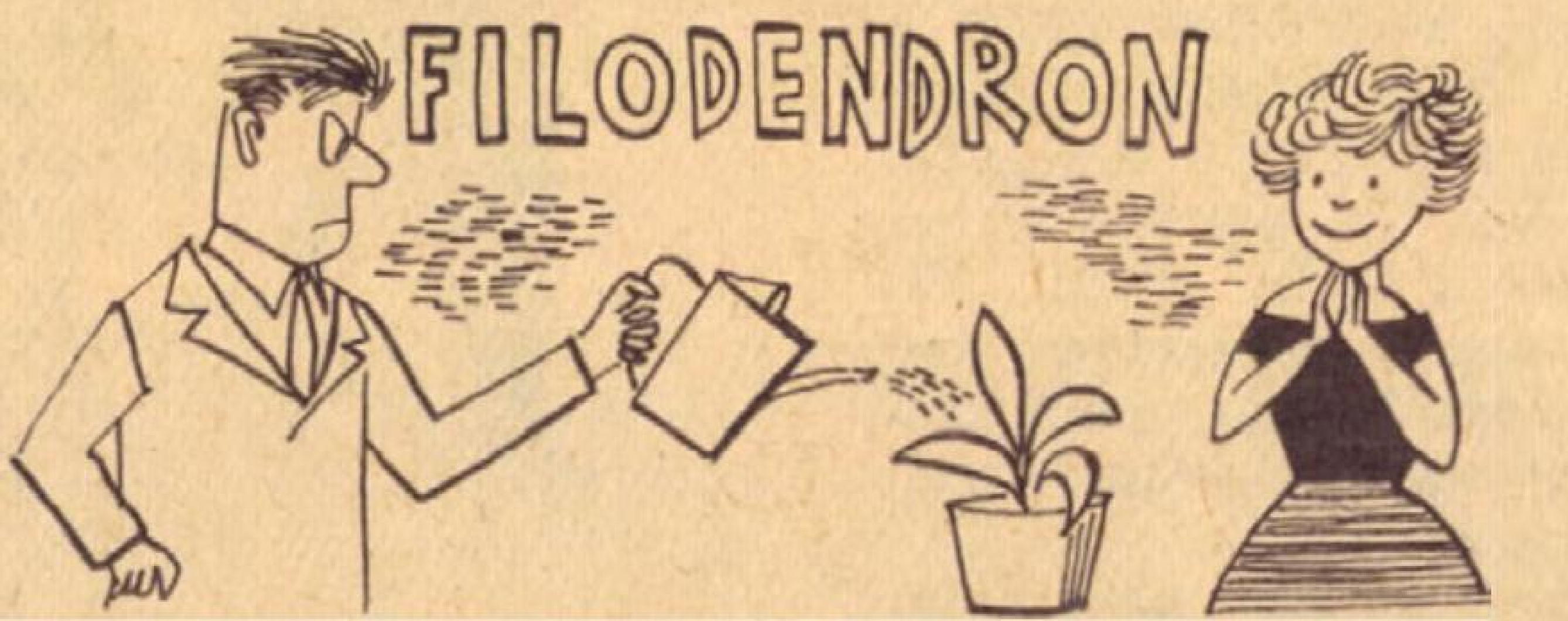

Születésnapomra egy nagy cserépben pompázó filodendront kaptam ajándékba. Feleségem megtetézte az ajándékot egy színes díszedénnyel, ebbe került bele a cserép. És ezzel elkezdődött a kálváriám.

Másnap reggel, amikor a fürdőszobába mentem, hitvesem rámkiáltott:

– Csukd be gyorsan az ajtót, a filodendronnak árt a huzat.

Délelőtt munkahelyéről telefonált nekem. Értekezletről hívatott ki:

– Rohanj haza, a filodendront az ablak mellett hagytam. Ha egész délelőtt rásüt a nap, vége lesz, megsárgul.

Siettem haza és a cserepet elhúztam az ablaktól.

Vasárnap csak paprikáskrumpli volt ebédre. Feleségem megmagyarázta:

– Ha négy héten át olcsón megússzuk a vasárnapi ebédet, akkor a megtakarított pénzen virágállványt vehetünk a filodendronnak.

Nekem kellett öntözni. Egyszer sok, egyszer kevés vizet öntöttem rá. Úgy kellett vigyázni a négy zöld levélre, mint egy csecsemőre. Ha mellette mentem el, feleségem elsápadt:

– Hozzáérsz, letöröd a levelet!

Vendégeink sorra megsértődtek, mert mindig rájuk szólt, hogy vigyázzanak, amikor a növény közelében ültek le.

Egy napon új levél jele mutatkozott az egyik ágon. Élettársam erre olyan izgatott lett, mintha nem a filodendronnak, hanem neki kellene szülnie. Aznap este színházjegyeinket el kellett adnom, mert nejem estére várta az új levelet és jelen akart lenni a nagy eseménynél. Egész este izgatottan sétált a szobában. Mint a férjek a szülőszoba előtt.

Az új levél boldoggá tette. Legszívesebben pólyába öltöztette volna. Öröme azonban nem tartott sokáig, egy régi levél sárgulni kezdett. Ennek persze én voltam az oka.

– Nem csuktad be az ajtót, ráengedted a napot, agyonöntözted – vádolt a feleségem.

Meggyűlöltem a filodendront. Érdeklődtem egy szakértőnél, hogy mi az élettartama egy ilyen növénynek. Megtudtam, hogy évtizedekig is megkeserítheti az életemet.

Aznap éjjel gyönyörű álmom volt. Azt álmodtam, hogy feleségem elajándékozta a filodendront. És ebből a szép álmomból ébresztett fel hajnaltájt azzal, hogy este elfelejtettük megöntözni a növényt.

Határoztam ... Másnap volt a sógorom névnapja, neki ajándékoztam a cserép filodendront. Feleségemnek kárpótlásul húsz gyönyörű rózsát vettem.

Most azokat öntözöm.

Palásti László

Elhelyezkedés

Hegedűs István rajza

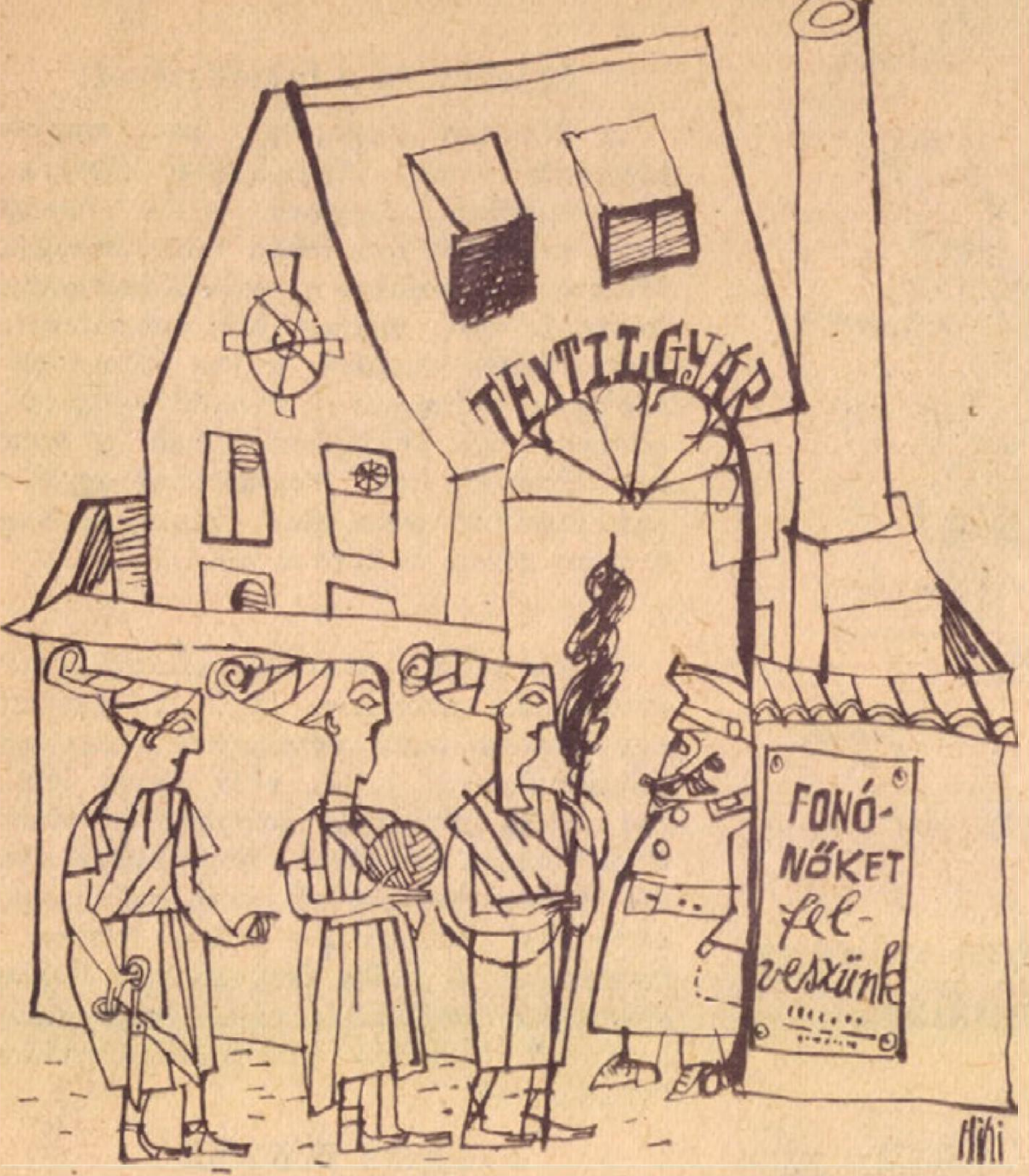

– A görög mitológiából jöttünk . : : Mi vagyunk a Párkák . . .

Nászajándék

Ágaspusztán a szövetkezetben
lakodalomra gyűlt a nép.
Víg pohár csendült, járta a nóta,
mikor az elnök szólt eképp:

Az új menyecske és öcsém, Péter,
figyeljen jól az ifjú pár,
a nászajándék: két szoba, konyha,
beköltözésre készen áll.

Az ára nem nagy, és kifizetni
nemcsak forintokkal lehet,
első részletnek jó lenne éppen
egy jótorkú pólyásgyerek.

Péter e szóra mit is felelhet,
párjára néz és int neki:
gyere hát kedves, nem várhatunk már,
kezdeni kell — törleszteni.

Dersi Tamás

Javító-szolgálat a balatoni országúton

Várnai György rajza

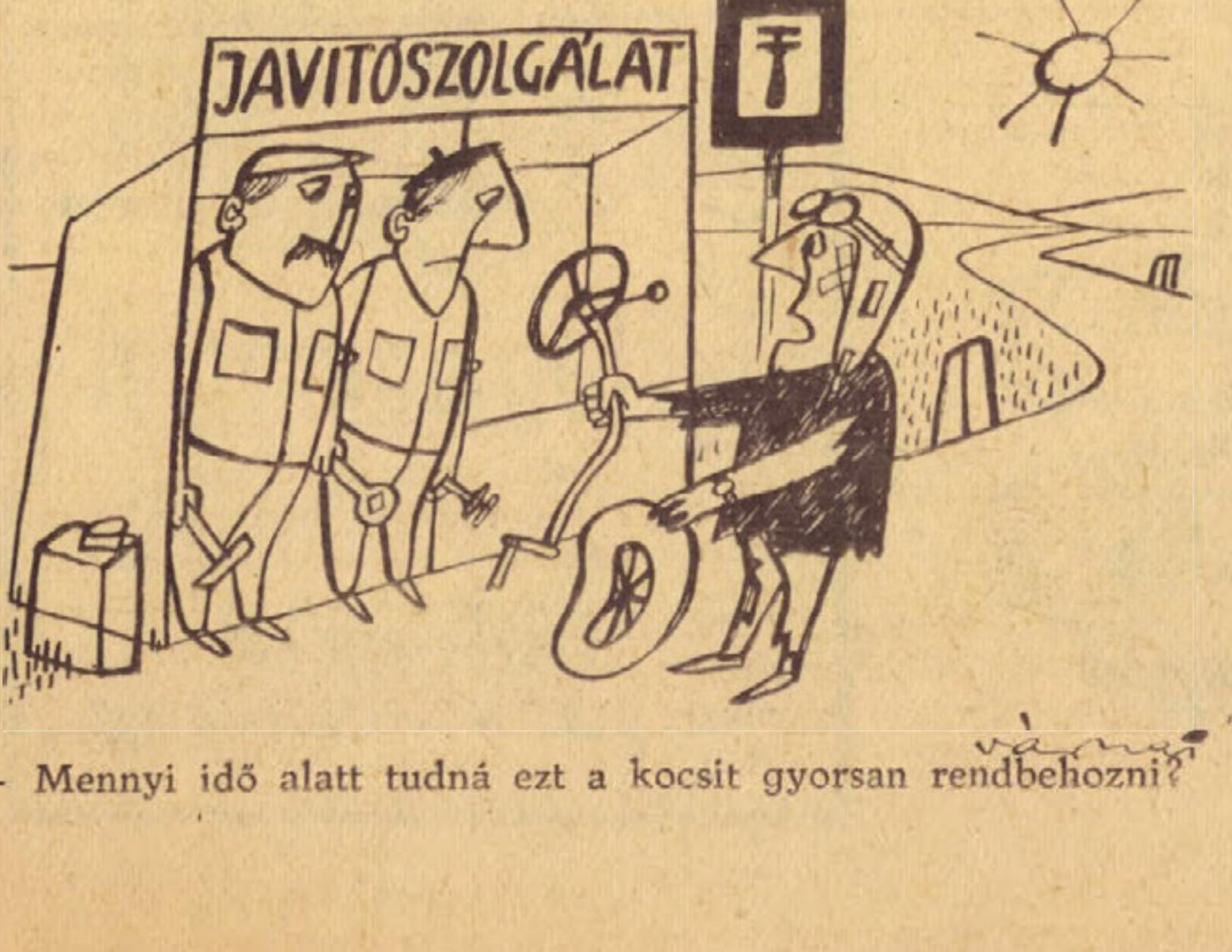

– Mennyi idő alatt tudná ezt a kocsit gyorsan rendbehozni?

Női szabó külföldi tanulmányúton

Szűr-Szabó József rajza

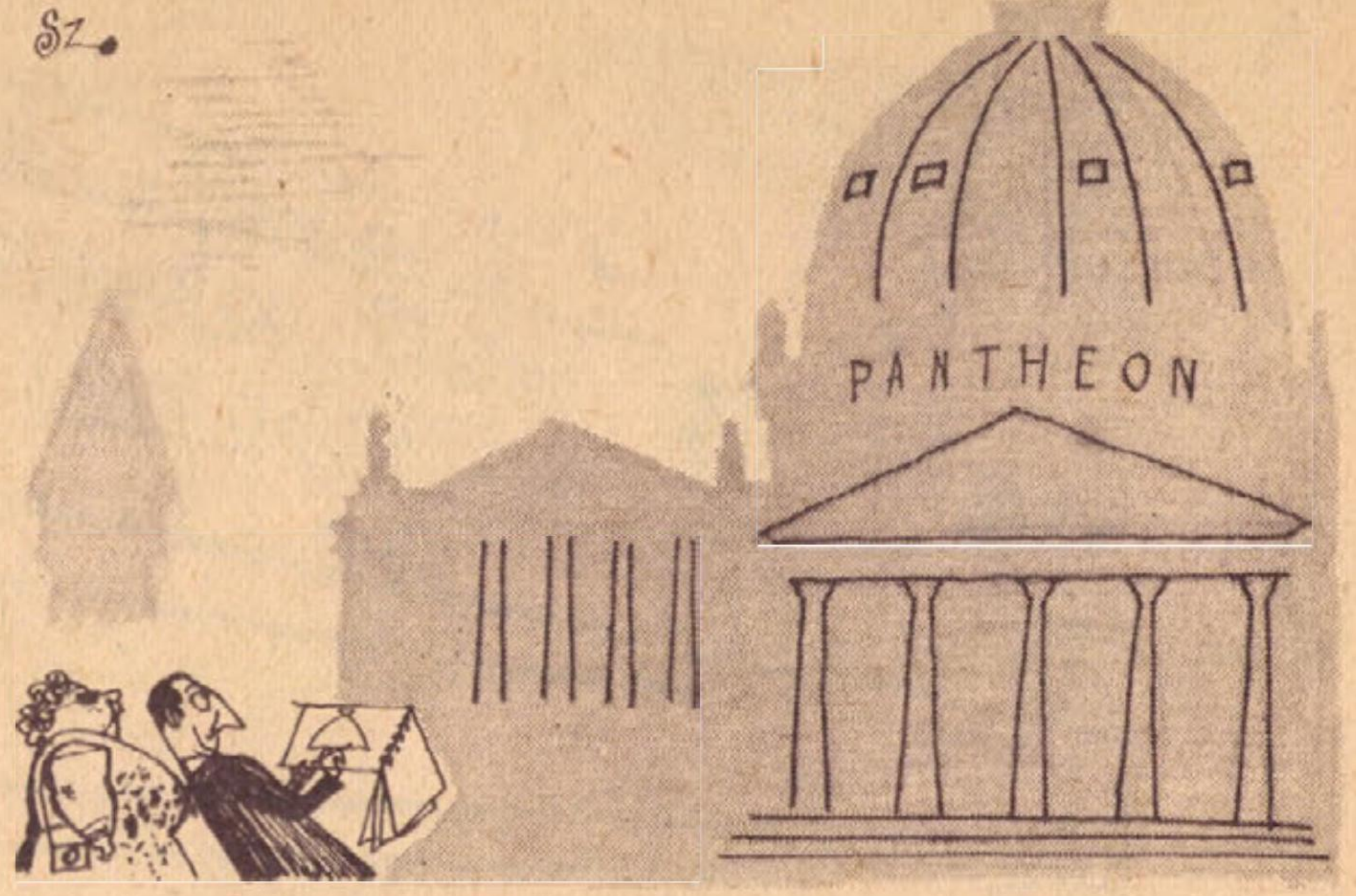

– Ezt lerajzolom, ez remek abroncsszoknya forma!

Jeges ital

Gerő Sándor rajza

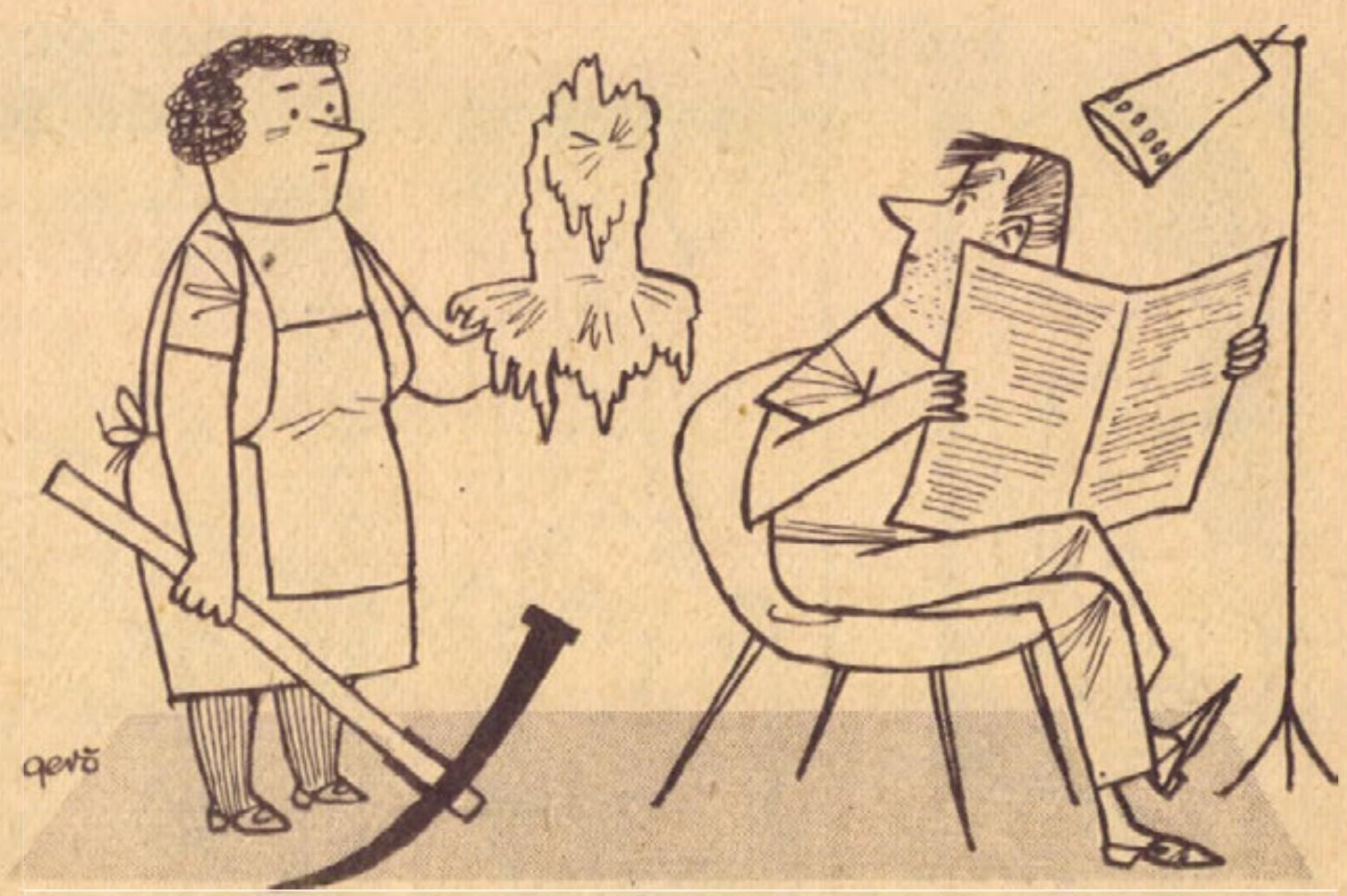

– Azt hiszem, egy kissé túl hidegre hűtöttem le.

Vigyázatlan turisták

Toncz Tibor rajza

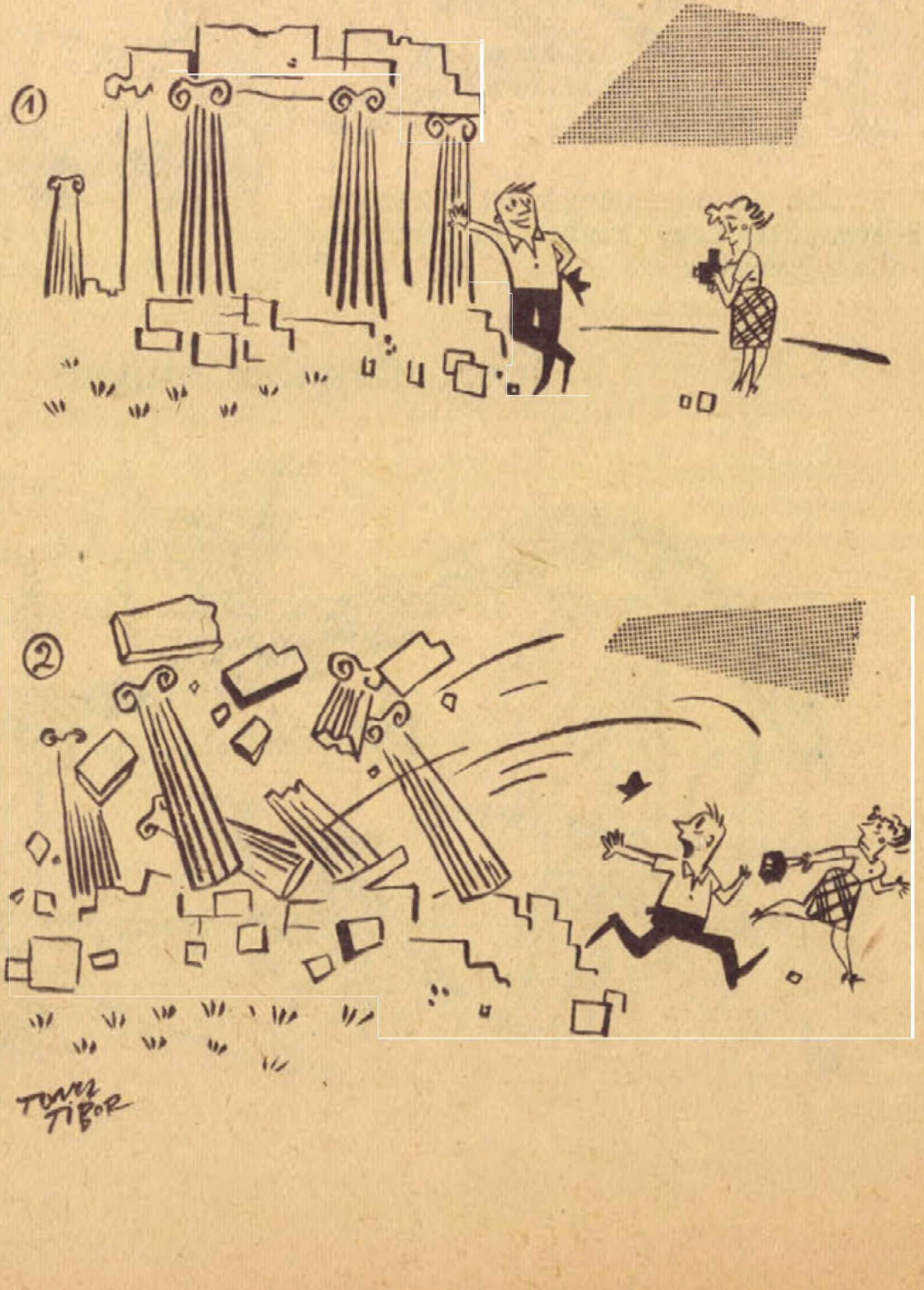

Rosszkor jött vevő

Toncz Tibor rajza

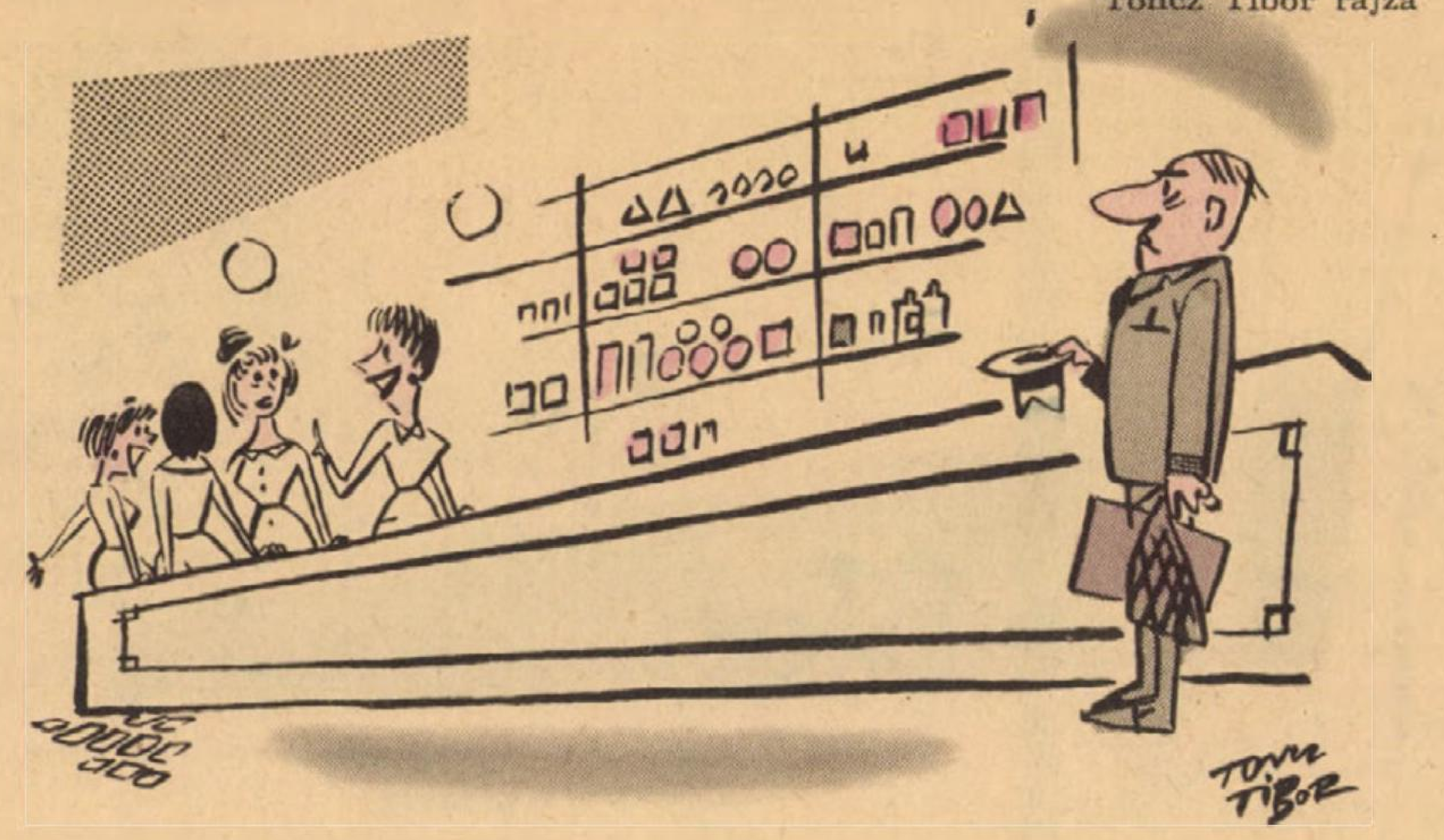

– Meséld csak tovább, szívem! Én majd odaszólok neki, hogy nincs.

Fohász

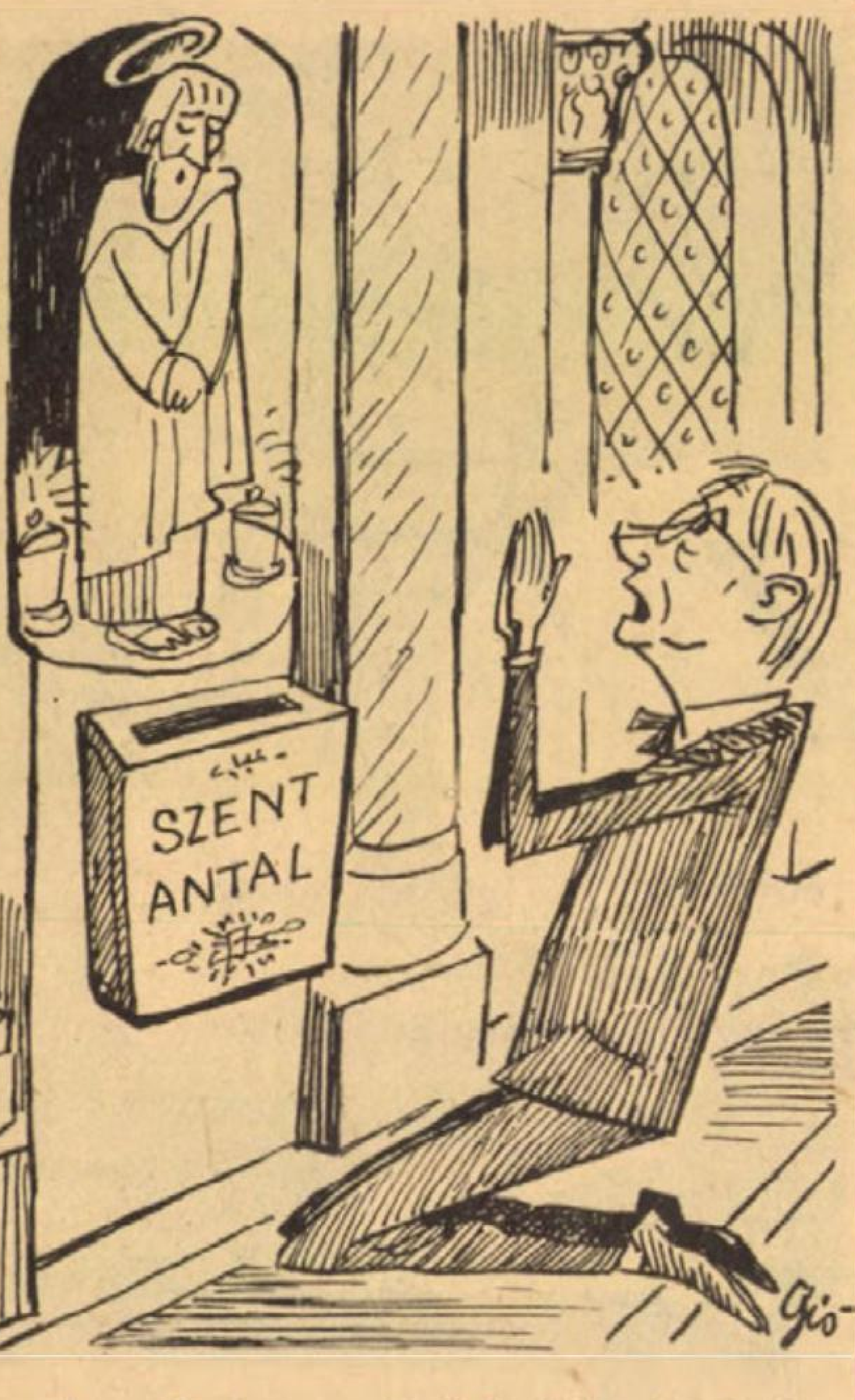

– Ezer forintot ajánlok fel neked, ha közbenjársz, hogy kiadják az antiklerikális regényemet : : :

A hidrogén békés célokra való felhasználása

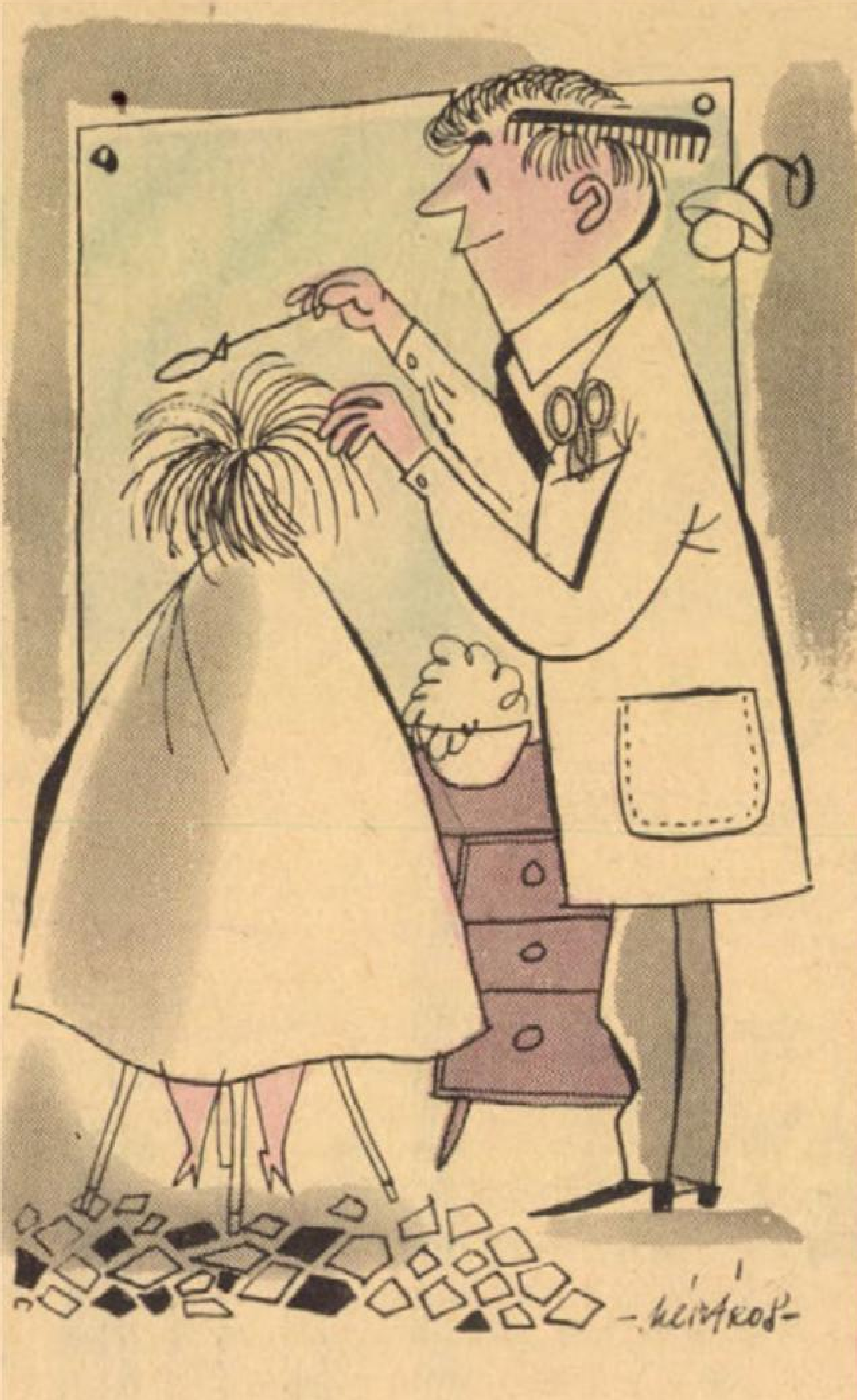

Idegenforgalmi mulató

Hegedűs István rajza

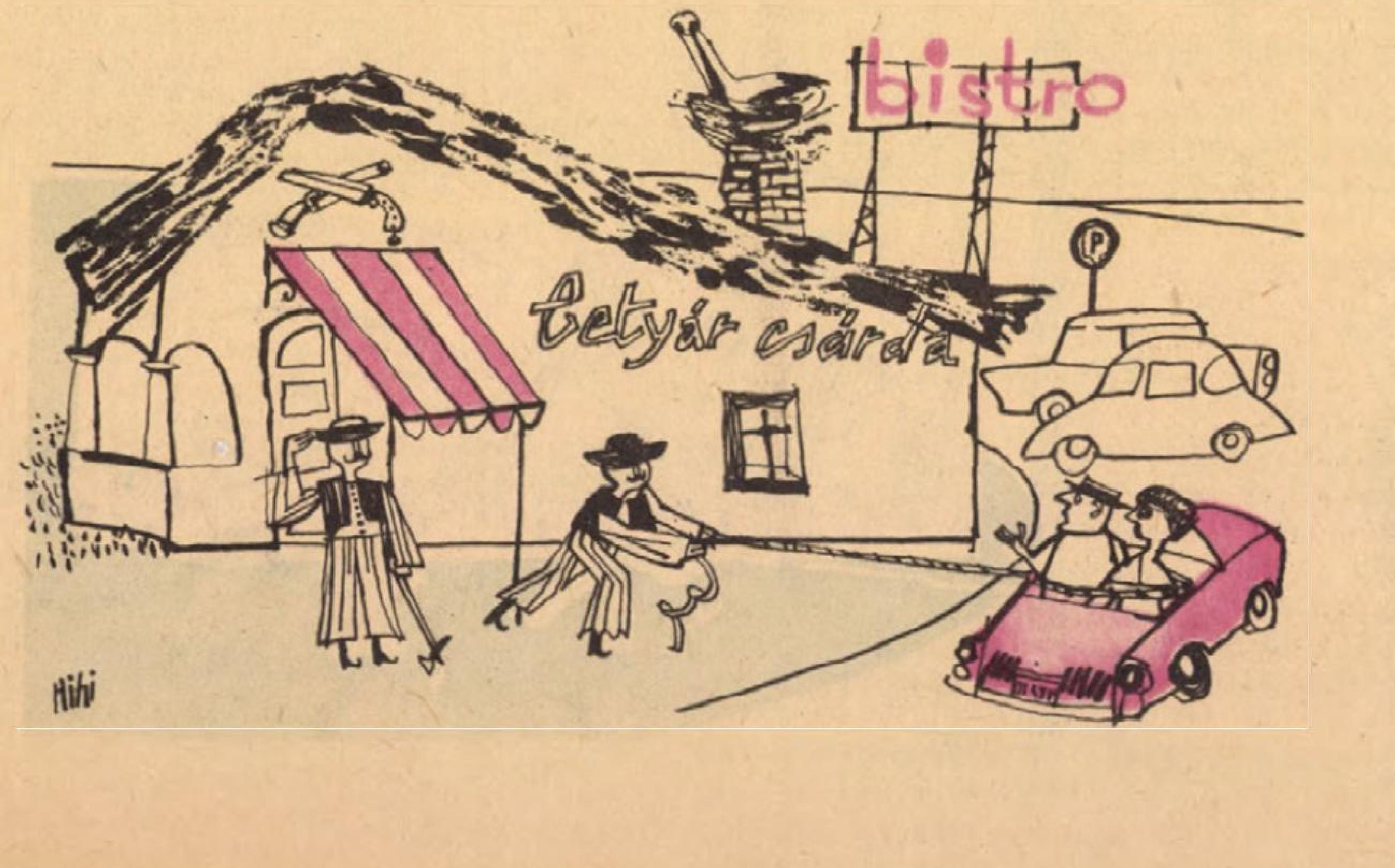

Ezt olvastuk

Igázzuk le a természetet!

A Nógrádi Népújság „Igazi munkáshősiesség" címen képesriportot közöl kemenceépítőkről, melyben arról tudósít, hogy az építők 100 fokon felüli hőségben végezték munkájukat s erről dokumentumképet is hoz, melyen két kemenceépítő kisnadrágban dolgozik a 100 fokon felüli hőségben. Kétségkívül a munkás-hősiesség csodálni való példájával állunk itt szemben. Próbálná csak megkísérelni ugyanezt egy ingadozó kispolgár! Bizonyos, hogy menten gőzzé és párává válna!

*

A 100 fokos hőmérséklet felett végzett építőmunka után meg kell emlékeznünk egy fagypont alatt végrehajtott fürdés szép teljesítményéről is. A Nők Lapja június 23-i száma „Bajnoknő szárazon és vízen" című riportja azt állítja, hogy kitűnő evezős Európa-bajnoknőnk kora márciusban esetenként mínusz 2–3 fokos vízben is megfürdött. A fizika ismereteinek alapján elismerően kérdezzük: vajon hogy tudott a kiváló bajnoknő megmártózni szilárd jégtáblában?

Nyári örömhír

Párizsi újdonságról adott hírt a Népszava és az Esti Hírlap. Az újdonság pedig olyan fürdőruha, mely a hír fogalmazása szerint átengedi az infravörös sugarakat és így e fürdőruhában olyanmódon lehet napozni, mintha fürdőruha nélkül, meztelenül napozna e fürdőruha viselője. Legújabb híreink szerint azonban a bőr barnulását a napfény ibolyántúli sugarai okozzák, míg infravörös sugárzással a legkorszerűbb konyhák elektromos sütődéi működnek. A hír pontos értelmezése szerint tehát az újtípusú fürdőruhákban ropogósra lehet sülni bármely, korszerűen felszerelt étteremben.

Dr. Árgus

E heti hirdetésünk

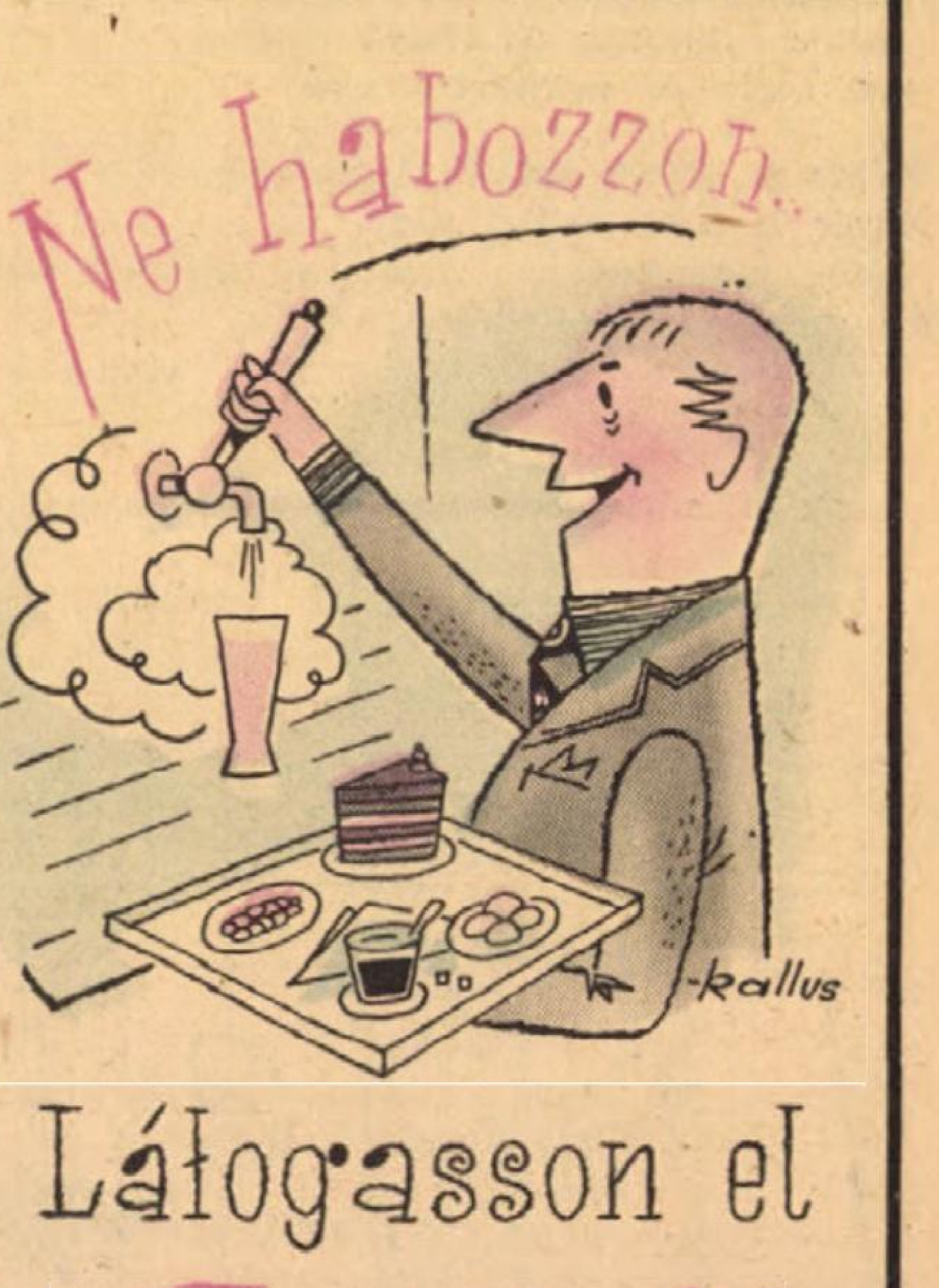

Látogasson el
Express
büfénkbe
XIII. DÓZSA GYÖRGY-ÚT 132.

VASÁRNAPI EBÉD

Vasvári Anna rajza

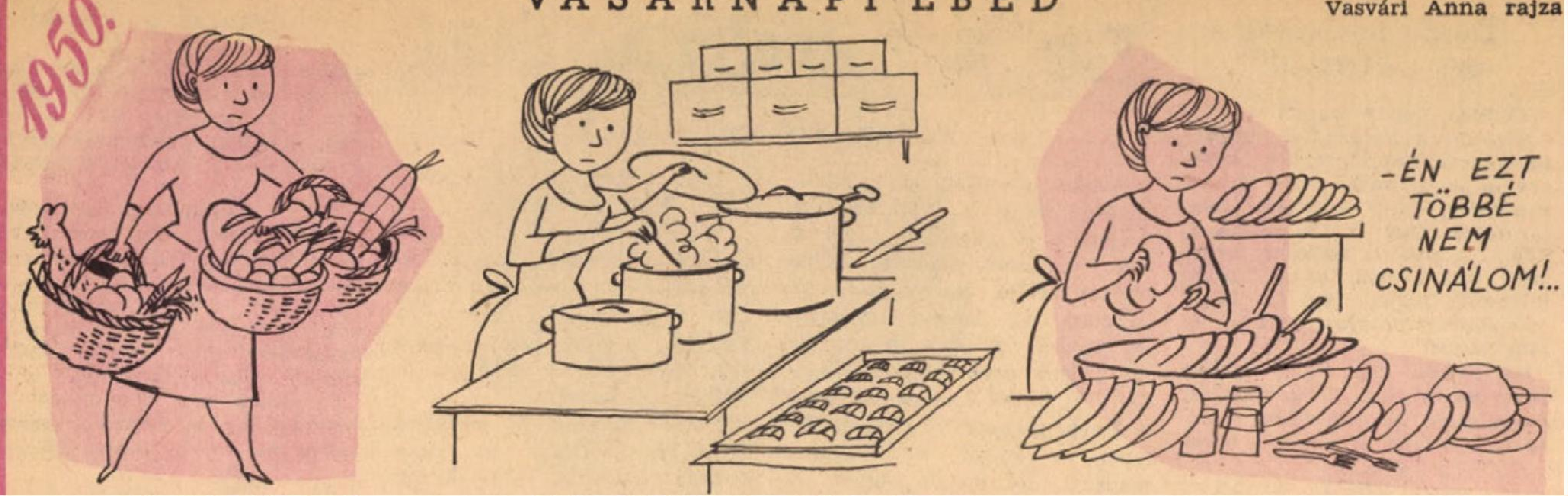
1950.
-ÉN EZT TÖBBÉ NEM CSINÁLOM!..

– Cipelni a főznivalót ... – Egész délelőtt a konyhában dolgozni ... – Végül mosogatni ...

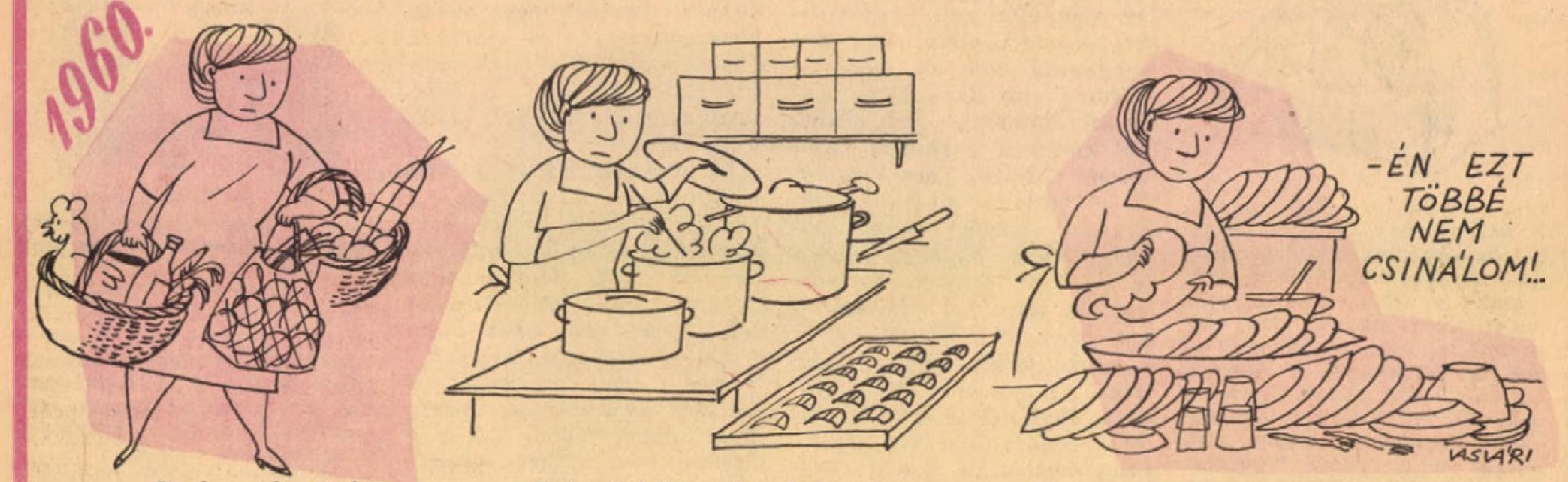
1960.
-ÉN EZT TÖBBÉ NEM CSINÁLOM!..
VASVÁRI

– Cipelni a főznivalót ... – Egész délelőtt a konyhában dolgozni ... – Végül mosogatni ...

Pesti tudósítónktól

Nem tehetek róla, de nem nagyon rajongok azért, amikor két férfi összecsókolódzik. Vannak bizonyos tevékenységek, amelyek kétneműséget igényelnek. Az alkohol egyik rossz hatása nyilvánul meg például a szesztestvérekben, amikor elérzékenyülve borulnak egymás nyakába. Az egyik este két soknapos borostájú férfiúra lettem figyelmes ilyen helyzetben.

Összecsendül két szakáll ... – jegyezhettem volna meg meghatottan.

*

Jelenet egy mozi előcsarnokából.

Kis társaság beszélget. Ismerős férfit vesznek észre. Integetnek, szólnak neki. Illető odajön. Üdvözlés, mosoly, szívélyesség, barátságosság.

– Hogy vagy?
– Köszönöm, jól. És ti?
– Remekül. Mi újság?
– Semmi.

Eddig a konvenció. Aztán a férfi a társaság egyik tagjához így szól:

– Gyere, szeretnék neked valamit mondani.

Félrevonulnak, suttognak. Szerintem a férfi most mondta meg, hogy kiirtotta a családját.

*

A klikkekről.

Naiv embernek megmagyarázzák, hogy hiába akar filmet, dalszöveget, kantátát írni, ha nincs bent a klikkben, reménytelen a dolog.

– Akkor fölakasztom magamat! – mondja elkeseredetten.

– Reménytelen. Ha nem vagy bent a klikkben, nem kapsz kötelet.

*

Nem tudom, megfigyelték-e: az irodalomban most a kötőjel harapódzott el. Az új iránt fogékony literátorok buzgón kötözik össze a szavakat, két kézzel, azaz két szóval igyekeznek megragadni a néha angolna módjára kisikló fogalmat. Aztán van valami megejtő eredetieskedés is az ilyenféle mondatokban: *„Mária bánatos-szomorúan legyintette-pofozta öccse képét-arcát, hogy ilyenképpen-módon is elősegítse a fiúcska szellemi-irodalmi nevelését-haladását."*

Nos? Mit szólnak-rebegnek hozzá-neki-vele-bele?

f. l.

Strandvendéglő

Toncz Tibor rajza

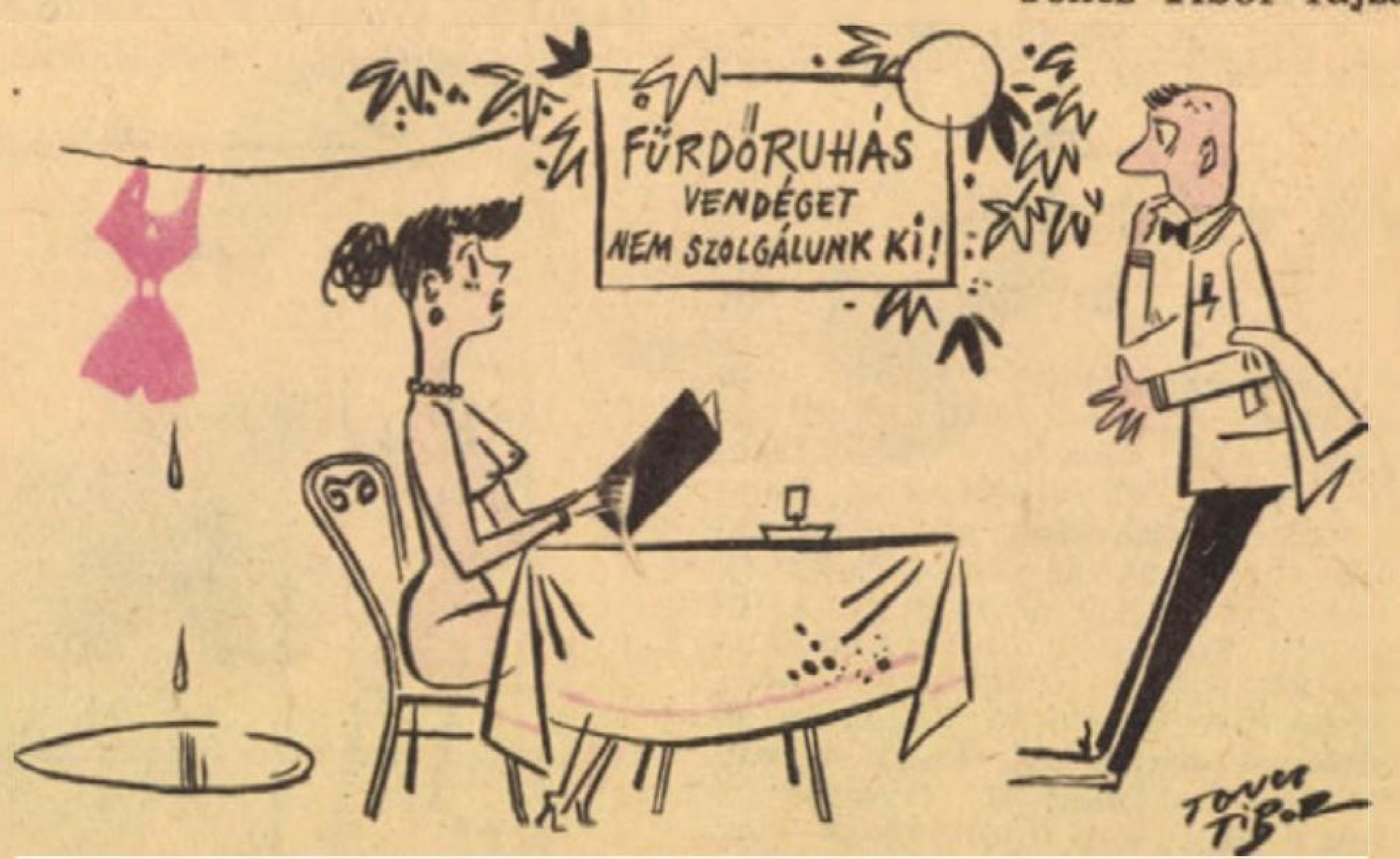
FÜRDŐRUHÁS VENDÉGET NEM SZOLGÁLUNK KI!
TONCZ TIBOR

Bátor legény

Pusztai Pál rajza

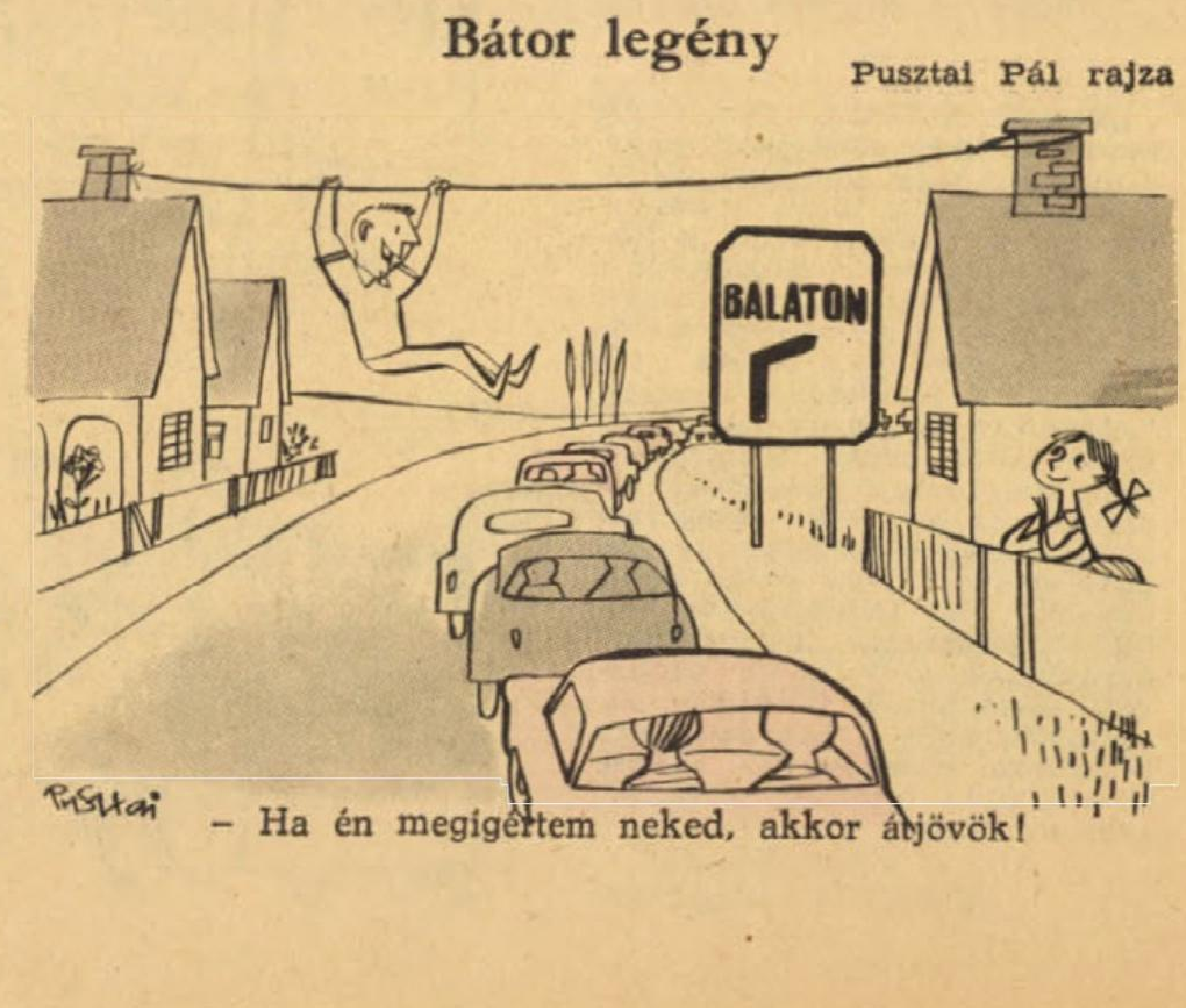

– Ha én megígértem neked, akkor átjövök!

Tartós bosszúság egy „Tertával”

Kedves Ludas Matyi!

Bizonyára ismered a magnetofon sokoldalúságát. Én mindezeket ki is használtam úgy a munkám, mint szórakozásom területén. Úgy látszik azonban, hogy a gyártó vállalat nemcsak azt akarja, hogy szórakozzunk, hanem azt is, hogy néha-néha bosszankodjunk is egy kicsit.

Körülbelül egy évvel ezelőtt vásároltam egy „Terta” 811-es készüléket. Nagyszerűen elszórakoztam vele, sőt még a munkám területén is felhasználtam. A község hangos bemondójába bekapcsolva a készüléket, egészségügyi előadásokat tartottam a falu dolgozóinak, mondhatom, sikerrel. De már ennek is, meg a szórakozásnak is befellegzett. A tárcsákat meghajtó gumizsinór ugyanis elég hamar tönkrement. Beszerezni viszont nem tudom sehol, pedig bejártam érte az egész környéket.

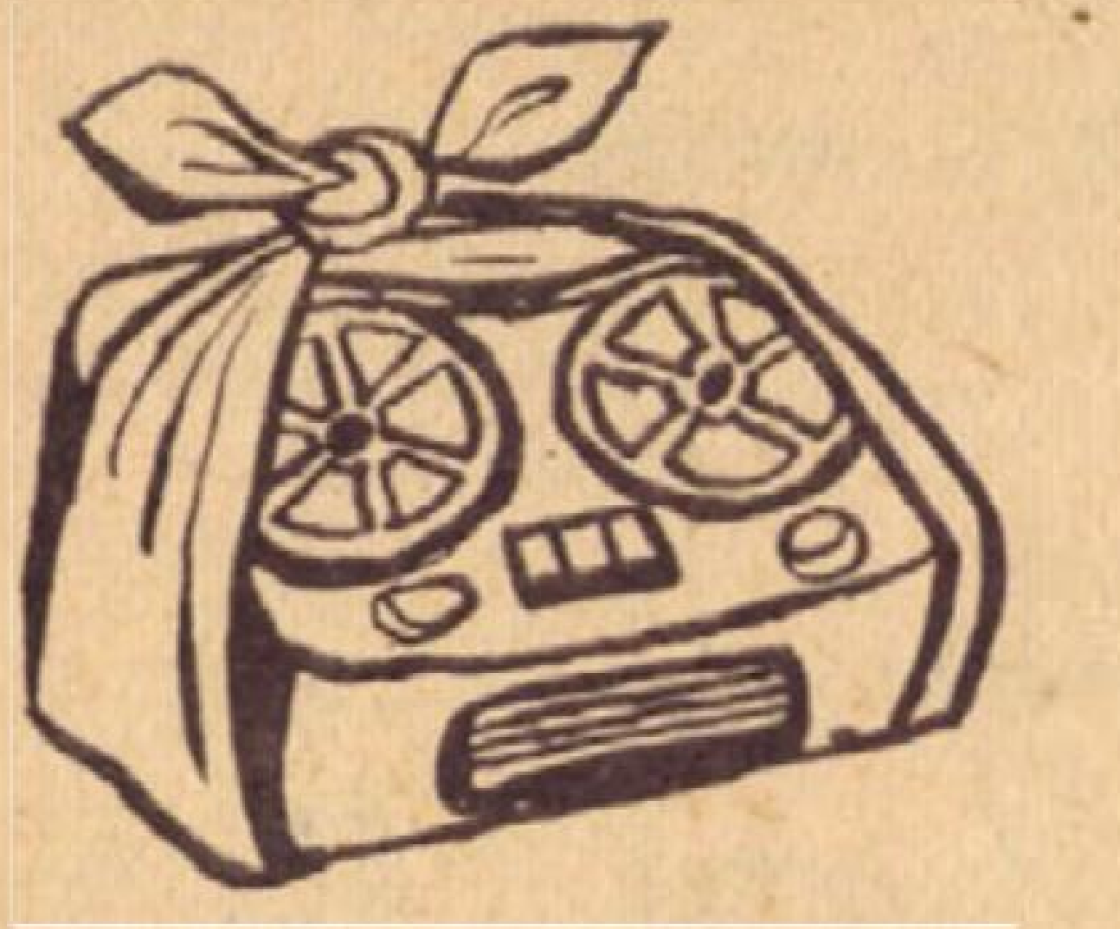

Itt Hortobágyon, ahol mint körzeti orvos dolgozom, sokkal jobban hiányzik a magnetofon, mint a városban, ezért arra kérem a Ludas Matyit, juttassa el panaszomat az illetékesekhez.

Dr. Morvay Pál
körz. és üzemorvos, Hortobágy

Az érdekeltek hozzászólnak

„Zsákbamacska” című cikkükkel kapcsolatban a mezőgazdasági osztály vizsgálatot folytatott. Megállapította, hogy a hibrid-kukorica vetőmag-akció során egyes termelőszövetkezetek jogos minőségi kifogással éltek. A mezőgazdasági osztályunk a szükséges intézkedést megtette és kérte az illetékes szerveket, hogy a minőségi vetőmagvak fémzárolásánál fokozott ellenőrzést gyakoroljanak.

Jár. Tan. VB. Mezőgazd. Oszt.
Magyar Lajos oszt. vez.

•

„Panasz a MALÉV-re” című észrevételükre közöljük, hogy a MALÉV saját autóbusz-parkjával már nem tudta lebonyolítani a forgalmat. Ezért a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatóságával egyetértésben megállapodott a Fővárosi Autóbuszüzemmel, hogy május 1-től a szállítási feladatokat átveszi. Sajnálatos módon az Autóbuszüzem sem tudta biztosítani, hogy amikor a repülőgépek indítása és érkezése csaknem azonos időpontra esik, minden utas helyet kaphasson az autóbuszon. Az IKARUS-gyár által szeptemberre leszállítandó autóbuszok már 38—40 ülőhelyet biztosítanak és akkor remélhető, hogy a panaszok minimálisra csökkennek. Addig is az utazóközönség türelmét kéri a vállalat.

Hűvös Sándor
MALÉV vezérigazgató

Le a bürokráciával

A bujkáló eszpresszó

Amikor olvastam az újsághirdetést, hogy a Városligetben megnyílt a „Pestike”-eszpresszó, madarat lehetett volna fogatni velem. Na végre, – ujjongtam –, kerthelyiségekben oly sivárul szegény fővárosunk egy ligeti presszóval gazdagodott! El is indultam volna, hogy a lizsében igyam egy dupla feketét és fogjak egy szimpla madarat, de megtorpantam. A hirdetés csak annyit közölt, hogy a „Pestike” a Városligetben van. Már pedig a Városliget, ha nem is olyan nagy, mint a brjanszki erdő, de azért kiterjedése – az Ajtósi Dürer sortól az Állatkertig – van nekije. Hol keressem a Pestikét, nem tudtam. Miért nem árulta el a hirdetés a Pestike lelőhelyét, szintúgy nem tudtam. Miért hirdetnek drága pénzen egy presszót, ha nem mondják meg: hol található – nem értettem. Kimentem azért a ligetbe mégis, hátha a kávé szaga nyomravezet. Nem vezetett. Be-benéztem néhány csalitba, néhány berekbe, néhány bokor aljába, de Pestikét nem találtam. Úgy látszik – véltem – államtitok, hogy merre van.

Node, megjelent a napokban egy újabb hirdetés, ez már többet mondott a Pestikéről, amely a Városligetben suttyomban megnyílt. Aszongya a hirdetés: „Megközelíthető földalattival, a 25-ös villamoson és autóbuszon.” Rejtélyes szavak!

„Megközelíthető!” Vagyis egészen a presszóig egyik jármű sem visz el, az már biztos. Csak megközelíthető. Sebaj. Bizonyára vadregényes helyen van. Sebaj. Ki ne sétálna a lizsében egy keveset?

No de merre? A földalatti és a 25-ös villamos az Állatkertnél találkozik. No de ott viszont autóbusz nem jár. Mindenesetre kimentem az Állatkerthez. Pestikét nem lelem. Nyomravezet tán az autóbusz. Csakhogy a közelben ötféle autóbusz pöfög: az 1-es, 65-ös, 25-ös, 20-as és 55-ös. Melyik szállít a Pestikéhez?

De ninicsak! Bár a hirdetés nem lebbenti fel a fátyolt a Pestike hollétének titkáról, egy-két fontos tudnivalót mégis elárul róla. A hirdetés alján ugyanis e sokat jelentő néhány szó: „zene, tánc, Pók Panni énekel, nyitás délután 6 órakor.” Vagyis a ligeti eszpresszó akkor nyit, amikor a nap lemegy és a zenedíj feljön. Vagyis a ligetben nem idillikus pihenőhely, hanem lármás szórakozóhely nyílt. Bizonyára igen sokak örömére.

Én azonban már nem vagyok kíváncsi rá, hogy hol a Pestike. Így már megközelítőleg annyira sem óhajtom megközelíteni.

(t.)

Zenés kerthelyiség

Várnai György rajza

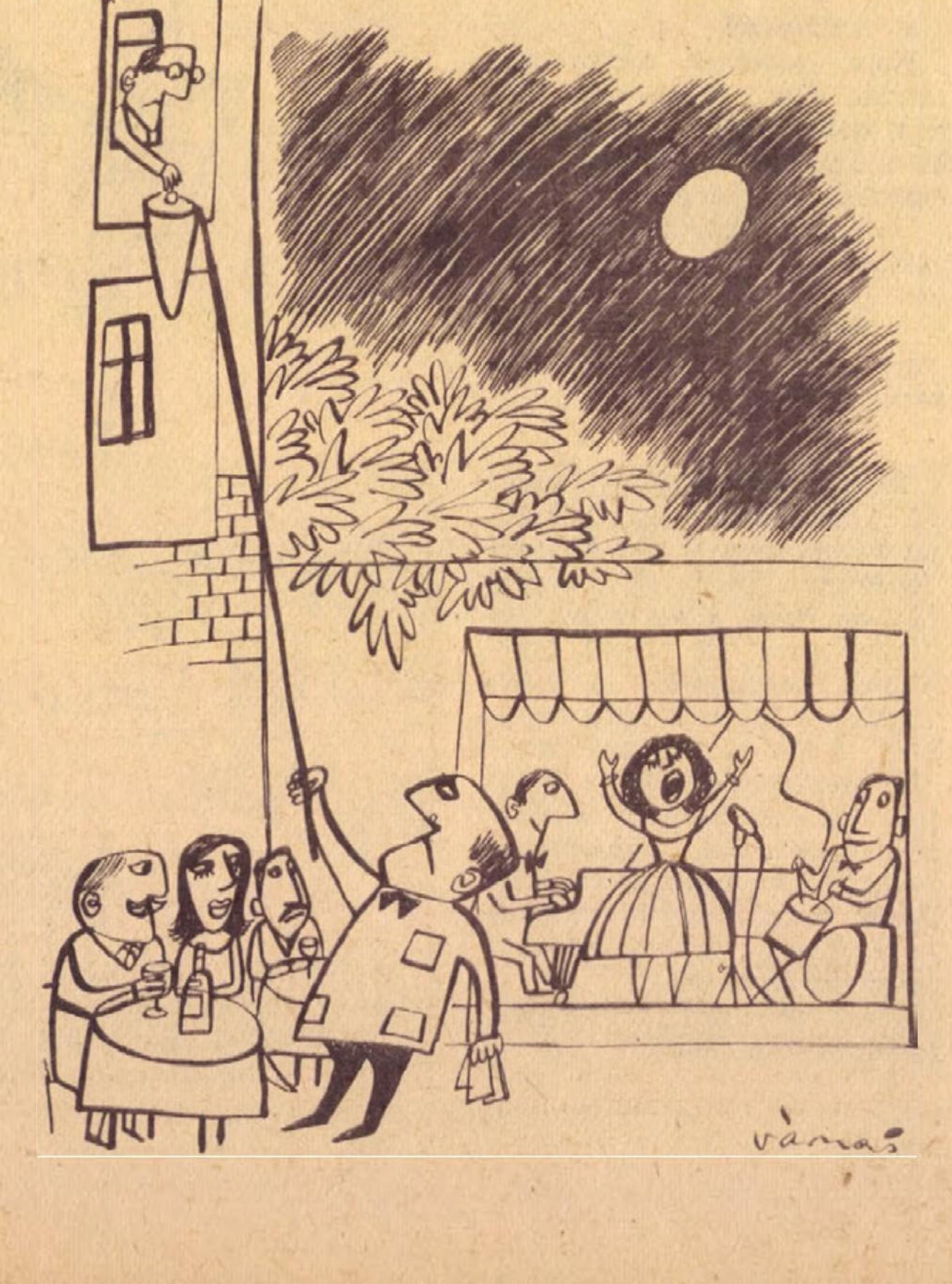

„Ne dobja ki a pénzét!”

gyűjtse össze hulladékpapírját és adja át a MÉH-nek. Így hirdet a szorgalmas MÉH sajtóban, moziban, rádióban, televízióban és az úthirdetőoszlopokon.

Ettől a sokoldalú propagandától ösztökélve, nem dobtuk ki a hulladékpapírunkat, hanem szorgalmas méhecske módjára gyűjtöttük egészen addig, míg négy-öt mázsa papír a csepeli kikötőben levő export-raktárunkba össze nem gyűlt.

És ekkor ért bennünket a csalódás és meglepetés, mert hat-nyolc hét óta hiába kérjük a csepeli MÉH-kirendeltségtől a hulladékpapír elszállítását, többszöri kérésünkre még csak felénk se néznek.

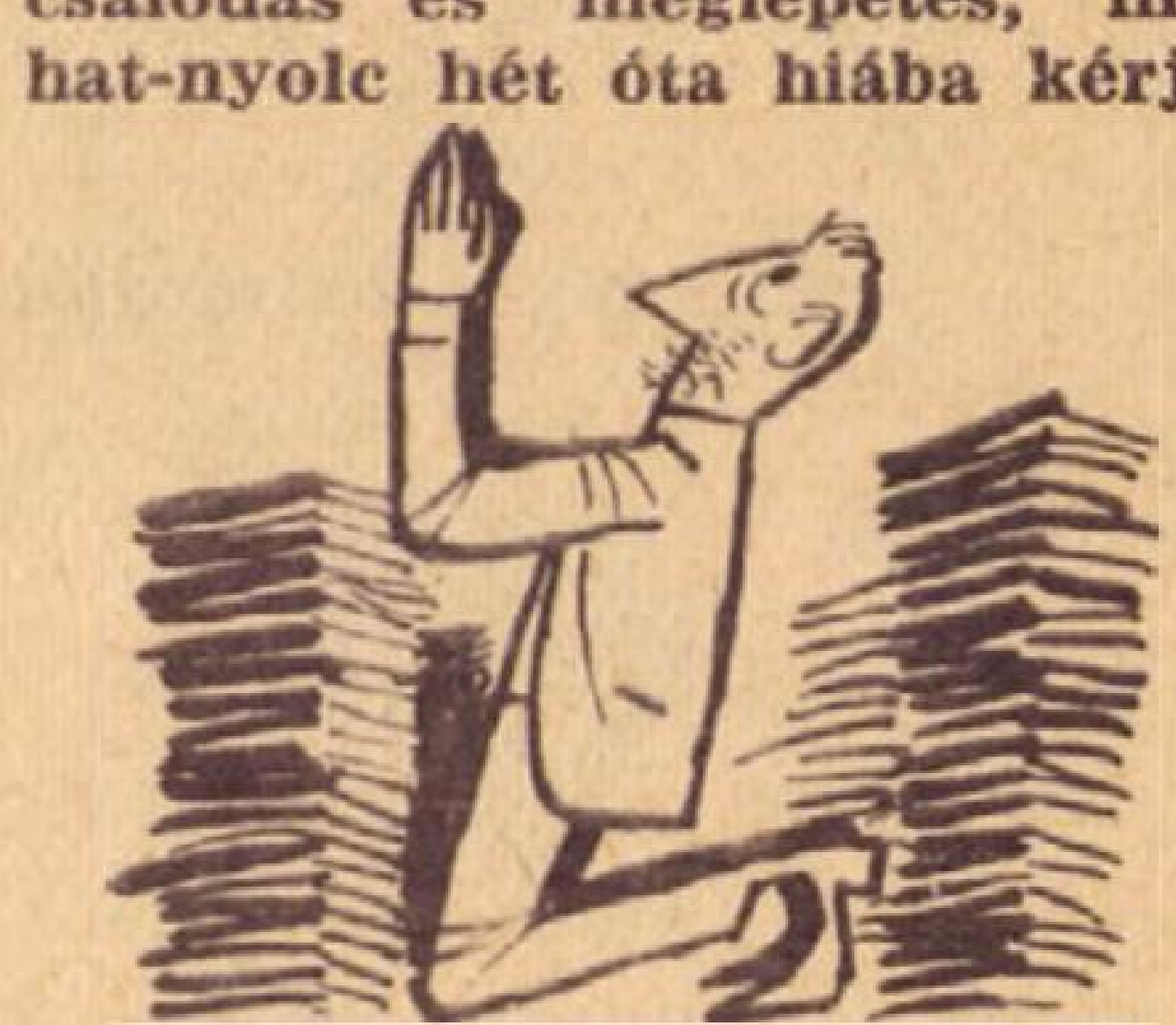

A szorgalmas papírgyűjtők kérik a MÉH-et, hogy a hirdetéseikre feleslegesen kidobott összegből vegyenek néhány villanyborotvát, mert mire egy-egy fuvar hulladékpapírt elszállítanak, addigra szakállas, öreg emberek leszünk.

Szánthó László
MODEX Külker. V.

Szeretném látni az olimpiát!

Mikor a „Munkácsy” televíziót vásároltam, azt mondta nekem a boltvezető: „A televízió ma már nem luxus, hanem kultúrszükséglet.” Két este élveztük az adását, aztán három hónap óta várjuk, hogy megszólaljon és előjöjjön a kép, meg a hang, mert se hang, se kép. A gyerekek mindig kérdik: Apu, mikor lesz futballmeccs? Hat hónap múlva, kisfiam – válaszolom –, mert addig szól a garancia. Zalaegerszegen ugyanis csak egy vállalat foglalkozik televízió javításával: a Finommechanikai és Vegyesipari Javító Vállalat. Ide járok hetenként könyörögni, hogy javítsák meg készülékünket, de hiába.

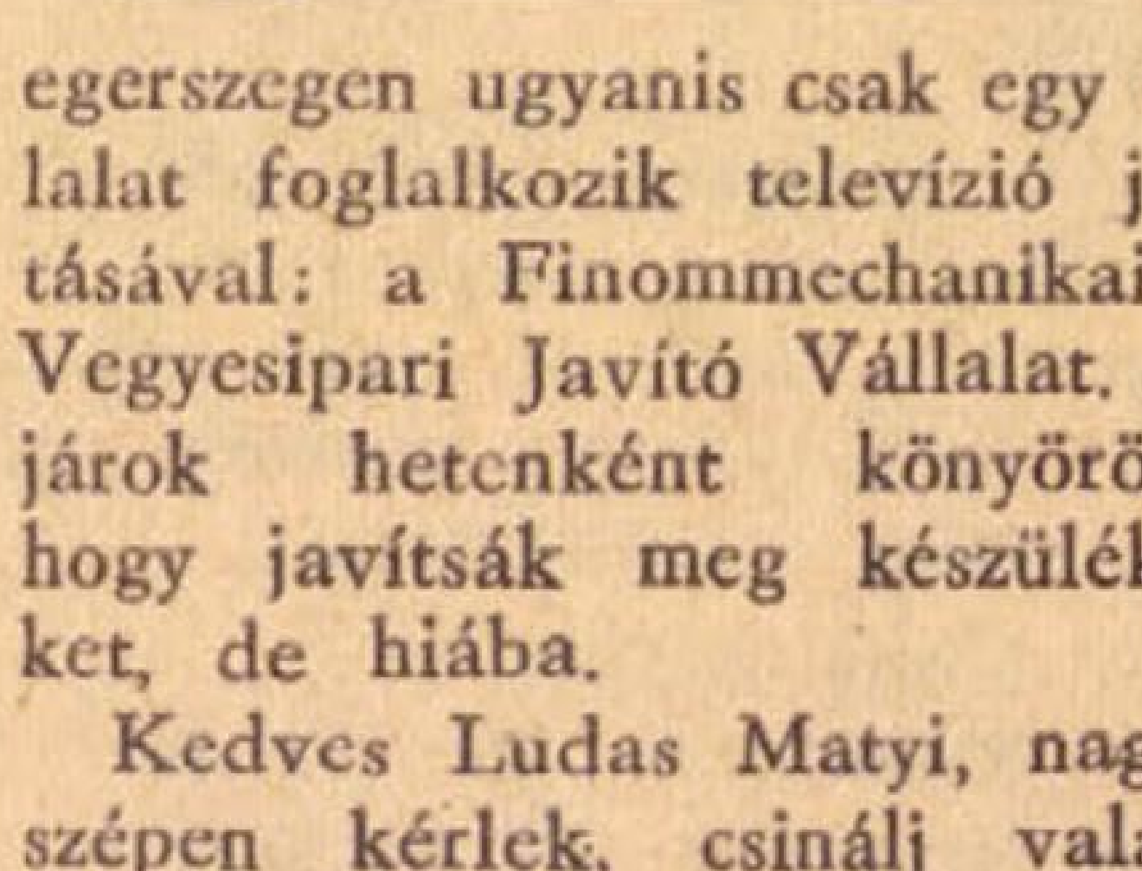

Kedves Ludas Matyi, nagyon szépen kérlek, csinálj valamit televíziónk megjavítása érdekében, hogy legalább, mire megkezdődik az olimpia, jó legyen a készülék! Hisz azért költöttünk közel 7000 forintot a televízióra, hogy este szórakozhassunk.

Hompó Sándor
Zalaegerszeg, Csányi tér 2.

Nyaralás

Szűr-Szabó József rajza

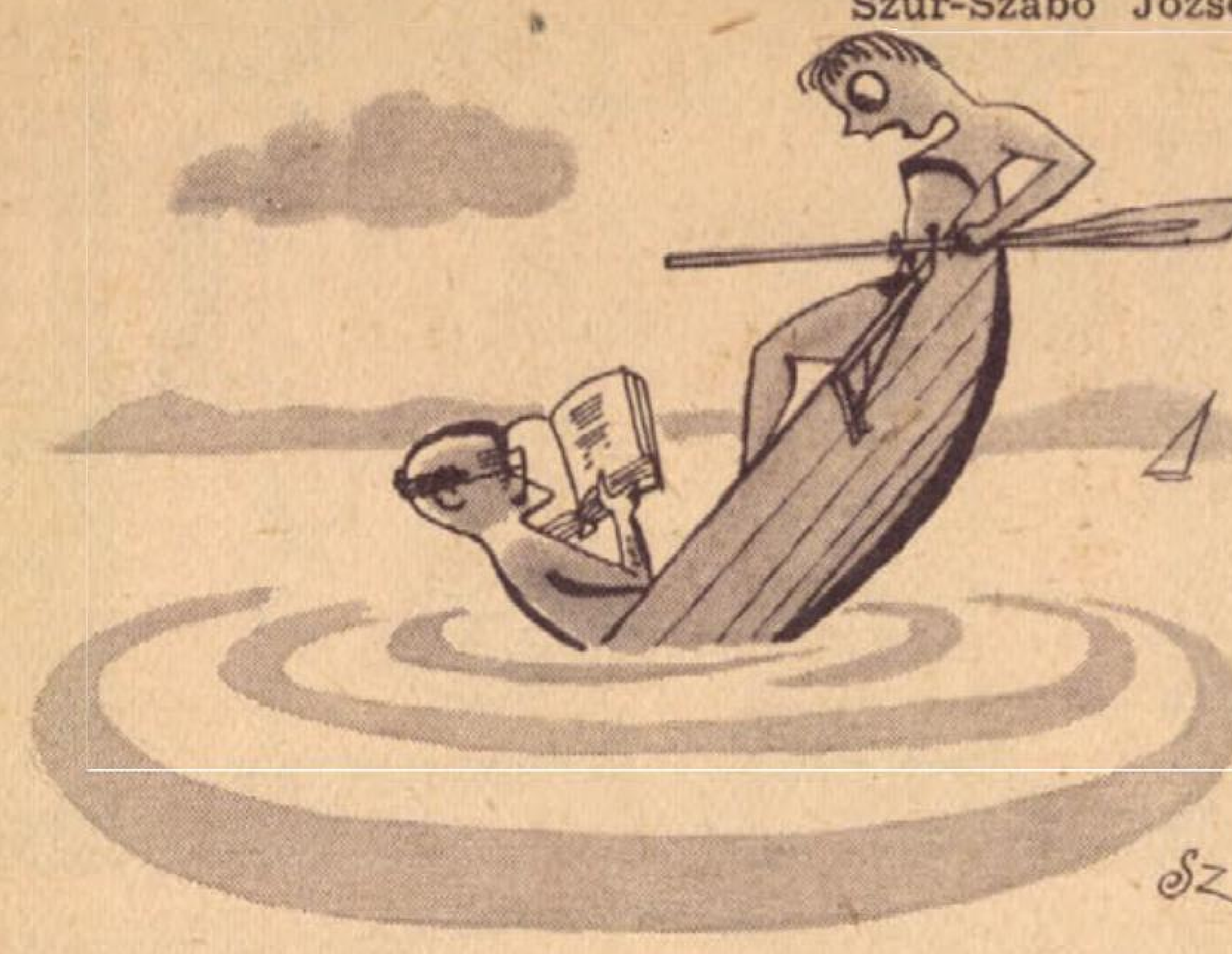

– Igazán, könnyebb könyvet hozhattál volna magaddal.

Divatos abroncsszoknya

Gerő Sándor rajza

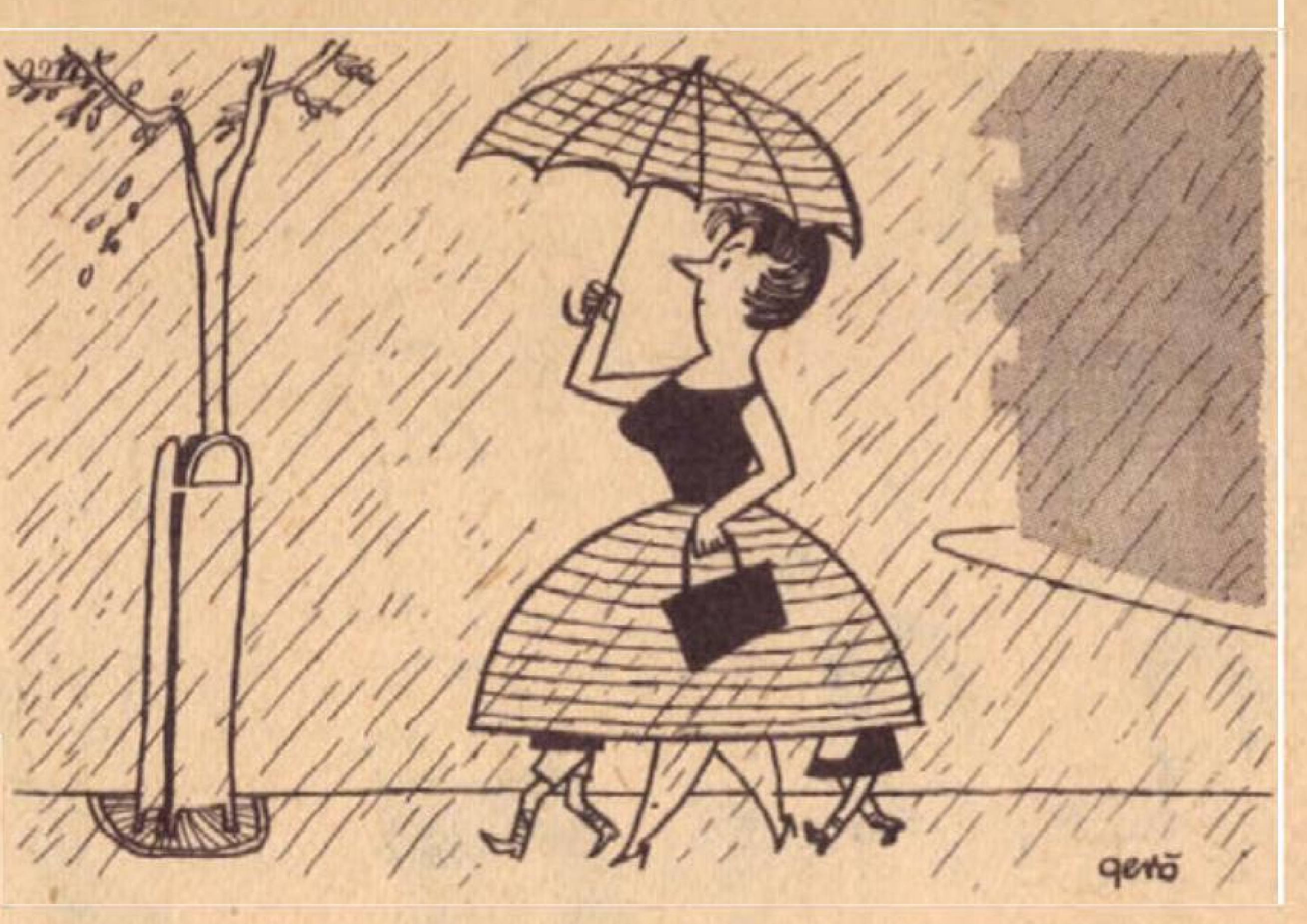

mese egy kis munkaközösségről

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, de Pomázon még innen, három derék tervezőlegény. Ez a három fiú egy szép nap egymás tenyerébe csapott és megegyezett, hogy ezentúl együtt fáradoznak mindennapi kalácsuk megszerzésén. Felkerekedtek hát és meg sem álltak az Illetékes Hivatalig, ahol is e szókra fakadt ajkuk:

– Hárman vagyunk, uram, hárman. Egy kis munkaközösséget alkottunk. Becsületes hat kezünk és becsületes három fejünk munkájával meg tudnánk mi tervezni, rajzolni tíz családi házat. Ne sajnálják tőlünk a munkát.

Illetékeseknek megesett a szívük a három derék tervezőlegényen, és különben is szorongatta őket a hétfejű sárkány, melynek neve Határidő. Így szóltak hát: – Egy életem, egy terminusom, méghozzá milyen rövid! Csináljátok!

Újra útnak indult a három tervezőlegény, tarisznyájukban a hamubakelesztett, Mirelite pogácsában sült megbízólevéllel. Sorba bekopogtattak húsz újabb tervezőlegényhez és ezeket mondák: – Fele javadalmazásom és egész munkám a tiéd, öcsém. Üss a tenyerembe!

A tervezőlegények belecsaptak a kis munkaközösség tenyerébe, amúgy garabonciás, maszek módon.

Így történt azután, hogy mielőtt a földnek még egyszer is ideje lett volna megfordulni a saját tengelye körül, a három tervezőlegény már újra betoppant az Illetékes Hivatalba, amazok nagy ámulatára a kész tervvel.

És újra e szavakat mondák: – Hárman vagyunk, uram, hárman. Becsületes hat kezünk és becsületes három fejünk munkájával elkészítünk még tízszer ennyit is.

Illetékeseknek ekkor már sarkukban volt a Terminus nevű bestia és nagy sietséggel tízszer annyi munkát adtak a három tervezőlegénynek.

Uram bocsá', teremtő egy Istenem! Illetékes Hivatal alig akart hinni a saját szemének, midőn másnap alig pitymallott, és a három tervezőlegény már újra betoppant a kész tervekkel és rajzokkal.

Nem lehetséges ez másképp – vélekedett Illetékes –, maga a Sátán segít ezeknek, vagy egy jóságos tündérbrigád. Közel is járt az igazsághoz. Ha nem is a Sátán, ha nem is tündérbrigád, de száz bedolgozó támogatta már őket törekvő munkájukban „fele jövedelem, egész munka" jeligével.

Midőn a tervezőlegények az ismert szóra nyiták ajakukat: „Hárman vagyunk, uram, hárman ... becsületes hat kezünk és becsületes három fejünk munkájával fel tudnánk mi vállalni akár százszor ekkora munkát is", – az Illetékes Hivatal egy egész tündérváros tervezését bízta a kis munkaközösségre, azzal az erős meghagyással, hogy másnap reggelig elkészüljenek. Mert különben bakó sújtja fejüket, vagy pönálét fizetnek.

Birizgálta a Hivatal orrát, hogyan birkózik meg a kis közösség az óriásoknak való feladattal és felkerekedett, hogy megszemlélje. Ahogyan keresztülhaladt a kacsalábon forgó nagy termeken, valahogy feltűnt neki az immár kétezer bedolgozó, akik szép rajzasztalok fölött munkálkodtak.

– Irgum-burgum, hát ezek meg kicsodák? – fakadt szóra ajka, ahogy benyitott a három tervezőlegény szobájába, melyet is olyan süppedős perzsaszőnyegek borítottak, hogy egészen elmerült benne az Illetékes Hivatal, csupán fejebúbja látszott ki.

– Nagybácsik, nagynénik, unokaöccsök, menyasszonyok és feleségek – szólt a három tervezőlegény. – Igen megesett a szívük a mi nagy fáradozásunkon, és segítenek nekünk.

Irtó nagy haragra gyulladt Illetékes Hivatal. És e szavakra fakadt: – Hogyan engedhetitek, hogy illetéktelen rokonok pillantást vessenek a mi titkos, varázsos rajzainkra!?

És most, utolérte a szörnyű büntetés a három tervezőlegényt üzelmeikért.

Illetékes Hivatal ötszáz maravédi büntetésére ítélte őket.

De mert szívében irgalom lakozott: a büntetés végrehajtását felfüggesztette.

Kertész Magda

Országos eső

Toncz Tibor rajza

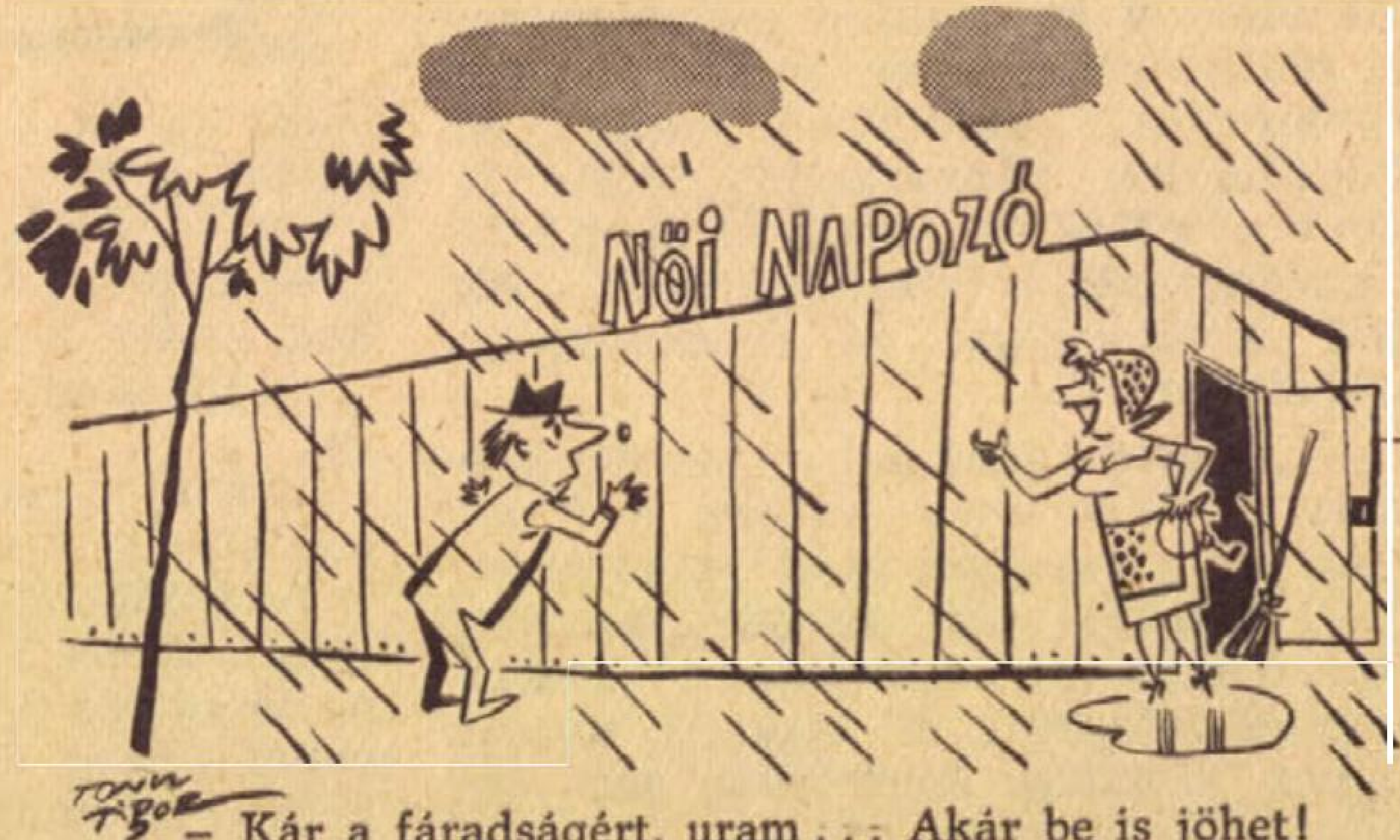

– Kár a fáradságért, uram ... Akár be is jöhet!

Plágium?

Munkatársunk, Palásti László Berlinben járt s néhány élményéről beszámolt a Ludas Matyiban. Elmesélte többek között, hogy a házban, amelyben lakott (Grünau, Regattenstrasse 24.) hány tábla figyelmeztette, hogy „Lépcső!", vigyázzon. K. Gy. az *Élet és Irodalomban* közzé teszi azt a felfedezését, hogy a túlzott német precizitásnak ugyanezt a tünetét már Kosztolányi is megírta, aki a tengerhez vezető úton talált minduntalan táblát: „Út a tengerhez" felirattal. Azt állítja ezért K. Gy., hogy Palásti *lemásolta* Kosztolányit s egymás mellé állítva közli a két szöveget is, amelyből kiderül, hogy a két írásban *egyetlen azonos szó sincs.* Csak az élmény volt azonos tehát, s ezen az alapon merészel plágiumot emlegetni K. Gy., aki csacsi kis glosszája végén megállapítja, hogy Kosztolányi jobban írt, mint Palásti. Ebben kétségkívül igaza van, de ezért kár volt tollat ragadnia. Olyan írókat, akiknél Kosztolányi jobban írt, találhatott volna a saját szerkesztőségében is.

Afrikai kugliparti

Gerő Sándor rajza

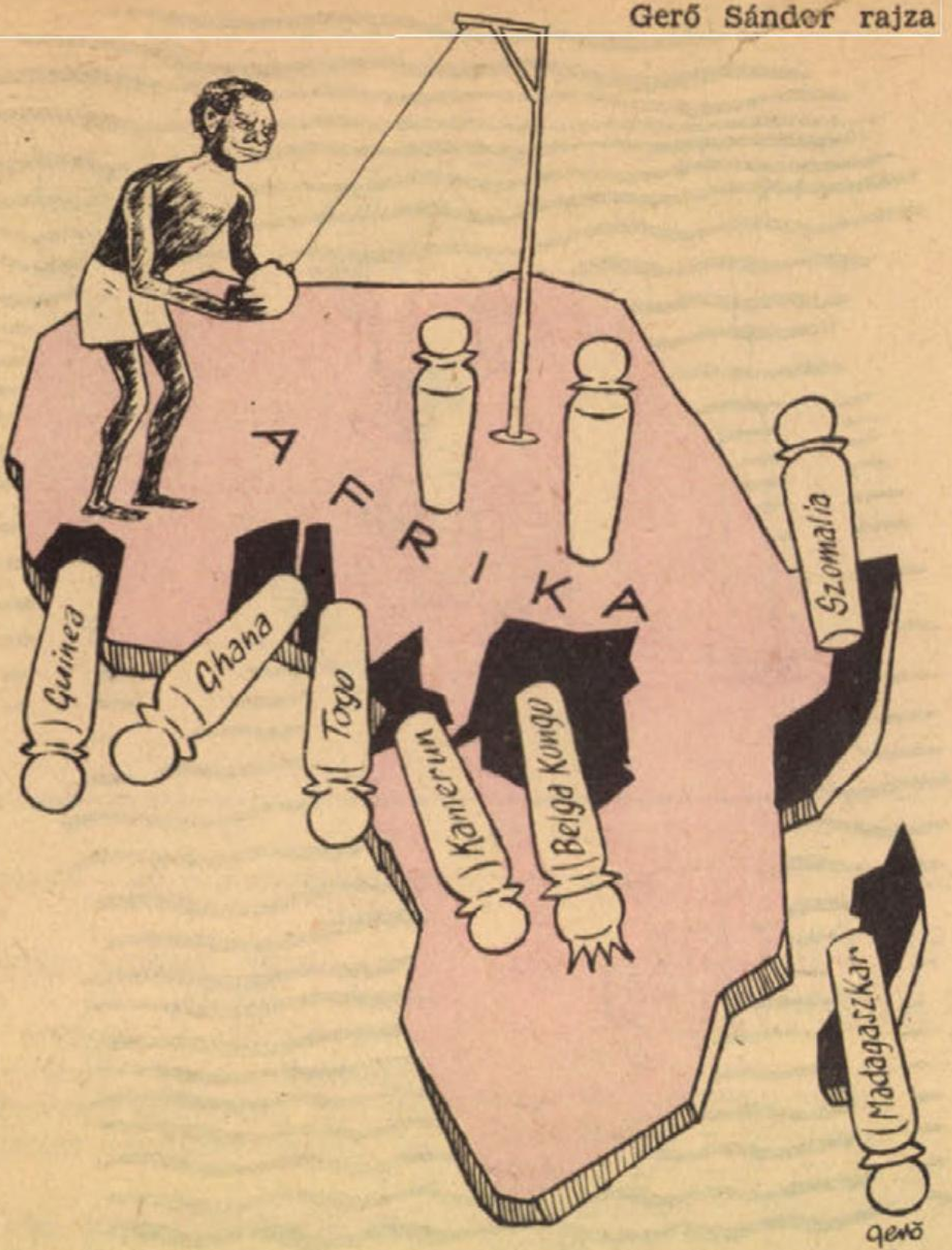

— No, most célozzuk meg a következőt . . . !

Nyári zivatar

Szegő Gizi rajza

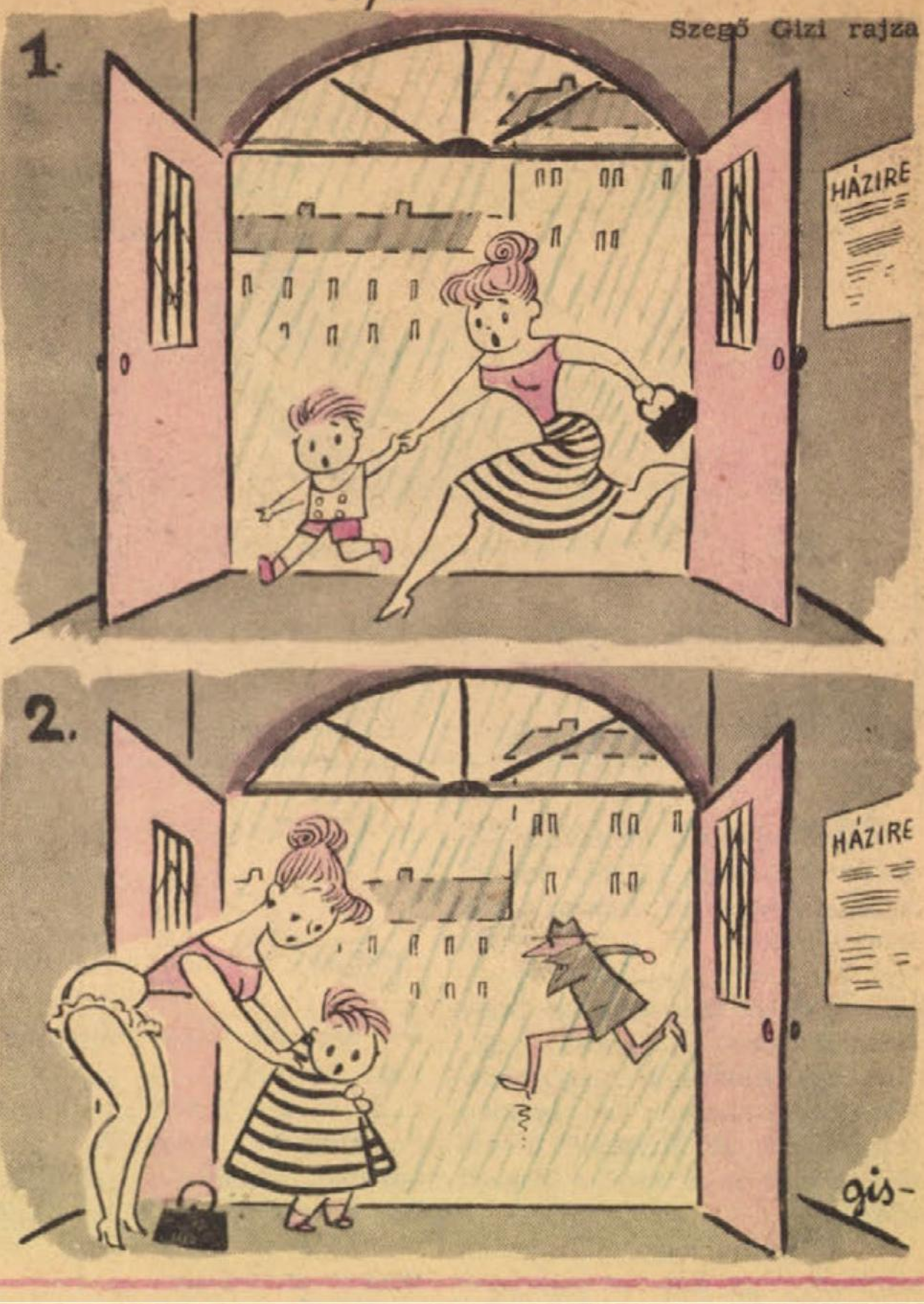

HÁBORÚ ÉS BÉKE

A Corvin-mozi előtt egy idős, szélesarcú, szakállas férfiúra lettem figyelmes. Bőszárú puha csizmát, hímzett orosz inget viselt és a bal arcán nagy szemölcs volt. Ismerős arc, gondoltam, de csak egy kis fejtörés után jöttem rá, hogy Tolsztoj Leó ballag a Körút felé. Persze, kíváncsi volt regénye filmváltozatára. Érdekes élmény ez minden író számára. Itt ólálkodott nemrég Victor Hugo a *Nyomorultak* előadásai idején és Stendhalnak panaszkodott, aki viszont a *Vörös és feketé*ről szedte le a keresztvizet, mármint a filmről. Az írók kíváncsisága és érzékenysége határtalan.

— Jó estét, gróf úr! — szólítottam meg. — Nos, hogy tetszett a film?

Az író kopaszodó fejét vakargatta.

— Érdekes volt, annyi bizonyos. Persze nem így képzeltem el. Pierre nagyon lefogyott és magunk között legyen mondva, Andrejban sem találtam sok oroszos vonást.

— De a borodinói csata szép volt, nemde? — kérdeztem.

— Nézze — mondta Tolsztoj —, a borodinói csatát én sem láttam, King Vidor sem, lehet, hogy ilyen volt, lehet, hogy másmilyen.

— Nekem nagyon tetszett a berezinai átkelés.

— Nekem is — vallotta be Tolsztoj. — Fázós természetű ember vagyok, sokat szenvedtem a hidegtől. Mindig ilyen meleg, földközi-tengeri vidékre vágytam. Homéroszi derű sugárzott a képből. Nem tudja, hol vették fel?

— A Pónál.

— Értem. Irigyeltem a statisztákat, amint a vízbe ugráltak.

— És hogy tetszett Kutuzov alakja?

Tolsztoj összeráncolt szemöldökkel csóválta a fejét.

— Attól félek, Mihail Ilarionovics nem nagyon lenne elragadtatva attól a beállítástól, amelyben nálam szerepel. Oscar Homolka még el is túlozta hibáimat. De hát nincs jogom szemrehányást tenni neki.

— És Napóleon?

— Rémes, milyen önhitt, üresfejű, hisztérikus pojáca volt.

Meglepetten néztem az agg íróra.

— De hiszen ön így írta le regényében. A színész híven ragaszkodott az ön felfogásához.

Tolsztoj szomorúan bólogatott.

— Sajnos. A film még jobban kiemelte felfogásom téves voltát. Megmondom őszintén, haragudtam a császárra és minden rosszat rákentem. Pedig a leggyengébb felfogású labdarúgó edző is tudja, hogy az ellenfelet leszólni nagy hiba. Mert ha legyőzzük, nem dicsőség, ha meg kikapunk tőle, szégyen. Minek is festettem én le művemben Napóleont? Felfuvalkodott, ostoba bohócnak, aki hatökör a harctéren, győzelmeit a vakvéletlennek köszönhette, gyáva csirkefogó, tehetségtelen alak. Az ilyen szélhámost legyőzni igazán nem nagy dicsőség. Látja, így szállítottam le 1812 értékét. Azóta elolvastam például honfitársam, Tarlé akadémikus könyvét is. Ő gigantikus személyiségnek, kimagasló katonai zseninek, mély szellemiségű titánnak tartotta Napóleont. És ha csak arra gondolok, hogy vagy háromszázezer könyvet írtak már erről a figyelemreméltó korzikairól, akkor valóban mégsem lehetett olyan utolsó paprikajancsi, amilyennek én ábrázoltam, és sajnos, a film is. Mennyivel helyesebb lett volna megírni, hogyan kergettük ki a világtörténelem legnagyobb hadvezérét!

Nagyot sóhajtott és bosszankodva legyintett. Borongós hangulatban ballagott mellettem a Körúton. Aztán mintegy hátatfordítva a történelemnek, hirtelen felderülve kiáltotta:

— De hiszen csak a világtörténelmi alakok sikerültek félre. Mit szól Natasához? Kiváló figura, mi? Meghiszem azt! Elragadó teremtés! Igazi nő!

Feleki László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2780 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.